

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

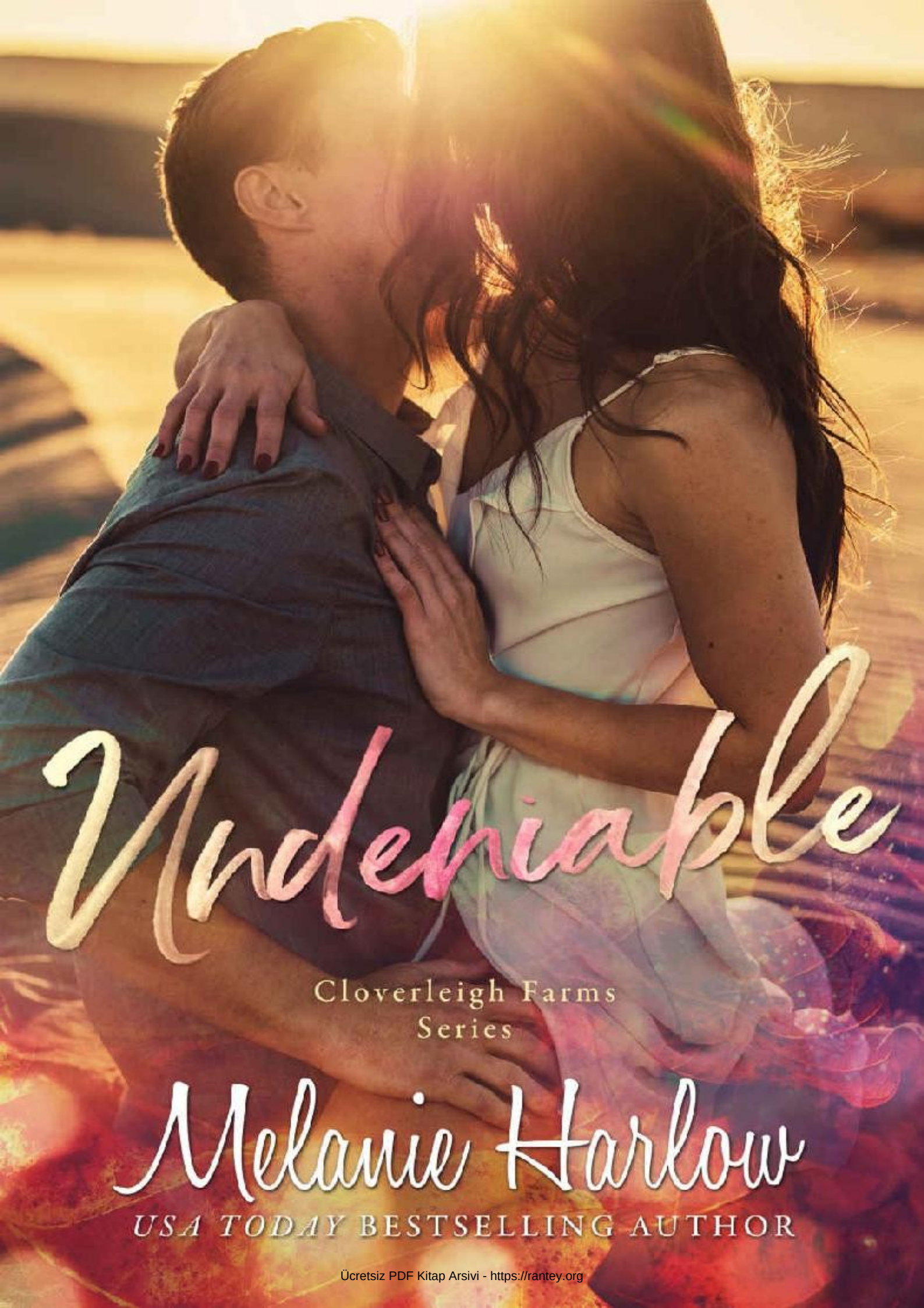
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple embracing at sunset. The man is wearing a blue shirt and the woman is wearing a white tank top. They are standing on a beach with the ocean in the background. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow. The woman's hair is blowing in the wind.

Undeniable

Cloverleigh Farms
Series

Melanie Harlow

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İNANILMAZ



MELANIE HARLOW

MH YAYINCILIK

Copyright © 2019 by Melanie Harlow

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Fotoğrafçılığı: Regina Wamba

Kapak Tasarımı: Hang Le

Düzenleme: Nancy Smay, Evident Ink

Bişimlendirme: Stacey Blake, Champagne Kitap Tasarım

*Gatlinburg Madcap Retreat'e katılan tüm inanılmaz yazarlar için.
Bana öğrettiniz, beni cesaretlendirdiniz, bana ilham verdiniz.*

**Birini sevmek bir inanç sıçraması gerektirir ve yumuşak bir iniş
asla garanti değildir.**

- SARAH DESSEN

İÇİNDEKİLER

1. Chloe
2. Chloe
3. Oliver
4. Chloe
5. Oliver
6. Chloe
7. Chloe
8. Oliver
9. Chloe
10. Oliver
11. Chloe
12. Oliver
13. Chloe
14. Oliver
15. Chloe
16. Chloe
17. Oliver
18. Oliver
19. Chloe
20. Oliver
21. Chloe
22. Oliver
23. Chloe
24. Chloe
25. Oliver
26. Chloe

Sonsöz

Sırada ne var!

Melanie Harlow tarafından da

Melanie Harlow'un Hiçbir Şeyini Kaçırmanın!

Teşekkür

Yazar Hakkında

CHLOE

T_{HEN}

"EMİN MİSİN?"

"Elbette eminim," diye alay etti Oliver. "Ben bundan çok daha yüksek çatılardan atladım."

"Çünkü çok uzun bir yol gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Belki senin gibi biri için."

"Nasıl benim gibi?"

Oliver dirseklerini çırpıp tavuk gibi gıdaklarken bana yan gözle, bok yiyormuş gibi bir sırıtış attı.

"Kes şunu!" Koluna bir yumruk attım. Bana *tavuk, korkak kedi, bebek* ya da yükseklikten hoşlanmadığım için taktığı diğer isimlerden nefret ettiğimi biliyordu. Ya da karanlıktan. Ya da gök gürültülü fırtınalardan. Ya da yılanlardan. Tam da gizli korkularınızı ona anlatmanızı sağlayan ve sonra da bunları size karşı kullanan bir çocuktu. "Ben tavuk değilim."

"Öyleyse atla."

"Yapacağım." Çenemi ona doğru salladım ve ailemin küçük çiftliğindeki direkli ahırın çatısından yere baktım. Ağustos sonuydu, öğleden sonra saat dörtte cehennemden daha sıcaktı ve güneş aşağıdaki çamuru kabuk bağlamış, çikolata sütü renginde bir çukura dönüştürmüştü. Oliver atlamam için beni cesaretlendirmiş, sonra da atlamayacağıma dair Tamagotchi'siyle iddiaya girmişti.

Bu cesarete karşı koyabilirdim - her ne kadar şüpheli olsa da - ama o Tamagotchi'yi gerçekten istiyordum. Geçen Noel'de bir tane istemiştim ama onun yerine bir Barbie almıştım ve onu da neredeyse kız kardeşim Frannie'ye vermiştim.

Hemen. (Ona önce Ken'le muhteşem bir gece yaşattım. Barbie'lerim sekse düşküdü.)

"Gerçekten Tamagotchi'ni bana verecek misin?" diye sordum. Oliver'ı neredeyse doğduğundan beri tanıyordum ve onun hakkında bildiğim bir şey varsa o da güvenilmez olduğuydu. Onun tüm fikirleri başımızı belaya sokardı.

Gözlerini devirdi. "Yapacağımı söyledim, değil mi? Ve bacağını kırmayacaksın. Üç metre falan var. Bu yükseklikten bacağını kıramazsın."

Dudağımı ısırđım ve tekrar aşağı baktım. On metreden fazla gibi görünüyordu.

Kendime zarar vermeyecek kadar yumuşak inebilir miyim?

"Ve sen de mi atlayacaksın?" Sesim şüphe dolu bir şekilde sordum.

"Sen atlarsan, ben de atlarım."

Başımı salladım, gerekli son cesareti topladım. "Kenara çekil. Önce ben gideceğim," dedi Oliver, kenara doğru kayarak.

"Hayır!" Onu öyle bir ittim ki neredeyse eğimli çatıdan aşağı yuvarlanıyordu. Her zaman gösteriş yapardı. Aynı yaştaydık ama o daha büyük, daha güçlü ve daha hızlıydı ve bazen bu konuda tam bir pislik gibi davranıyordu.

Annesine ve babasına Nell Teyze ve Soapy Amca diyordum (daha sonra anlatacağım) ama aslında kuzen değildik. Sadece çok sık bir araya geliyorduk çünkü annelerimiz sonsuza dek en iyi arkadaşlardı. Bize aynı anda hamile kalmışlar ve sadece iki gün arayla doğum yapmışlardı. Oliver daha büyüktü elbette ve o iki günün *her* şeyi değiştirdiğini düşünebilirdiniz. Zamanın yarısında ona tahammül edemiyordum, diğer yarısında ise kendimi onu etkilemek için elimden geleni yaparken buluyordum.

Bazen kendimi anlamıyordum.

"Öyleyse yap artık." Saatini kontrol etti. Oliver Ford Pemberton *her zaman* bir saat takardı. "Bütün gün bekleyemem."

"Tamam." Kenara biraz daha yaklaştım ve bacaklarımı sarkıttım. "Üçe kadar sayacağım."

"Bir." Oliver'ın sesi sanki bunu yapmayacağımı biliyormuş gibi kendini beğenmiş ve biraz da sıkılmıştı.

"İki," diye tereddütle söze girdim, kusmayacağımı umuyordum. "Üç." Durakladı. "Yapmayacağını biliyordum-oh kahretsın!"

Atlamıştım. Ve ancak mide bulandırıcı bir çatırtı olarak tanımlanabilecek bir sesle ve altımda doğal olmayan bir açıyla bükülmüş bir bacakla kötü bir şekilde yere düştüm. Ben daha acıyı fark edip çığlık atmaya başlayamadan Oliver da atladı.

THUD.

Çamurda hemen yanıma düştü, benden bile daha az zarif bir şekilde, neredeyse kafa üstü yere indi.

Ben çığlık atmaya başlayınca o da inledi. Ailelerimizin koşarak gelmesi uzun sürmedi.

Oliver'ın birkaç konuda yalan söylediği ortaya çıktı. Daha önce hiç çatıdan atlamamıştı. Bir Tamagotchi'si bile yokmuş. Ve aslında, 12 metreden atlarsan bacağını kırabilirsin.

Köprücük kemiğini de kırabilirsin, ki bana kalırsa bu onun işine yaradı.

Sonunda ameliyat olmam gerekti, sağ bacağımda bir yara izi kaldı ve onu her gördüğümde ona yeniden kızdım. Kendime de.

Keşke bunun ondan aldığım son cesaret olduğunu, onunla girdiğim son bahis olduğunu, Oliver Ford Pemberton'a son kez güvendiğimi söyleyebilseydim.

Ama değildi.

Yakınından

bile geçmedi.

CHLOE

NOW

"CİDDİ OLAMAZSIN." Yemek masasının karşısında, tek bir cümleyle hayatımı mahveden babama baktım. "*Oliver* için çalışmamı mı bekliyorsun?"

"Sadece altı aylığına." Babam omuz silkti ve bir dilim ekmeğe uzandı, sanki altı ay boyunca o şerefsizden emir almak zorunda kalmam önemli bir şey değilmiş gibi. "Bu sürenin seni eğitmek için yeterli olacağını düşünüyor gibi görünüyor."

"Altı ay!" Şarap kadehimi kaptım ve sıkıca tuttum.

"Mantıklı, Chloe. Bir içki fabrikası açmak istiyorsun. O zaten bir tane işletiyor. Ve son birkaç yılda çok iyi iş yaptı."

Lanet olası içki fabrikası hakkında her şeyi biliyordum, bu *benim* fikrimdi.

"*Oliver* aileden biri gibi," dedi annem. "Onu doğduğundan beri tanıyorsun."

"Bu *benim* suçum değil." Rosé'den bir yudum aldım.

"Bence *Oliver* iyi biri," dedi küçük kız kardeşim, her daim tatlı olan Frannie.

Ona hançer gibi bir bakış attım. "Onu benim kadar tanımıyorsun."

"*Oliver* kim d e m i ş t i n ?" diye sordu Frannie'nin erkek arkadaşı Mack. Aslında,

Yeni nişanlanmışlardı, yani artık onun nişanlısıydı. Aile şirketimiz olan Cloverleigh Farms'ta CFO olarak çalışıyordu ve sadece bir çiftlik değil, bir şaraphane, bir han ve bir düğün mekanını da kapsıyordu. Babamın yaptığı bu anlaşılmadan haberi olmamasına biraz şaşırmıştım. Daha önce

Babamla burada küçük ölçekli bir içki fabrikası kurma konusunda yaptığım birkaç toplantı, benim için her zaman hayal kırıklığıyla sonuçlanan toplantılar.

Bir içki fabrikasının genel işimize harika bir katkı sağlayacağını ve bize modern bir üstünlük kazandıracağını ne kadar savunursam savunayım, gerçek şu ki para orada değildi.

"Oliver benim en iyi arkadaşımın oğlu," dedi annem Mack'e sesinde sevgiyle. "Ve çok çekici biri."

"Ted Bundy de öyleydi," diye hatırlattım ona.

"Zeki, yakışıklı, başarılı." Annem sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "O gerçekten kendi başına bir şey yaptı."

"Soyadın Pemberton olunca bunu yapmak o kadar da zor değil," diye mırıldandım çatalımı ızgara kuşkonmaza saplarken.

"Pemberton sabun şirketini sever mi?" Mack sordu.

"Aynen öyle." Mızrağı Mack'e doğrulttum. "Ve göbek adı Ford. Bir değil, iki büyük aile servetinden geliyorsanız başarıya ulaşmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Şimdi Chloe," diye uyardı annem. "Nell, içki fabrikasını kurmak için kendi parasını kullandığını söyledi."

Homurdandım. "Kendi parası. Doğru."

"Tıpkı üniversite eğitimin için kendi paranı *kullandığın gibi*," dedi babam, yüzünde alaycı bir sırıtışla. "Aile parası aile parasıdır. Bizimki sadece Sawyer parası, Pemberton parası değil. O kadar uzağa gitmiyor." Kendi şakasına güldü.

"Bu farklı," diye karşı çıktım. "Evet, lisans eğitimimi sen ödedin ama yüksek lisans eğitimimi ben ödedim, değil mi? Normal bir insanın yaptığı gibi kredi aldım ve geri ödemeye başlayabilmek için okula giderken çalıştım. *Hâlâ da geri ödüyorum!*"

"Ve seninle gurur duyuyoruz," dedi babam, rozesini yudumlarken. "Ama Oliver'la ortak olmanın iyi bir fikir olmasının bir başka nedeni de bu. Biliyorsun, keşke burada bir içki fabrikası açman için gereken ekstra paraya sahip olsaydık, ama değiliz. Eğer bu işi doğru yapmak istiyorsan yok. Mack bunu doğrulayabilir."

Mack suçlu görünüyordu. "Üzgünüm Chloe. Bu konuda tartışamam - eğer o pahalı bakır ekipmana gönül verdiysen ve bunu gerçekten bir an önce yapmak istiyorsan, deneyimli bir ortağın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Lanet olası bir ortak istemiyordum; son derece bağımsızdım ve bunu kendi başıma yapmak, herkese yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Ama sabrım tükeniyordu, ki bu hiçbir zaman erdemlerimden biri olmamıştı.

Şarabımı yere bıraktım. "Peki, tamam. Deneyimli bir ortak iyi bir fikir olabilir. Ama neden Oliver olmak zorunda?"

"Oliver doğal bir seçim," dedi babam. "Annem ve ben geçen ay Harbor Springs'te Nell ve Soapy'yi ziyaret ederken onunla senin fikirlerin hakkında biraz konuştuk. O da o sırada oradaydı. Sonra birdenbire, dün beni aradı. Biraz düşündüğünü ve bana bir teklifte bulunacağını söyledi."

Çenem açık kaldı. Hangisine daha çok sinirlendiğimi bilmiyordum; babamın bana söylemeden fikirlerimi Oliver'la paylaşmış olmasına mı, yoksa ikisinin benden habersiz bu anlaşmayı yaparak fikrimi fiilen gasp etmiş olmalarına mı?

Tipik erkekler!

"Teklifin tam olarak ne?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak sertçe sordum.

Babam çiğnemeyi bitirdi, yutkundu ve cevap vermeden önce şarabından bir yudum daha aldı. "Sana işle ilgili bilmen gerekenleri öğretecek ve hazır olduğundan emin olduğunda, ortaklığa devam edecek ve seni burada işe başlatacak. Paranın yarısını da o koyacak."

"Bu ona tüm gücü veriyor," diye kızdım.

"Hiç de değil." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bak, eğer ilgilenmiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin ama o zaman Cloverleigh'de içki fabrikası olmayacak. Annene yavaşlayacağıma, emekli olmayı düşüneceğime söz verdim. Bu sonbahar turizm sezonu yavaşlar yavaşlamaz bizim için seyahat rezervasyonu yaptırdı bile. Hayatımın bu noktasında ne kişisel ne de finansal olarak bu büyüklükte bir projeyi üstlenemem."

Annem omzunu okşayarak, "Doktor daha az strese ihtiyacı olduğunu söyledi," diye ekledi. "Daha fazla izin. Dün gece bunu konuştuk ve bunun harika olduğunu düşünüyoruz. Oliver'ın teklifi çok cömert. Geri çevirmemizi mi tercih ederdin?"

"Hayır," diye itiraf ettim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Keşke ona bunu yapacağımı söylemeden önce benimle konuşsaydın."

"Bunu yıllardır istiyorsun, Gamzeli," diye hatırlattı babam, benim için eski takma adını kullanarak. "Neden bu konuda inat ediyorsun? Bu mükemmel bir çözüm. Değil mi Mack?"

"Uh." Mack bir aile tartışmasında söz sahibi olma düşüncesiyle biraz sapsarı kesildi.

"Oh, devam et, Mack," dedim kızgınlıkla. "Sen de katılabilirsin. Artık ailedensiniz ve bana doğruyu söyleyeceğinize inanıyorum."

Mack boğazını temizledi. "Babanın bahsettiği anlaşmanın ya da ortaklığın detaylarını bilmesem de ve Oliver ya da işi hakkında hiçbir şey bilmesem de, sana şunu söyleyebilirim ki

Böyle bir şeyi gerçekleştirebilecek bilgi ve imkâna sahip biriyle işbirliği yapmak, borç almaktan ya da kitle kaynaklarından tonlarca para toplayıp körlemesine gitmekten daha iyi bir fikirdir."

"Aynen öyle." Babam Mack'e başıyla onay verdi. "Henry DeSantis ile de bu konuyu konuştum ve o da aynı fikirde. İçki damıtma konusunda herhangi bir geçmişi yok, ayrıca bu sezon üzüm bağlarıyla uğraşıyor."

"Henry ile bu konuyu konuştun mu?" Henry DeSantis Cloverleigh'de şarap yapımcısıydı ve şaraplarımızın pazarlama ve halkla ilişkilerinden sorumlu olduğum ve hem buradaki hem de şehir merkezindeki tadım odalarını yönettiğim için onunla çok çalıştım. Harika bir adamdı ve oldukça iyi arkadaştık, bu yüzden bu olay pek çok açıdan ihanet gibi geldi. Sanki hepsi benim girmeme izin verilmeyen ama geleceğimi belirleyen bir Erkekler Kulübü'nün parçasıymış gibi hissettim.

"Mecburdum," diye devam etti babam omuz silkerek. "Ne de olsa sen Oliver'la çalışırken eli kolu bağlı olan Henry olacak - tabii istediğin buysa." Şarabını tekrar eline aldı. "Bunu kabul etmen için seni zorlamayacağım."

Kaşlarımı çatarak çatalıma ve bıçağıma baktım. Sonra ızgara karidesten bir ısırık kesip yedim, çoğunlukla sadece bir şeyler düşünürken yapacak bir şeyim olsun diye. Terapistim Ken, ağzımdan laf almadan önce iki ya da üç saniye bile olsa zaman ayırmanın faydalarını öğretmişti. Bu benim için her zaman kolay olmuyordu ama bunun üzerinde çalışıyordum.

"Bence bu iyi bir fikir," dedi solumda oturan ablam April. "Neden Oliver'la ortaklığa bir şans vermiyorsun?"

Neden olmasın? Yüzlerce nedenim vardı ama işte ilk ikisi:

1. Oliver Ford Pemberton'a güvenilmezdi.
2. Oliver Ford Pemberton'ın yanında güvenilmezdim.

Ama çiğnemek ve yutmak için acele etmedim. Ken'in bana öğrettiği bir başka şey de daha empatik olmak, kendimi başkalarının yerine koymaktı. Babam yaşlıydı, neredeyse yetmiş yaşındaydı ve sağlığı sorun yaratıyordu. Hepimiz - annem, dört kız kardeşim, Mack ve Henry gibi uzun süredir çalışanlar - yavaşlamanın onun için en iyisi olacağı konusunda hemfikiridik. İçten içe Cloverleigh'in genel yönetiminin bir kısmını bana devretmesini umuyordum... Bu çok mantıklıydı.

En büyük kardeş ben değildim, o Sylvia'ydı ama kocası ve çocuklarıyla birlikte Santa Barbara'da yaşıyordu. Ben ikinci büyük bile değildim, o April'dı. Burada etkinlik planlayıcısıydı. İşinde harikaydı ve ondan başka bir şey yapmak istediğine dair tek bir söz bile duymamıştım. Düğünler ve diğer kurumsal etkinlikler onu meşgul ediyordu,

ve her zaman yeni trendlere uyum sağlıyordu. Sırada Meg vardı, ancak o başkentte yaşıyordu ve adaletsizlikle mücadele etmekle ve her zaman hayali olan dünyayı daha iyi hale getirmeye çalışmakla meşguldü.

Geriye Frannie ve ben kalıyorduk. Frannie yirmi yedi yaşında en genç olanıydı ama kısa bir süre önce Traverse City'nin merkezinde, yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki bir kafede kendi küçük makaron işletmesini işletmek için otelde resepsiyonda çalışmayı bırakmıştı. Ayrıca üç genç kızı olan bekâr bir babayla yeni nişanlanmış ve onların yanına taşınmıştı. Yeni işi, üç çocuğu büyötmeye yardım etmek ve bir düğün planlamak arasında Cloverleigh'de daha fazla sorumluluk almasına imkân yoktu.

Bu yüzden *beni* terfi ettirmek mantıklıydı. Kendimi tamamen aile işine adanmıştım. Otuz iki yaşındaydım. Bekardım ve yakın gelecekte başka türlü olmak gibi bir beklentim ya da planım yoktu - romantik geçmişim fevri davranışlar ve pişmanlık verici kararlarla dolu bir yoldu. Erkekler konusunda berbat bir zevkim vardı ve Ken bana neden her zaman iyi adamlar yerine pislikleri seçtiğimi açıklayana kadar ilişkilere tövbe etmişim.

Ancak bir takım oyuncusu, esnek ve zeki, büyük düşünen ve soğukkanlı bir iş kadını olduğumu kanıtlamak istiyorsam, taviz vermeye istekli olmam ve duygularımın beni yenmesine izin vermemem gerektiğini anladım.

Derin bir nefes aldım ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Uzlaşma *fikrini* seviyorum," diye başladım. "Ben sadece... Oliver ve benim ortak olarak birbirimize *uygun* olmayabileceğimizden endişeleniyorum."

Sol tarafımda, April'in şarap kadehini dudaklarına götürerek gizlemeye çalıştığı kıs kıs güldüğünü duydum. Masadaki hiç kimse Oliver Ford Pemberton'la olan geçmişimi *tam olarak* bilmiyordu ama April durumun garipliğini anlayacak kadar biliyordu. Devam etmeden önce ayak bileğine hafifçe tekme attım.

"Neden olmasın?" diye sordu annem. "Siz ikiniz bir zamanlar hırsızlar kadar kalın kafalıydınız."

"Çünkü ben çalışkan biriyim, o ise dünyayı gezen, yatlarda gezen, şeytana pabucunu ters giydiren, zengin, egoist bir playboy. İşte bu yüzden."

"Şimdi, Chloe. İnsanlar değişir. Oliver yirmili yaşlarında biraz *asi* olabilirdi ama son birkaç yılda gerçekten duruldu."

"Biz anlaşıyoruz, anne."

"Oh, lüks." Annem elini sallayarak bu fikri reddetti. "Siz ikiniz küçükken biraz kavga etmiş olabilirsiniz, ama bu sadece birbirinize çok benzediğiniz içindi - çok inatçı ve rekabetçiydiniz. Ama

Birbirinizi ezelden beri tanıyorsunuz. Tanrı aşkına, seni balosuna bile götürdü."

Ona düz bir bakış attım. "Annesi bana teklif ettirdi. Ve sen de bana evet dedirttin."

"Ve birlikte çok *sevgiliydiniz*." Hüzünlü bir şekilde iç çekti. "Nell ve ben her zaman birbiriniz için mükemmel olacağınızı düşündük. İkinizin hiç birlikte olamaması çok kötü - her neyse, artık ikiniz de çok daha olgunsunuz."

Sandalyemde biraz kıpırdandım. "Sanırım, ama küçükken bana yaptığı kötü şeyleri hâlâ unutmuş değilim."

"Seni Hollanda karaağaç hastalığına yakalandığına ikna ettiği zamanki gibi mi?" April alay etti.

"Hiç komik değildi," diye terslendim ama masanın geri kalanı kahkahalara boğuldu.

"Bunu hiç bilmiyordum," dedi Frannie. "Bunu nasıl yaptı?"

"Ona burnundaki çillerin kesin bir işaret olduğunu ve bacaklarında kıl çıkmaya başlarsa onları kesinlikle fıstık ezmesiyle kaplaması gerektiğini söyledi," diye ağzından kaçırdı April, o hain. "Ona bilinen tek tedavinin bu olduğunu söyledi."

"Ah, doğru ya." Annem gülmekten nefesi kesilirken gözlerindeki yaşları sildi. "Bunu unutmuştum. Bir gün onu kilerde Skippy'ye *bulanmış* halde buldum."

"Ondan sonra aylarca ona Skippy dedik," diye hırıldadı April.

Frannie kıkırdarak, "Tek bildiğim, ahırın çatısından atlaması için ona meydan okuduktan sonra bacağını kırdığıydı," dedi. "Peki o da onun peşinden atlarken köprücük kemiğini kırmamış mıydı?"

Annem nefesini içine çekerek bir elini göğsüne koydu. "Evet! Yüce Tanrım, ikisini orada yatarken gördüğümde kalp krizi geçirdiğimi sandım."

"Cesaretten de öte bir iddiaydı, kazandığım bir bahisti ve o asla hesaplaşmadı," dedim hatırladıkça huysuzlanarak, "çünkü o bir yalancı ve hilekârdı ve derinlerde bir yerde muhtemelen değişmedi ve bu yüzden onun ortağı olmak istemiyorum."

Mack bira şişesini eline alırken sırtarak, "Bu, çocuklarımla birbirlerine yaptıkları konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor," dedi.

"Bahse girerim senin kızların aile kulübesinde misafirken birinin yorganının altına lastik bir yılan koymamışlardır," diye homurdandım. "Sonra da ne kadar çığlık atacaklarını görmek için yatağın altına saklanmışlardır."

Mack birasını ağzına götürürken durakladı ve başını salladı. "Bunu yaptıklarını söyleyemem ama benim kız kardeşime yapacağım bir şeye benziyor."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedim burnumu çekerek, "çünkü Oliver Pemberton'ın aksine *siz* bir beyefendisiniz. Ve terbiyelisiniz."

"Chloe, Tanrı aşkına," diye azarladı annem. "Oliver'ın terbiyesi var. Siz ikiniz sırf çok yakın olduğunuz için birbirinize giriyordunuz."

April nefesinin altından, "Eskiden bu kadar kışlı değillerdi," diye mırıldandı.

Bileğine bir tekme daha attım -bu sefer daha sertti- ve yine soğukkanlı ve mantıklı olmaya çalıştım. "Bak. Bu konuda açık fikirli olmaya hazırım ama dürüst de olmak istiyorum. Onunla birlikte ne kadar iyi çalışabileceğimizi bilmiyorum."

"Birlikte çok iyi çalışacağınızı düşünüyor gibi görünüyor," dedi babam.

Gözlerimi devirdim. "Hayır, altı ay boyunca bana patronluk taslamanın harika olacağını düşünüyor gibi görünüyor. Onun için güzel olacak olan da bu. Muhtemelen bana tuvaletleri fırçalatacak ve yerleri paspaslatacak."

Annem elimi okşamak için *u z a n ı r k e n*, "Hiç de öyle demedi," diye beni temin etti. "İkiniz geçmişte bazı sürtüşmeler yaşadığınız için ilk başta kendisinin de isteksiz olduğunu söyledi."

Sürtünme mi?

Bunu söylemenin bir yolu da buydu.

"Ama sonra düşündükçe," diye devam etti, "senin gibi yetenekli ve tutkulu biriyle çalışmanın ne kadar büyük bir fırsat olacağını fark etti."

"Öyle mi dedi?" Şüpheyle sordum.

"Söyledi. Ayrıca güvенеbileceğini bildiği biriyle çalışma fikrini sevdiğini, çünkü bunu bir ortaklıktaki en önemli şey olarak gördüğünü söyledi."

Ne kadar ironik diye düşündüm.

"Bence bunu yapmalısın, Chloe." Frannie bana coşkuyla gülümsedi. "Burada *y a p t ı ğ ı n* işte harikasın, ama her zaman daha fazlasını yapmak için kendine meydan okumak istediğini biliyorum. Bence devam et."

"Bu nasıl işe yarayacak ki?" Merak ettim. "Altı aylığına Detroit'e taşınmak zorunda kalacak mıyım? Buradaki işim ne olacak?"

Babam, "Oliver'la programınızın ayrıntılarını kararlaştırabilirsiniz, ama evet, zamanın bir kısmında oraya gitmeyi gerektireceğini tahmin ediyorum," dedi. "Buradaki işine gelince, annen ve Henry yerinize birini bulmak için birlikte çalışacaklar."

Bir an için dikkatlice düşündüm. İçgüdülerim bunun benim için büyük bir şans olduğunu söylüyordu; hayır dersem ailemin gözündeki saygınlığımı ve burada gerçekten iz bırakma fırsatımı kaybederdim. Eskiden olduğum gibi meydan okuyan bir ergen ya da daha kötüsü, öfke

nöbeti geçiren inatçı bir çocuk gibi görünecektim. Ama çok çabuk evet dersem, çok hevesli görünürdüm ve Çocuklar

Kulüp beni sonsuza dek ezebileceklerini düşünürdü. Onların küçük bez bebeği olmayacaktım.

Daha uzun oturarak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve kendimden emin bir şekilde konuştum. "Oliver'ın söyleyeceklerini kendim duyduktan sonra teklifi değerlendireceğim. Yarın ulaşp bir toplantı ayarlayacağım."

"Buna gerek yok," dedi babam, bir dilim daha ekmek almak için uzanırken. "Zaten buraya doğru yola çıktı. Sanırım dokuz gibi gelecek ve bu gece burada kalacak. Eğer kalıp onunla sohbet edemeyecek kadar yorgunsan, yarın saat sekizde ofisimde bizimle buluşabilirsin."

Çenem düştü ve buhar silindirisinin üzerimden sıcak ve ağır bir şekilde geçerek beni ezdiğini hissettim.

Oliver beni ilk kez böyle hissettirmiyordu. Ve sonuncusu da olmayacaktı.

OLIVER

N^{OW}

Tanrım, keşke yüzünü görebilseydim.

Ailesi ona teklif ettiğim anlaşmayı anlattığında Chloe'nin ne kadar kızmış olabileceğini ve onun adına bunu nasıl kabul ettiklerini her düşündüğümde yüksek sesle gülüyordum.

Onunla birkaç yıldır konuşmamıştım ama sadece sosyal medyadaki fotoğraflarını *ara sıra* takip ettiğim için değil, aynı zamanda birbirimizi doğduğumuzdan beri tanıdığımız ve her bir ifadesine aşına olduğum için onu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum.

Sıcak ve kızgındı çünkü dikkatini dağıtmış ve tabağındaki kurabiyeyi yemiştin.

Sizin kadar hızlı koşamayacağına dair iddiaya girdiğinizde inatçı ve kararlı (bu iddialara neden girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu - çok daha uzun boyluydum ve çok daha uzun bacaklarım vardı ve onu her seferinde yeniyordum).

Yapması için cesaretlendirdiğiniz aptalca bir şeyi yapmayı reddettiği için ona tavuk dediğinizde öfkeli ve meydan okuyan (her seferinde yaptı).

İkiniz de *sizin* fikriniz olan aptalca ve tehlikeli bir şey yaparken yakalandığınızda, sizi asla ispiyonlamamasına rağmen dargın ve kırgın.

Kızarmış ve nefessiz, koyu renk gözleri yarı kapalı, sen içine girerken ağzı açık, elleri umutsuzca seni kavıyor, adın dudaklarında bir yalvarış...

Sikeyim.

Koltuğumda kayarak tekrar otoyola odaklandım.

Pazar akşamı oldukça kolay bir yolculuk olmuştu. Çoğu insan I-75 üzerinden güneye gidiyor, kuzeydeki tatillerinin ardından evlerine dönüyordu. Ailemin Harbor Springs'te yazlık bir evi vardı ama Cloverleigh'e arabayla yaklaşık iki saat uzaklıktaydı, bu yüzden orada kalmak yerine Sawyers'ın evlerindeki misafir yatak odalarından birinde kalma teklifini kabul etmeye karar vermiştim.

Ona geleceğimi söylemişler miydi? Tekrar gülümsemeye başladım. John Amca ailenin Pazar akşamı yedide yemek yiyeceğini söylemişti ve benim teklifimden de o zaman bahsetmişti. Beni de onlara katılmaya davet etmişti ama ben odada yokken anlaşmayı duymasının daha iyi olacağını düşündüm. Muhtemelen sırf bana inat olsun diye teklifi o anda geri çevirecekti ve bu ikimize de bir fayda sağlamayacaktı.

Ne düşünürse düşünsün, bunu ikimiz için yapıyordum. Bir içki fabrikasını ne kadar çok istediğini biliyordum ve bunu gerçekleştirebilirdim - ama onun yardımına ihtiyacım olacaktı.

Ne kadar öfkeliydi? Benimle konuşmak için kalacak mıydı? Yoksa öfkeli ve ona karşı çete kurmuşuz gibi hissederek çoktan çıkıp gitmiş miydi?

Bir parmağımı alt dudağımın altına sürterek, ihtimallerin eşit olduğunu düşündüm. Eğer öfkesine yenik düşerse, muhtemelen bir şeyler fırlattıktan sonra çoktan eve gitmiş olurdu. Eğer bir an durup anlaşma hakkında mantıklı bir şekilde düşünürse, burada kalmasının kendi yararına olacağını anlayacaktı. Chloe'nin kanı kaynıyordu ve şu anda benim en büyük hayranım değildi ama aptal da değildi. Ve çok sabırlı da değildi. İsteddiği şeyi kendi başına elde edebileceğinden daha kısa sürede elde edebileceğimi düşünürse, iyi davranmaya meyilli olabilirdi.

İhtimallerin muhtemelen beni selamlayacak, durumun kokusunu alacak ve düpedüz öfkesini değilse bile tartışmasız hoşnutsuzluğunu ilan edecek kadar uzun süre kalması lehine olduğuna karar verdim.

Ama sonra evet derdi. Bana asla karşı koyamazdı.

Sırıtişım daha da genişledi ve gaza biraz daha sert bastım, oraya varmak için sabırsızlanıyordum.

Kahretsin, keşke yüzünü görebilseydim.

CHLOE

N^{OW}

Elbette İLK DAVRANIŞIM masayı ters çevirmek ve hışımla dışarı çıkmak oldu.

Ama yaptım mı? Hayır. *Hayır.*

Çünkü artık fırtınalı bir çocuk değil, sakın, olgun bir yetişkindim. Bir fırsatın farkına varacak ve olasılıklarını açık bir zihinle değerlendirecek kadar zeki bir kadın. Geçmişin geçmişte kalmasına izin verecek, affedecek ve unutacak kadar kendine güvenen bir kadın.

Ya da en azından ben öyle görünmek istedim.

Bu amaçla, anneme bulaşıkları yıkamasında yardım ettikten sonra, ailemin birinci kattaki banyosunda ya da "tuvalet odası" dediğimiz yerde beden dilimi denedim çünkü mermer kaplı bir makyaj masası ve tavana kadar uzanan üç yönlü aynaları olan küçük bir bitişik alanı vardı.

Oliver sunumunu yaparken kullanabileceğim farklı pozları ve ifadeleri denemek için tam on dakika boyunca orada durdum. Kopuk, şaşkın, anlayışlı, şüpheci, temkinli iyimser, kibar ama kötümser ve düpedüz öfkeli ifadeleri denedim. Kendime güvendiğimde, parmaklarımla saçlarımı hızla kabarttım, çekmecedeki bulduğum eski bir rujdan bir kat sürdüm, aslında benim tonum değildi ama hiç yoktan iyiydi ve yanaklarıma biraz renk kattım. Keşke yırtık kot şorttan daha güzel bir şey giyseydim ama en azından beyaz atletimi sevimli yeşil bir bluzla, spor ayakkabılarımı da sandaletlerle değiştirmiştım.

Dışarı çıktığımda Frannie koridorda durmuş bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. "Sonsuza dek oradaydın." "Ben iyiyim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu ruj da neyin nesi? Daha önce sürmüyordun." "Ne? Evet, öyleydim." Yanaklarımda sıcaklık hissederek yanından geçtim. "Bu Oliver için mi?" diye alay ederek beni oturma odasına kadar takip etti.

"Hayır. Bu güven için." O içeri girdiğinde oturuyor mu yoksa ayakta mı durmam gerektiğini düşünerek etrafıma bakındım.

"Bu seni gerçekten heyecanlandırdı, değil mi?"

"Biraz," diye itiraf ettim, şöminenin yanında, belki de elimde bir kadeh şarap tutarak rahat bir poz vermeyi düşündüm. İhtiyacım olan şey buydu, bir destek. "Hey, kalıyor musun? Bir şişe şarap daha açalım."

Başını iki yana salladı. "Gelemem. Çocukların bakıcısı var ve dokuzdan önce döneceğimize söz verdik."

"Neden onları getirmediğini anlamıyorum. Annem onları her zaman davet ediyor. Siz de gelseniz daha sık gelirsiniz."

"Biliyorum." Frannie iç çekti. "Sorun Mack. Annemle babamın aile yemeğini bölmek istemiyor."

"Adımı mı duydum?" Mack elinde anahtarlarla oturma odasının kapısında belirdi.

"Evet. Bu evde kendini misafir gibi hissetmeyi bırakmanı istiyoruz." Yanına gittim ve omzuna bir şaplak attım. "Evleniyorsun, sen de ailedensin. Çocuklar da öyle, onları da Pazar yemeğine getirmelisin. Annemle babam etrafta çocuk görmek için can atıyor. Üzerimizdeki baskıyı azaltırlar."

Mack gülümsedi. "Belki bir dahaki sefere."

"Güzel. Yarın görüşürüz, Mack. İyi geceler Frannie." Mutfığa gitmeden önce kız kardeşime hızlıca sarıldım ve Mack'in omzuna bir yumruk daha attım, buzdolabından bir şişe daha roze çıkardım. "Sence bunu açabilir miyim?"

Tezgâha yaslanmış telefonunu kontrol eden April bana baktı. "Tabii ki. İyi fikir."

"Annem ve babam nerede?"

"Babam çalışma odasında, sanırım annem de misafir odasının Oliver için hazır olduğundan emin olmak için yukarı çıktı."

Şişenin mantarını açtım. "Keşke yatağa koyacak lastik bir yılanım olsaydı."

Güldü ve telefonunu bir kenara koydu. "Peki siz ikiniz en son ne zaman konuştunuz?"

Dolaptan birkaç bardak indirirken bunu düşündüm. "İki buçuk yıl önce. Pembertonlar son kez geldiklerinde

Noel partisi için burada. *Nişanlısını da* getirmiş." Bu kelimeyle alay ettim. "Onu hatırladın mı? Buz kraliçesini mi?"

April güldü. "Ah evet. Topuklu ayakkabılı, incili ve tasarımcı el çantalı sarışın. Çok güzeldi."

"Sence güzel miydi? Düşünmedim." Bu bir yalandı. Onun güzel olduğunu düşünmüştüm; uzun boylu, zarif ve kibar. Havalı ve gösterişli. Benim olmadığım her şey. Onları birlikte görmek beni çileden çıkarmıştı.

"Ona ne olduğunu merak ediyorum," diye düşündü April. "Çok uzun süre nişanlı kalmadılar."

"Muhtemelen akli başına gelmiştir. Al." Ona bir bardak gül suyu uzattım. "Ben pencereden arabasını izleyeceğim."

Bana bilmiş bir sırıtışla baktı. "Onu göreceğin için heyecanlı mısın?"

"Hayır." Homurdandım. "Sadece pusuya düşürülmek istemiyorum. Hazırlıklı olmak istiyorum."

"Ne için hazırlandınız?"

"Kendimi savunmak için! Babam ve Oliver'ın tüm kararları kendilerinin verebileceğini düşünmelerini istemiyorum. Babam emekli olduğu için Oliver'ı bana bakıcılık yapması için getirmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Beni hizada tutmak için."

"Peki Oliver neden sana bakıcılık yapmak istesin ki?" Omuz silktim. "Bana işkence etmek için mi? Kim bilir? Adam sadist."

Gözlerini devirdi ve kadehini dudaklarına götürdü. "Chicago'da sana yaptığı şeyin boktan olduğunu kabul ediyorum ama sadist olduğunu sanmıyorum. Ve seninle çalışmak istiyor olmalı. Demek istediğim, Oliver Pemberton'ın nakit sıkıntısı yok - eğer burada bir içki fabrikası açmak isteseydi, muhtemelen bunu yapardı."

"Doğru," diye itiraf ettim, biraz daha dik durarak. "Umarım haklısındır. Çünkü bunu gerçekten istiyorum April. Anneme ve babama bir şeyi hayal edebileceğimi, araştırabileceğimi, zemin hazırlayabileceğimi ve sonuna kadar gidebileceğimi kanıtlamak istiyorum."

"Bunu kesinlikle yapabilirsin..." Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Önce Oliver Ford Pemberton'a katlanmak zorundasın."

Ön kapıya üç kez hızlıca vurulması onun sözlerini tamamlıyordu.

Birbirimize baktık ve şarap içtik, ben solak o sağlak olduğu için birbirimize ayna tuttuk.

Bardağımlı bırakırken "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Kendimi savunacağım. Ve bu sefer beni etkilemesine izin vermeyeceğim."

Sırıttı. "İyi şanslar."

PARMAKLARIM ön kapının koluna dolanmışken, nefes almak için durakladım. Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım. Kendime kapının diğer tarafında hayatım boyunca tanıdığım aynı çocuğun olduğunu ve benden daha zeki, daha bilgili ya da daha iyi o l m a d ı ğ ı n ı hatırlattım. Sadece on kat daha zengin, iki gün daha yaşlı ve beş kat daha kendinden emin.

Ama onu *tanıyordum*. Bunu halledebilirdim.

Kapıyı çekerek açtım, yüz ifademi soğukkanlı olmasa da nötr tuttum. Ve işte oradaydı.

Her zamanki gibi yakışıklıydı, çürümüş piç. Kalın siyah saçları kulaklarına yakın kesilmiş ve tepede biraz daha uzatılmıştı; sekiz yaşından beri kestirdiği aynı tiki saç kesimi. Biraz dağınıktı ama fırçalamamış gibi dağınık değildi, daha çok yelkenlimden yeni indim ve şimdi G&T zamanı gibi rüzgârda savrulmuş gibiydi.

"Hey, Gamzeli." Mavi gözleri beni görünce parladı ve ağzı o hazırlık okulu gülümsemesine dönüştü.

"Merhaba." Lakabını kullanması beni rahatsız etse de ifadesiz kalmaya özen gösterdim.

Bir elini üst koluma koydu ve dudaklarını kısa bir süreliğine sağ koluma bastırdı. "Seni görmek güzel. Uzun zaman oldu."

Yeterince uzun değil, diye düşündüm ama dilimi ısırdım. "Öyle. İçeri gel."

Kapıyı sonuna kadar açtım ve geriye doğru bastırdım. Eşikten geçip eve adımını attı ve ben onun kokusunu aldım; pahalı bir kolonya, bir parça nişasta ve tüm bunların altında *ona* özgü çocuksu ve tanıdık bir şey. Hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde alt bölgelerimin gerilmesine neden oldu.

Burnumu tıkama dürtüsüne direnerek nefesimi tuttum ve kapıyı kapattım.

Oliver omzunda çok yıpranmış bir kanvas çanta taşıyordu (tabii ki üzerinde OPF yazıyordu). Haki şort ve Vineyard Vines tişörtüyle gelmesini bekliyordum -ki bu onun gençlik gardırobuydu- ama kot pantolon ve beyaz bir golf tişörtü giymişti, bu da bronz tenini ve kaslı ön kollarını gösteriyordu.

"Oliver!" Annem koşarak merdivenlerden indi ve onu kucakladı. Birbirlerinin yanaklarından öptüler. "Şu haline bak. Ne kadar uzun ve yakışıklısın."

Ona kazanan bir gülümseme verdi. "Teşekkürler, Daphne Teyze.

Harika görünüyorsun.

Saçını mı kestirdin?"

Annem kısa, parçalı saçlarını kabarttı. "Yaptım. Fark ettiğin için teşekkür ederim. Aç mısın hayatım?"

"Hayır teşekkürler, yukarı çıkarken bir şeyler aldım." "Bir içkiye ne dersin? Kokteyl? Bir kadeh şarap?"

"Kulağa hoş geliyor." Omzunun üzerinden bana baktı. "Chloe? Bize katılacak mısınız?"

"Tabii. Az önce bir şişe roze açtım. Olur mu, yoksa -"

April elinde şarap kadehiyle salona girdiğinde, "Bu harika," dedi. Elimi. Onlar birbirlerini selamlayıp oturma odasına geçerken ben de koridordan mutfağa geçtim. Sinirlerimi yatıştırmak için birkaç derin nefes alarak, roze şişesini ve birkaç bardağı, küçük bir tabak kraker ve peynirle birlikte tepsiye yerleştirdim ve oturma odasına geri döndüm. Babam Oliver'ın elini sıkıyor ve sırtını sıvazlıyordu.

"Seni gördüğüme sevindim oğlum," dedi neşeyle. Babam Oliver'ı her zaman sevmişti ve evde başka bir erkeğin olmasından ne kadar hoşlandığını görmek kolaydı. "Yolculuk nasıldı?"

Oliver lacivert kanepenin bir ucuna oturarak, "Sakin ol," dedi. "Beni davet ettiğiniz için çok teşekkürler."

Tepsiyi önündeki sehpa koydum ve ona bir bardak doldurdum. "Anne? Baba? Şarap ister misin?"

"Bana yok, teşekkürler." Annem kanepenin karşısındaki çizgili koltuklardan birine, babam da diğerine oturdu.

"Ben de öyle," dedi.

April kanepenin diğer ucuna oturduğunda kendim için biraz daha doldurdum, bu da bana onunla Oliver'ın arasına oturmaktan başka seçenek bırakmadı. Minderin üzerinde dimdik dururken ona pis bir bakış attım ve o da gülümsedi.

Ailem, yılın yarısından biraz fazlasını Florida'da, sıcak ayları ise Harbor Springs'teki evlerinde geçiren Oliver'ın anne ve babasını sordu. Ağabeyi Hughie'nin büyüyen ailesini ve bu yaz ilk bebeğini bekleyen küçük kız kardeşi Charlotte'u sordular.

Oliver tüm soruları kibarca yanıtladı ve ailesinin selamlarını ileterek hepimizi Çarşamba günü yapılacak 4 Temmuz kutlamaları için Harbor Springs'teki tüm Pemberton'lara katılmaya teşvik etti. "Bu aynı zamanda büyükannemin doksanıncı doğum günü kutlaması. Kulübede bir sürü odamız var ve ailem gelmeniz için ısrar etmemi söyledi."

Gözlerimi devirdim. Bir sürü odaları vardı çünkü burası bir *kulübe* değil, yedi yatak odalı Viktorya dönemi evi, tenis kortu, yüzme havuzu ve kroket çimenliği olan lanet bir yerleşkeydi.

Konuşurken onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, yanlışlıkla kokusunu almamak için ağızımdan nefes aldım. Hayatımızın neredeyse yarısı boyunca çocuksu tıfilliğini duyduktan sonra bugün bile beni şaşırtan sesinin derin, sıcak tonlarını duymamazlıktan geldim. Ve özellikle zarif ve becerikli olan uzun, bronzlaşmış parmaklarıyla ellerine bakmamaya çalıştım. Bu gerçeği biliyordum ve bilmemeyi diliyordum. Hâlâ bir kol saati takıyordu ve bir keresinde onu kol saatini çıkarıp bir otel komodininin üzerine koyarken izlediğimi hatırladım.

Ona bakarken nefes almayı unuttum.

Annem içini çekerek, "Ah, annen her zaman 4'ünde oraya gitmemiz için bize baskı yapıyor," dedi. "John emekli olana kadar bunun imkânsız olduğunu çok iyi biliyor." Sonra gözlüklerinin kenarından babama sert bir bakış attı.

Babam avuçlarını kaldırdı. "Deniyorum, deniyorum. Bu amaçla, biraz iş konuşalım mı Oliver? Chloe'ye onunla ortak olma teklifinden bahsettim."

Şaraptan küçük bir yudum daha aldım ve biraz daha dik oturdum. Boğazımı ve başımı temizledim. "Evet ve bu fikir konusunda biraz kararsızım."

"Oh?" Oliver bana sinir bozucu bir gülümseme verdi.

"Nedenmiş o?" "Çünkü sana güvenmiyorum."

Oliver kahkahalar atarken annem, "Tanrı aşkına Chloe, terbiyeni takın," diye azarladı.

"Sorun yok." Anneme hazırlık okulundaki gülümsemesini takındı. "Chloe asla lafını esirgemez. Bunu seviyorum."

"Güzel," dedim. "Çünkü bazı şeyler değişmez. Bazı insanlar değişmez."

Gözlerime baktı ve hafifçe başını salladı; anladığını biliyordum. Başka hiçbir şey olmasa bile, Oliver ve ben neredeyse duyu ötesi bir iletişim yeteneğine sahiptik.

"Belki biraz açıklarsam yardımcı olur," dedi.

Ona sahte bir gülümseme verdim. "Lütfen yap."

Bardağını masaya koydu ve annemle babama baktı. "Beş yıl önce Brown Eyed Girl Spirits'i kurduğumda piyasa çok daha az kalabalıktı. Büyük bir iş planım da yoktu; sadece tadı gerçekten güzel olan bir şeyi el yapımı olarak üretme hayalim vardı." Durakladı. "Fransızcam için özür dilerim."

April gülerek, "Fransızcanız burada gayet iyi," dedi.

Oliver ona sıırttı. "Teşekkürler. Her neyse, ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum ama neyi sevdiğimi biliyordum ve araştırmamı yaptım."

"Her şey yolunda gitti, değil mi?" diye sordu annem.

"Pek çok açıdan, evet." Oliver ensesini ovuşturdu. "Cin ve votka iyi karşılandı ve dağıtım benim gibi küçük üreticiler için her zaman bir zorluk olsa da, yerinde iyi iş yapmayı başardık ve bazı yerel mağazalara ve popüler Detroit kokteyl barlarına girdik. Ancak sektör giderek kalabalıklaşıyor; şu anda ABD'de yaklaşık bin sekiz yüz el yapımı damıtım tesisi var ve Michigan'da altmıştan fazla bulunuyor."

"Vay canına," dedi April. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Öne çıkmak giderek zorlaşıyor ve önümüzdeki beş ila on yıl içinde genel büyüme potansiyeli harika olsa da, bana göre küçük adamlar için işler daha da zorlaşacak. Tabiri caizse ya Big Booze tarafından satın alınacağız ya da batacağız. Ben ikisini de yapmak istemiyorum."

Babam, "Chloe'yle ortaklık yapmanın seni öne çıkaracağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Oliver, "Cloverleigh ile ortaklığın sağlam bir strateji olacağını düşünüyorum," dedi. "Büyüme için en iyi fırsat, küçük ölçekli bir damıtıcının kendi ülkesi içinde. Metro Detroit bölgesinin ötesine geçmem gerekiyor ve sizde turizm, şaraphane tadım odaları, bir bar ve restoran var... Hepsi burada. Ayrıca Chloe'nin pazarlama alanındaki geçmişi de çok işimize yarayacaktır. Pazarlama büyük fark yaratır, iyi bir hikâyeye ihtiyacımız var." Bir an için elini bacağıma koydu ve omurgamda bir karıncalanma hissettim. "Onun da benim gibi iyi bir viski yapmak istediğini biliyorum. Ama bu daha fazla zaman ve yatırım gerektirir."

"Bu arada, sadece votka ve cin için yer mi arıyorsun?" Dizimi onun ulaşamayacağı bir yere çekerek sordum.

"Dağıtımı genişletmek istiyorum, evet, ama aynı zamanda bir ortak da arıyorum, Chloe. Detroit'teki tesisim ek imbikler veya fiçihane için ihtiyacım olan alana sahip değil ve bahsettiğim gibi, gerçekten ilginç, lezzetli bir çavdar üretmek gönlümde yatan bir şey. Biraz deneme yaptım ve sanırım kazanan bir mayşe hesabım var. Eminim siz de bana katılacaksınız."

Bahis kelimesini ya da bunu söylerken gözlerindeki parıltıyı kaçırmadım ama yemi yutmadım.

"Açık olmak gerekirse," dedim, "istediğiniz şey *Cloverleigh* ile bir ortaklık - perakende alanının, dağıtım ağının, tadım odasının kullanımı, barın kokteyl menüsünde bazı gayrimenkuller ve üzerine başka bir üretim tesisi ve bir fiçi evi inşa etmek için arazi."

Omuz silkti. "Aşağı yukarı. Ama aynı zamanda-"

"O zaman tam olarak neden altı ay boyunca sizin için çalışmak zorundayım?"

"Burada içki damıtmak istediğinizi sanıyordum. Başlangıç olarak yerel meyvelerden brendi mi?" Babama baktı. "İş planında öyle yazıyordu. Kontrol etmek istersen çantamda var."

Babama ters ters baktım. "Baba! Ona iş planımı mı *verdin*?" "Onu dinle tatlım," diye cesaretlendirdi babam. "Fikirlerini beğendi."

"Bu doğru," dedi Oliver. "Planınızın sağlam olduğunu düşünüyorum ve yatırım yapmaya hazırım. Ancak iş kurma maliyetlerinize, imbik, tahıl ve şişeleme ekipmanı satın almanıza ve benzeri şeylere önemli bir katkıda bulunacaksam, ne yaptığınızı bildiğinizden emin olmak mantıklı olacaktır. Ayrıca, her zaman burada olmayacağım. Benim yokluğumda üretimi denetlemen gerekecek, özellikle de viskiye başladığımızda."

"Çok mantıklı," diye onayladı babam. "Dünyadaki tüm araştırmalar uygulamalı eğitimle yarışamaz. Eğer bu konuda ciddiysen, Dimples, kollarını sıvamalı ve mesai harcamalısın."

"Çalışmaya hazırım baba," diye tersledim. "Kimse beni tembellikle suçlayamaz."

"Chloe, canım, biz öyle bir şey demedik," dedi annem.

"Açıķçası, çiftlikte Oliver'ın herhangi bir *yerde* yaptığından daha fazla çalışma *saati* yaptığımdan eminim. Ve en az onun kadar uzun zamandır viski üretme hayalim vardı, sadece başlamak için onun güven fonuna sahip değildim." Gerçekten pişman olacağım bir şey söylemeden önce odadan çıkmam gerektiğini fark ederek ayağa kalktım. "Senden emir almak için bu fırsatın üzerine atlamazsam beni affet Oliver. Ama bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Şarap kadehimi yere bıraktım ve hışımla odadan çıktım, koridora indim ve mutfaktan geçerek bahçeye açılan sürgülü cam kapıyı açtım.

Biraz havaya
ihtiyacım vardı.

Biraz boşluğa.

O mavi gözlerle aramda biraz mesafe olsun. O kokuyla. O ellerle.

Bana dokunmalarının üzerinden yıllar geçmişti ama nasıl bir his olduğunu unutmamıştım.

Hiçbir şey unutmamıştım.

OLIVER

T_{HEN}

"BU BİR İŞKENCE." Chloe dişlerinin arasından konuştu, yüzüne bir gülümseme yerleşmişti.

"Biliyorum. Özür dilerim." Ben de aynısını yaptım. Annelerimiz ellerinde dijital fotoğraf makineleriyle akbabalar gibi geziniyor, bizim, diğer arkadaşlarımın ve onların resmi balo kıyafetlerini giymiş eşlerinin fotoğraflarını çekiyorlardı.

Bazılarımız resmi balo kıyafetlerini giymişti.

"Bu şortlar çok aptalca görünüyor," dedi Chloe bana, gülümsemeye devam ederken *aptal* kelimesini kullanmakta zorlanıyordu. "Takım elbise alamaz mıydınız?" Arkadaşlarımın ve benim elbise gömleklerimiz ve lacivert blazer ceketlerimizle giymeyi tercih ettiğimiz şortlardan bahsediyordu. Benim şortum soluk kırmızıydı ama tiki gökkuşağının tüm tonları temsil ediliyordu: kelly yeşili, somon pembesi, su mavisi, limon sarısı. Makosen ayakkabılar, çorap yok. Papyon da takardık. Benimki kırmızı ve mavi çizgiliydi ve oldukça fena göründüğümü düşünüyordum, Aslında.

"Bu bir seçim. Bir durum değil," dedim ve annelerimiz nihayet ağlamaya, sarılmaya ve *bu yaşta olduğumuza inanamıyorum* gibi şeyler söylemeye ara verdiğinde ona güvence verdim.

Chloe kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Baloya giden diğer erkekler gibi olmak istemiyoruz. Bireyselliğimizi ilan ediyoruz."

"Eşleşen kısa pantolonlarla. Anladım."

"*Eşleşmiyorlar*; uyumlular. Ayrıca neden smokin ya da takım elbise giymeye zorlanalım ki? Mezun oluyoruz. Kurallardan bıktık ve

adama yapışıyoruz."

Chloe gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, Oliver. Etrafına bir bak. Siz erkeksiniz."

Arkadaşlarıma şöyle bir baktım ve oradaki herkesin varlıklı ve ayrıcalıklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım; işletme, hukuk, siyaset ya da tıp okuyacağımız, babalarımızın izinden gideceğimiz sarmaşık kaplı okullara gidiyorduk ve bu da bizi büyük olasılıkla buraya, ilk eşlerimiz, çocuklarımız ve köpeklerimizle yaşayacağımız su kenarındaki büyük bir tuğla eve geri götürecekti. Yazları denize açılır, kışları kayak yapar, şehir kulüplerine katılır, hafta sonları golf oynar ve işten sonra tenis oynardık. Bir süre sonra bazılarımız muhtemelen boşanacak ve Park'ta bir daireye taşınacak, kızgın çocuklarımız bizimle vakit geçirmek zorunda kalacaktı. Sonra belki yeniden evlenir ve döngüye yeniden başlardık. Aslında her şeyi bu kadar net görebilmek biraz iç karartıcıydı.

Ama Chloe haklıydı. Muhtemelen olamayacağımız tek şey güçsüz ya da fakir olmaktı. Bu konuda kötü mü hissetmeliydim?

"Hey, ailemin paralı olması benim suçum değil," dedim ona. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum, belki milyonlarınızın bir kısmını dünyada bir fark yaratmak için kullanırsınız? Anlamlı bir şey yapmak için?"

"Hayır kurumlarına bolca bağışta bulunuyoruz." "Ne gibi?"

Hiçbir fikrim yoktu ama annemin en az üç hayırsever kuruluşun yönetim kurulunda olduğundan emindim. Bir şeyler uydurdum. "Shriners," dedim ona. "Şu Noel'de marketlerin önünde zil çalan komik şapkalı insanlar."

Chloe homurdandı. "Sanırım hayırseverlik şapkalarınızı karıştırdınız. Çan çalma işi Kurtuluş Ordusu için."

"Her ikisine de bağış yaptığımıza eminim. Ben de bu yaz yoksul çocuklar için bir yelken kampına zamanımı bağışlıyorum."

"Öyle misin?" Şaşırmış görünüyordu. "Sorun değil."

"Evet." Annemin beni bu işe zorladığını neredeyse unutmuştum. İlk başta şikâyet etmişim çünkü bu sabahın köründe kalkmak demektir ve bu yaz kendi teknemde bronzlaşmak ve Caitlyn Becker'ı geri kazanmaya çalışmak için harcamayı planladığım zamanı ciddi şekilde kesecekti. Ben balodan hemen önce ikinci sınıftan biriyle takılıp her şeyi berbat edene kadar bütün yıl beraberdik. Caitlyn bunu öğrendi ve geçen hafta beni terk etti. *Belki de ona yelken kampından bahsetmeliyim diye düşündüm.* Chloe şu anda bana biraz farklı bakıyordu, sanki beni yeni ve daha olumlu bir ışık altında görüyordu.

En son takıldığımızda, aptal erkek arkadaşı *Chuck* hakkında yaptığım bir yoruma sinirlenmişti. Yine de üzgün değildim. O herif tam bir pislikti. Tam olarak ne dediğimi bile hatırlamıyorum, belki de gen havuzunun bir cankurtarana ihtiyaç duymasının nedeni olduğu hakkında bir şey, ama bana saldırdı, beni ayrıcalıklı, yargılayıcı, hazırlık okulu pisliği olmakla suçladı. Lacivert ceketli ve haki pantolonlu bir koyun.

Bazen haklı olduğundan endişeleniyordum. Ama yine de iyi göründüğümü düşünüyordum.

Bu gece de iyi görünüyordu. Diğer kızlar gibi o da uzun askısız bir elbise giymiş, kulaklarına ve boynuna ışıltılı şeyler takmıştı. Koyu renk saçları toplanmıştı, bu da onu daha yaşlı ve sofistike gösteriyordu. Ayrıca sırtının üst kısmındaki dövmesi de görünüyordu.

-Bu, gruptaki diğer kızlarda kesinlikle olmayan bir şeydi. Bir kitaptan ya da başka bir şeyden bir cümleydi ama hangisi olduğunu unuttum. İzinsiz aldığı için ailesinin ona çok kızdığını, bir ay ceza verdiklerini söyledi. Anahtarlarını, telefonunu, özgürlüğünü elinden almışlar.

Buna değdiğini de söylemişti. Bunu sevdim.

Anneler fotoğraf çektirmek için kızları tek başlarına sıraya diziyorlardı ve ben de hepsinin kameraya gülümsemesini izliyordum. Dişlerinin hepsi gerçekten bembeyazdı ama elbiseleri farklı renkteydi. TCBY'deki donmuş yoğurt çeşitlerine benziyorlardı. Chloe'ninki limonlu olurdu diye düşündüm ama bunu yüksek sesle söylememem gerektiğini ben bile *biliyordum*.

Kesinlikle gruptaki en kısa boylu kızdı, ama bana göre en ateşlisiydi - yüksek sesle söylemediğim başka bir şey. Ya bunu yanlış anlar ve *ondan hoşlandığımı* düşünürdü ya da bana vururdu. Oldukça yakındık ama bu her zaman bir seçim gibi gelmiyordu. Bu gece bile annelerimiz tarafından ayarlanmıştı. Duşta otuz bir çekerken onun kara gözleri ve gamzeleri bazen aklıma geliyorsa, bu kasıtlı değildi.

"Chuck'la ne oldu?" Daha sonra dans pistinde garip bir şekilde sallanırken ona sordum, ellerim kalçalarında, onunkiler omuzlarımdaydı.

Omuz silkti. "Biz ayrıldık."

"Güzel." Sonra dayanamayıp laf saktım. "Sen bile o dangalaktan daha iyisini yapabilirsin."

Bana ters ters baktı. "Caitlyn ile ne oldu?" "Onu aldattım."

"Kiminle?"

"Rastgele bir ikinci sınıf öğrencisi." "Neden?"

"Bilmiyorum." Bunu neden yaptığımı hatırlamaya çalıştım. "Caitlyn bir gece ortalıkta yoktu ve bu kız çok tatlıydı."

Başını iki yana salladı. "Sen bir domuzsun."

"Evet, aptalcaydı," diye itiraf ettim. "Aslında Caitlyn'i geri almak istiyorum. En azından yaz için. Üniversiteye bir kız arkadaşım ile gitmek istemiyorum."

"Onu seviyor musun?"

"Bilmiyorum. Belki de. Bana oral seks yapmasına bayılıyorum."

Chloe göğsüme vurdu ve iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Sen gerçekten en *kötüsüsün*. Burada ne işim var benim?"

"Topraksızlaşmak." Bu gece benimle çıkmayı kabul ettikten sonra annesi dövme cezasını iki hafta kısaltmıştı.

"Ah evet." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım bunun acısını çekmem gerekecek."

Ama aslında oldukça iyi vakit geçirdik. Caitlyn'in aksine, Chloe yerde solucan gibi sallanırken kendimi rezil etmemi pek umursamadı. Herkesle konuşabiliyordu, yetişkinlerle bile ve tüm şakalarım güliyordu. Onunla birlikte olmak eski günlerdeki gibi rahat ve eğlenceliydi. Ve o elbisenin içinde çok güzel görünüyordu. Daha önce hiç oynamamıştık ama bir iki kez bana baktığını fark ettim, sanki buna açılmış gibi. Bu konuda ne hissettiğime karar veremiyordum.

Dans bittikten sonra arkadaşım Jeff'in evine havuz partisine gittik ve tüm arkadaşlarım Chloe'nin beyaz bikinili vücuduna ağzının suyu akarak bakıyordu. Sessiz kaldım, ama doğruyu söylemek gerekirse benim de ağzımın suyu akıyordu. Ne zamandan beri bu kıvrımlara sahipti? Bütün gece boyunca o limonlu elbisenin içinde miydiler? Avuçlarımda altında nasıl hissettiklerini merak ediyordum.

"Pemberton, ona vurmanın bir sakıncası yok, değil mi?" diye sordu Lowell, gözleri Chloe'nin diğer kızlarla birlikte jakuziye inişindeydi.

"Evet, öyle," dedim, düşündüğümde çok daha fazla umursadığımı fark ettim, sadece Lowell'in bir sık kafalı olduğunu düşündüğüm için değil. "O yüzden bunu aklından bile geçirme."

Çocukların hepsi tepkim hakkında bana bok attılar ve Lowell biraz yüzüme vurmaya başladı, ben de onlardan ayrıldım ve jakuzinin yanındaki bir şezlonga uzanmaya gittim. Mezuniyet gecesinde arkadaşlarımla kavgaya etmek istemiyordum. Aslında Chloe'yle takılmayı onlarla birlikte olmaktan daha çok istiyordum.

Beni karanlıkta tek başıma otururken görünce dışarı çıktı, etrafına bir havlu sardı ve yanımdaki sandalyeye çöktü.

"Hey," dedi müziğin üzerine. "Neyin var?" "Bir şey yok."

"Hiçbir şey mi?" Çıplak bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak arkasına yaslandı. "Sana inanmıyorum."

"Arkadaşlarım götlük yapıyor."

"Ah." Lowell'in trampende esnemekle meşgul olduğu havuza doğru baktı. "Bu adam kesinlikle bir aptal."

"Senin seksi olduğunu düşünüyor." "Ew. Siktir et onu."

"Sana asılmasının bir sakıncası olup olmadığını sordu," dedim ona, biraz kahraman olma fırsatı sezerek. Belki elini pantolonuma falan sokacak kadar minnettar olurdu.

"Ne dedin sen?"

"Ona senden uzak durmasını söyledim." Ellerimi başımın arkasında birleştirirken kendimle gurur duyuyordum.

Ama sonra huysuzlandı. "Burada tek başına yaptığın şey bu mu? Beni korumak mı? Çünkü bunu yapmana ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Tamam." Minnettar bir handjob için çok fazla.

Bir süre sonra, "Sadece meraktan soruyorum, sen olsan ne yapardın? Yani benden uzak durmazsa."

"Seninle bir şey yapmaya çalışsa ve sen onu istemesen gibi mi?"

"Evet."

"Onun kışını tekmelerdim."

"Benim için arkadaşınla kavga mı edeceksin?" Sesi şaşırılmış gibiydi.

"Hayır, kışına tekmeyle basardım. Pek kavga çıkmazdı." Bu doğru değildi -Lowell iri bir adamdı ve ona yumruk atarsam muhtemelen ciddi bir dayak yerdim, ama Chloe'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Oh. Şey, ... teşekkürler." Birkaç dakika geçti. Havuzda kızlar tavuk oyunu oynamak için erkeklerin omuzlarına tırmanıyordu ve jakuzide bir çift öpüşmeye başlamıştı. Haziran başı için hava sıcaktı, neredeyse gece yarısı yetmişin üzerindeydi ve üzerimde sadece mayo olmasına rağmen kendimi sıcak ve terli hissediyordum. Chloe'nin omuzlarıma çıktığını, amının enseme dayandığını, bacaklarının gövdemin etrafına dolandığını düşündüm ve aletim sertleşmeye başladı.

Harika.

Geçmezse ne yapacaktım? Gizlice banyoya gidip kendi başıma halledebilir miydim? Chloe'nin olduğu yönden hafif bir esinti geliyordu ve yemin ederim mis gibi limonlu turta kokuyordu.

"Oliver," dedi. "Öyle mi?"

"Beni hiç düşünüyor musun?"

Suratıma yumruk yemeden bu soruya nasıl cevap vereceğimi merak ediyordum. Kasıklarım mı bakıyordu? "Seni nasıl düşünüyüm?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

Bacaklarımı bileklerimden çaprazladım ve sakın kalmaya çalıştım. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü bilmek istiyorum."

Güldüm. "İstedüğinden emin değilim." "Bu bir evet mi?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama bu aslında benim hatam değil. Ben on sekiz yaşında bir erkeğim ve başka pek bir şey düşünmüyoruz."

"Kızlar da seks hakkında düşünür, biliyorsun." "Öyle mi?"

"Evet. Hem de çok."

Umut ve ereksiyonum daha da yükseldi. "Demek *beni* düşündün böyle mi?"

Güldü. "Bir dakika bile değil." "Siktir git," dedim, yüzüme bir sıcaklık yayıldı.

"Özür dilerim. Sadece dürüst oluyorum. Seninle seks yapmayı gerçekten hiç düşünmedim."

Hiçbir şey söylemedim çünkü beni kandırdığı için kızmakla meşguldüm. Ona karşı dürüst olmam gerektiğini bilmeliydim.

"Hâlâ bakireyim," diye devam etti. "Kendimi mükemmel erkek için saklıyorum."

Homurdandım.

"Ama az önce seni öpmeyi düşünüyordum."

Ona baktım ve başını bana doğru çevirdiğini gördüm. Anlayabildiğim kadarıyla ciddiydi.

"Neden şimdi?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Hâlâ düşünüyor musun?" Bir baş sallama daha.

"O zaman buraya gelmen için sana meydan okuyorum." Bunu söyledim ama aslında yapacağını düşünmemiştim, bu yüzden sandalyesinden kalktığında şok oldum.

Yanıma uzanabilmesi için benimkinin üzerine geçerken, aletimin mayomdan fırlayacağını düşündüm. Bu gerçek miydi?

Hiçbir şey söylemeden yanıma uzandı, başını bir elinin üzerine koydu, diğer eli hâlâ göğüslerinin arasındaki havluyu tutuyordu. Şimdilik ellerimi başımın arkasında kilitli tutuyordum, onlara güvenmiyordum.

"Yani?" dedi bir süre sonra.

"Ne olmuş yani?"

"Bu yüzden beni öpmen için sana meydan okuyorum."

Nabzım hızla atarken başının arkasına uzandım ve dudaklarını kendime çektim. Yumuşak ve pamuk gibi tatlıydılar. Onu belki on saniye kadar hafifçe öptüm ve geri çektim. "Nasıldı?"

"Güzel. Çok

hoş." "Çok mu

hoş?"

"Tanrım, Oliver, eğer beni öpmeye cüret edeceksen, bunu ciddiymişsin gibi yap."

Tanrım, beni deli ediyordu. Benimle flört mü ediyordu yoksa beni aşağılıyor muydu bilmiyordum ama onu gerçekten öpmemi istiyorsa bunu yapardım. Elim ıslak saçlarında dolaştırdım ve dudaklarını tekrar dudaklarıma götürdüm - bu sefer ağzımı açtım ve başımı eğerek onu daha sert ve daha derin öptüm. Dilimi ağzına soktum. Alt dudağını ısırardım. Vücudu benimkini örtecek şekilde onu üstüme çektim. Ne kadar sert olduğumu hissedebileceğini biliyordum ama umurumda değildi - bunu o istemişti. Nefes almakta zorlanana kadar onu öptüm ve nefesi kesilirken bir elini göğsüme koydu.

"Oliver," diye fısıldadı. "Durmaliyız."

"Neden?"

"Çünkü insanlar görebiliyor." "Yani?"

"Bu kadar yeter." Üzerimden indi ve ayağa kalktı.

"Bir dakika, bu kadar mı?" Dirseklerime dayanarak kendimi destekledim. "Seni öpmem için bana meydan okuyorsun ve şimdi beni burada böyle mi bırakıyorsun?"

Havluyu kaldırdı ve kendi etrafına yeniden sardı. "Hemen hemen. Sen ne zaman istersen ben gitmeye hazırım. Kuru giysilerimi giyeceğim."

Öfkeyle ellerimi yumruk yaparak onun uzaklaşmasını izledim. Ona kızmaya hakkım olmadığını biliyordum ama kızmıştım. Bu bir tuzaktı! Neden onu böyle öpmemi istemişti? Şimdi

Caitlyn beni geri almazsa, gecenin geri kalanında, hatta belki de yazın geri kalanında morarmış ve işkence görmüş olacaktım.

Kızlar. Çok sinir bozucuydular. *Özellikle* Chloe Sawyer. Bir daha asla ondan böyle bir cesaret almayacağıma yemin ettim.

Ama ben yaptım.

CHLOE

T_{HEN}

"Odanı göster bana" dedim.

"Benim odam mı?" Oliver bana tuhaf tuhaf baktı ve kulağıma doğru eğildi. Bardaki müziğin sesi yüksekti ve kalabalık gürültülüydü. "Neden odamı görmek istiyorsun? Sadece bir yurt odası. Dağınık. Ve muhtemelen kokuyordur."

"Umurumda değil. Sadece görmek istiyorum. Sıkıldım." Omzumun üzerinden, Oliver'ın Miami Ohio'dan oda arkadaşıyla utanmazca flört eden Purdue'den birinci sınıf oda arkadaşım Blair'e baktım. "Henüz gitmeye hazır gibi görünmüyorlar."

"Evet, ben de biraz sıkıldım." Omuz silkti. "Sanırım yapabiliriz."

"Güzel. Ona hemen döneceğimizi söylerim." Sonra tereddüt ettim. Blair'in

Kız kardeşim buralarda bir yerdeydi -üst sınıf öğrencisiydi ve bu gece onun evinde kalacaktık- ama nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Oda arkadaşımı bir sürüngenle bırakmak istemiyordum. "Pislik gibi davranmayacak, değil mi? Eğer öyleyse onu onunla yalnız bırakmayacağım."

"Kim, Beekman mı?" Oliver homurdandı. "Hayır, o zararsızdır."

"Tamam, bana bir saniye ver." Blair'in yanına gittim ve kulağına fısıldadım. "Hey. Oliver ve ben biraz dışarı çıkıyoruz. Geri geleceğiz."

Beekman'a bir parmağını kaldırdı ve dönerek fısıldadı: "Bundan emin misin? Hâlâ bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Evet. Eminim." Şüpheli ifadesi karşısında gözlerimi devirdim. "Bak, ben sadece bu işi bitirmek istiyorum. Bu benim seçimim, o yüzden beni bu konuda rahatsız etmeyi bırak."

"Tamam, tamam," dedi ve bana sarıldı. "Ama abuk dn yoksa endişeleneceğim. Ve dikkatli ol."

"Yapacağım." Oliver'ın yanına döndüm. "Tamam, ben hazırım."

Oxford'un yukarısındaki High Street'ten kampüsün kenarındaki yurtlar kümesine doğru yürürken dışarıda, sonbaharın sonlarında hava serindi. Cumartesi gecesi kaldırımlar eğlenmek için dışarı çıkan öğrencilerle doluydu. Ters yönde yürüyenler sadece bizmişiz gibi görünüyordu.

"Bu kampüs çok güzel," dedim.

"Evet."

"Derslerini seviyor musun?"

Omuz silkti. "Evet."

"Oda arkadaşın iyi birine benziyor." "Evet."

Bir tuğla duvarla konuşmaya çalışmak gibiydi ama sorun değildi, bunca yolu parlak bir entelektüel sohbet için gelmemiştim. Teknik olarak Blair ve ben bu kadar yolu kız kardeşini ziyaret etmek için gelmiştik ama aynı zamanda kişisel bir görevdeydim.

"O kızla tekrar bir araya geldin mi?" Ellerimi kazağımın içine sokarak sordum.

"Hangi kız?"

"Balodan hemen önce seni terk eden kız. İyi oral seks yapan kız." O gecedan bu yana sadece beş ay geçmişti ama sanki sonsuza dek geçmiş gibi geliyordu. Üniversiteye gitmek, eski hayatımı sanki başka biri yaşamış gibi göstermişti.

Oliver güldü. "Ah evet. Caitlyn."

"Doğru. Caitlyn."

"Hayır, tekrar bir araya gelmedik."

Güzel. Bir kız arkadaş sorun yaratabilirdi. "Ailen nasıl?" diye sordum.

"İyiler. Hughie Harvard'ı n MBA programına girdi, bu yüzden ailem çok heyecanlı."

"Harvard, vay canına."

Oliver duymadığım bir şeyler mırıldandı.

"Peki kız kardeşin Charlotte nasıl?"

"İyi. Geçen ay ailemle birlikte ziyarete geldi."

Oliver'ın üçüncü kattaki yatakhane odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladığımızda konuşacak tüm konuları tüketmiştim. Koridorda yürürken, -önerildiği gibi- oldukça kötü kokuyordu.

soyunma odası ve eski, terli çamaşırlar- bana bir soru sordu. "Purdue'yu seviyor musun?"

"Evet. Oldukça güzel. Harika bir oda arkadaşım oldu, bu da yardımcı oluyor."

"İşte burası." Üzerinde EAT MY BALLS yazan kuru silinebilir bir tahta olan ahşap bir kapının önünde durdu. Kapının kilidini açtı ve önce benim girmemi işaret ederek kapıyı itti.

Tipik bir yatakhane odasıydı; iki adet ikiz yatak ve duvarları boyunca, üzerlerinde kullanışlı lambalar bulunan iki masa vardı. Lambalardan biri açıktı. Pencere tam karşıdaydı, gölgeliği aşağıdaydı ve kapının iki yanında birer dolap vardı. Ahşap zeminde halı yoktu. Bir lacivert yorgan ve bir mavi beyaz çizgili yorgan. İki yatak da yapılmamıştı ve etrafa rastgele beyzbol şapkaları, spor ayakkabılar ve sweatshirtler atılmıştı. Yurt odamla tam bir tezat oluşturuyordu -Blair ve benim ikiz yataklarımız için aynı desenli yorgan takımlarımız, uyumlu bir halımız ve önceden ayarladığımız Target alışveriş gezisi sayesinde dekoratif yastıklarımız vardı. Oldukça düzenli tuttuk.

"Güzel," diye yalan söyledim, belli belirsiz bir koku aldım. "Ve çok da kötü kokmuyor." Aslında güzel kokuyordu, tıpkı Oliver'ın balo gecesi sürdüğü kolonya gibi. Şezlongda öpüştüğümüz gece. Bunu unutmamıştım. Aslında o zamandan beri epeyce düşünmüştüm. Burada olmamın nedenlerinden biri de buydu.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak odaya doğru ilerledim. Oliver'ın iç çektiğini ve kapının arkamdan kapandığını duydum.

"Hangisi senin?" Ona dönmeden önce yataklara bakarak sordum.

"Şuradaki." Çizgili yorganı işaret etti ve ben de yatağının ayak ucuna oturdum. Monogramlı yelkenli çarşaflarını o zaman fark ettim. *Tabii ya.*

Buraya söylemeye geldiğim şeyi söylemek için cesaretimi toplamaya çalışarak birkaç kez yatağının üzerinde zıpladım.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sordu ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak. "Ben biraz açım. Gidebiliriz."

"Seks yapmak istiyorum," dedim gözlerinin içine bakarak.

Çenesi düştü. "Ne?"

"Seks yapmak istiyorum."

"Benimle mi?"

"Evet, seninle. Başka neden burada olayım ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Başını iki yana salladı. "Mesaj atıp buraya geleceğini ve takılmak istediğini söylediğinden beri

garipti."

"Bunda garip olan ne? Biz arkadaşız, değil mi?"

"Evet, ama..." Kelimeleri bulmakta zorlandı. "*Bunu* kastettiğini bilmiyordum. Balodan beri senden haber bile almadım."

"Biliyorum." Başımı biraz eğdim ve kirpiklerimin arasından ona baktım. "O gece için hâlâ kızgın mısın?"

"Sayılır." Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Üniversiteye geldiğinden beri biraz kilo almıştı. "Seninle takılmam için beni kandırdın ve sonra da çekip gittin."

"Seni yemlemedim. Sana meydan okudum." Ellerimin üzerinde geriye yaslandım ve ayaklarımı salladım. "Karşı koyamaman benim suçum değil."

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Seninle seks yapmayacağım." "Neden?"

"Çünkü bu bir tuzak. Pantolonumu çıkarmam için bana meydan okuyacaksın, ben de heyecanlanacağım, sonra son anda beni gerçekten becermek istemediğine karar vereceksin, sadece babana kızgınsın ya da başka bir şey, ve sen-"

"Oliver, bu öyle bir şey değil."

Gözlerini temkinli bir şekilde bana dikti ve bir adım geri çekilerek tam karşımdaki oda arkadaşının yatağına uzandı. "O zaman ne oldu?"

Bir nefes aldım ve hazırladığım konuşmaya başladım. "Lisedeyken tüm arkadaşlarım seks yaparken ben seks yapmayı erteledim çünkü doğru ve anlamlı olmasını, mükemmel bir erkekle olmasını istedim. Ama şimdi bunun aptalca olduğunu düşünüyorum."

"O zaman da aptalcaydı."

Bunu görmezden geldim ve devam ettim. "Bunu ne kadar ertelersem, zihnimde o kadar birikiyor. İlk seferi aradan çıkarmak istiyorum, böylece o kadar da büyük bir mesele gibi hissetmeyeceğim."

"Sarhoş musun?" diye sordu, gözlerini kısarak bana bakarak.

"Hayır! Bu gece bir damla bile alkol almadım." Ayağa kalktım ve iki yatak arasında bir ileri bir geri volta atmaya başladım. "Bakın, tüm arkadaşlarım kendilerine saygı duymayan ve bok gibi davranan bu pisliklerle seks yapmaları için baskı görüyorlar. Ben ilk seferimi *kendi* şartlarımla, tanıdığım ve güvendiğim biriyle yapmak istiyorum."

"Bana güveniyor musun?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Bir noktaya kadar," dedim dikkatlice. "Yani, seninle asla *çıkmam* ama şu anki amaçlarım için işimi görürsün."

"Ben mi *yapacağım*?" Ayağa kalktı ve göğsünü kabarttı. "Benimle yatmak için can atan bir sürü kız olduğunu bilmeni isterim. Sevişmek için senin *güvenini kazanmaya* ihtiyacım yok."

"Biliyorum," dedim ona. "Ve tecrübenin işe yarayacağını düşünüyorum. Seni seçmemin bir başka nedeni de bu."

Üçüncü nedeni atlıyordum, çünkü bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum - balo gecesindeki öpüşmemiz, onun benimkinin altındaki vücudunu ve şehvetli öpüşme şeklini her düşündüğümde beni hâlâ tahrik etme gücüne sahipti. Oliver'a aşık olmasam da ondan etkileniyordum, bu da onu amacıma ulaşmamda bana yardımcı olacak mükemmel bir aday yapıyordu.

Bana bakmaya devam etti, sanki bunun bir şaka mı yoksa rüya mı olduğundan emin değildi. "Neden benimle hiç çıkmadın?"

"Çünkü seni çok uzun zamandır tanıyorum ve seni çok iyi tanıyorum. Senin önceliğin iyi vakit geçirmek. Bana asla sadık kalmazsın. Ayrıca olgunlaşmamışsın, kibirlisin, şımarıksın-"

"Tamam, tamam." Bir elini kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Ne demek istediğini anladım." "Yani yapacak mısınız?"

"Nasıl oluyor da vücuduna daha fazla saygı duyman konusunda sana ders vermem gerekiyormuş gibi hissediyorum?" diye sordu başını sallayarak. "Şu anda benim neyim var böyle?"

"Vücuduma saygı duyuyorum." Planımı kabul etmeyeceğini düşündüğüm için, işi bir sonraki aşamaya taşımaya karar verdim.

Birinci adım: Kazağımın altından tuttum ve başımın üzerinden geçirerek yere düşürdüm.

Gözleri göğsümde gezinirken adem elması sallanıyordu. Süveterin altına, çok sıkı siyah bir kolsuz bluz giymiştim. Yüzündeki ifade tam da beklediğim şeydi. Erkekler çok tahmin edilebilirdi.

İkinci adım: Atleti çıkardım ve parmaklarımın arasından düşmesine izin verdim. "Hadi ama. Evet de. İstemiyor musun?"

"Evet, istiyorum," diye cevap verdi, sesi çığdı, bakışları o saçma sutyenin üstündeki göğüslerimin yuvarlak tepelerindeydi. Onu çıkardığımda muhtemelen kendini aldatılmış hissedecekti.

"Güzel." Üçüncü adımın zamanı gelmişti. Arkama uzandım ve sutyenin kancasını açtım. Ama omuzlarımdan kaymadan önce gözlerini kapattı.

"Tanrım, Chloe. Bana ne yapıyorsun? Ben tamamen ..." Sertçe yutkundu ve bir gözünü açıp kot pantolonunun ağnı düzeltmeden önce kıvrandı. "Kafam karıştı."

"Neden?"

Bana ciddi bir şekilde baktı. "Çünkü ateşli bir kızla karşılıksız seks yapmak her erkeğin hayalidir ve ben burada oturmuş kendimi bundan vazgeçirmeye çalışıyorum. Kendimi Alacakaranlık Kuşağı'nda gibi hissediyorum."

"Bak, Oliver. Ben bunu istiyorum. Bunu enine boyuna düşündüm. Bekâretimi kaybetmek istiyorum ve bunun seninle olmasını istiyorum." Sütyenimi tekrar bağlamaya başladım. "Ama eğer istekli ve yetenekli değilsen, ben-"

"Bekle, bekle, bir dakika bekle," dedi, göğsünü tekrar dışarı çıkararak, elleri kalçalarında. "İstekli olmadığımı hiç söylemedim. Ve kesinlikle yapabilirim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "O zaman bunu kanıtlaman için sana meydan okuyorum." "Sıra sende." Sütyene uzandı ama ben onu yerinde tuttum. "Önce kabul etmemiz gereken birkaç şey var."

İnledi. "*Biliyordum*. Neyi?" "Birincisi, korunuyoruz." "Duh. Sıradaki."

"Bu bizim sırrımız. Olanları asla kimseye anlatmayacağız."

"Peki. Sıradaki."

"Bu tek seferlik bir şey. Aramızda hiçbir şey değişmeyecek. Yani tuhaf mesajlar, telefon görüşmeleri ya da birbirimize farklı davranmak yok. Sonrasında birbirimizden *hoşlanmayacağız*."

"Şu anda senden hiç hoşlanmıyorum."

Gülümsedim ve sütyenimin düşmesine izin verdim. "Mükemmel."

Ben daha nefes bile alamadan elleri göğüslerimdeydi ve beni yatağına öyle hızlı itti ki, sanki rüzgâr beni dışarı atmış gibi hissettim.

Bir şekilde -nasıl olduğundan emin değilim, çünkü ellerini vücudumdan hiç çekmiyor gibiydi- lacivert henleyini ve altına giydiği şeyi çıkardı ve çıplak göğsünü göğsüme dayayarak üzerime uzandı. Hoş bir şekilde sıcak ve ağır hissettirdi, ama sonra bu his gitti, yerini ağzı boğazımdan ve göğsümden aşağı inip her bir göğsümün üzerinde gezinirken farklı bir his aldı. Meme uçlarım sertleşti ve karıncalandı, karnımın derinliklerine küçük uyarılma dalgaları gönderdi. Oliver benimle bu kadar ileri g i d e n ilk erkek değildi ama kesinlikle en yeteneklisiydi. Dudakları ve diliyle öyle şeyler yaptı ki nefesim kesildi ve yataktan kalktım. Ellerim kendi istekleriyle hareket etti ve onun koyu renk saçlarına dolandı. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı.

Hemen işe koyulmasını bekliyordum, bu yüzden acele etmek istemiyor gibi görünmesine şaşırdım. Ağzı bir göğsümden diğerine gidip gelirken, sanki hangisinin en sevdiği olduğuna karar verememiş ve ikisini de tatmaya devam etmek zorundaymış gibi, ellerinden biri kalçalarımın arasına kaydı ve beni yavaşça ama sıkıca kotumun dışına sürttü. Bu benim için de yeni bir şey değildi ama öyle hissettiriyordu çünkü daha önce kimse beni öperken oraya dokunmamıştı.

şekilde. Etkisi baş döndürücüydü ve vücudumu gevşek bacaklı ve sıvı gibi hissettiriyordu. Kotumun düğmelerini açıp fermuarını indirdiğinde buna hazırdım. Daha fazlasını istiyordum.

Elini iç çamaşırımın içine soktu, ama parmağını içime sokmak için acele etmedi - yavaş gitti, beni yumuşak ve sık okşamadan önce klitorisimin üzerinde daireler çizdi, dili hala meme ucumla alay ediyordu. O kadar yavaş ilerliyordu ki sabırsızlanmaya başlamıştım. Bunun romantik olmaması gerekiyordu.

"Oliver," diye fısıldadım, başını yukarı çekmek için saçlarını tutuyordum. "Kotumu çıkar."

Tek kelime etmeden yatağının ayak ucuna gitti ve ayakkabılarımı, çoraplarımı, kot pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkardı. İlk kez onun önünde çıplak olmanın tuhaflığını hissetmeme fırsat vermeden, giysilerinin geri kalanını da çıkarıp yanıma uzandı.

Bu kez beni gerçekten öptü ve balo gecesindeki o öpücüğün neden aklımdan çıkmadığını anladım. Oliver *harika* öpüşüyordu. Bir generalin adamlarına hükmettiği gibi öpücüğe hükmeden dolgun, gür dudaklı cömert bir ağzı vardı. Bir kolunun üzerinde durdu ve diğer eliyle bacaklarımın arasına uzandı. Bu sefer ben de aynısını yaptım, ilk başta biraz tereddüt ettim, ama ne kadar sert olduğunu keşfetmek ve elimi etrafına doladığımda boğazının arkasındaki iniltiyi duymak güvenimi artırdı.

Dili benimkini okşarken bir parmağını içime kaydırды. Sonra iki. Yumruğumu aletin sıcak, sert uzunluğunda aşağı yukarı hareket ettirdim ve kısa süre sonra ritmime uygun olarak itmeye başladı. Nefesi gittikçe daha hızlı geliyordu. Parmaklarını bedenimden çekerek, parmak uçlarıyla klitorisimin üzerindeki ipeksi ıslaklığı ovuşturdu. Eline karşı hareket etmek istedim ama çok utangaçtım. Bunun zevkle ilgili olmaması gerekiyordu. Baştan çıkarmaya ihtiyacım yoktu.

Avucumun içinde kayganlaştı. "Bir şeyin var mı?" Kalbim hızla çarparken fısıldadım.

"Evet." Üzerime tırmanarak yataktan kalktı, şifonyerine gitti ve en üst çekmeceyi açtı.

Gözlerimi ondan alamıyordum - daha önce etrafta tamamen çıplak dolaşan bir adam görmemiştim. Oliver'ın vücudu zayıf ve gergindi; karnında çıkıntılar, kaslı omuzları ve kıllı bacakları vardı. Ereksiyonu vücudundan dışarı çıkmış, çapraz bir şekilde tavanı gösteriyordu. Neredeyse gerginlikten gülecektim ama bir saniye sonra prezervatif paketini yırtarak açtı ve sikinden aşağı yuvarlamaya başladı ve onu izlerken nefesimi kesen bir şey oldu.

Sonra geri döndü.

"Bunu yapmak istediğinden hâlâ emin misin?" diye sordu.

Be

n. Bacaklarımı daha geniş açtım, böylece kendini bacaklarımın arasına sıkıştırabildi.

uylukları. "Evet."

"Çünkü şimdi tam zamanı-"

"Biliyor musun Oliver, bu kadar tepki alacağımı gerçekten tahmin etmemiştim. Bunu konuşmadan yapacağını düşünmüştüm."

"Konuşmama izin yok mu?"

"Hayır. Sadece bunun için karmaşık olmayan bir alete ihtiyacım var."

"Tanrım." Aramıza uzandı ve sanki bir çemberin içinden roket fırlatacakmış gibi ereksiyonunun ucunu bacaklarımın arasına doğrulttu.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en garip şey olmalı."

"Sadece yap," dedim nefes nefese. "Yakında bara dönmezsem Blair endişelenecek."

Başardı. Söylemeliyim ki uzun sürmedi.

Bundan zevk almadığımdan değil. Gerçek şu ki, Oliver'la ten tene olmak iyi hissettiriyordu. Vücudu sıcak ve güçlüydü, tuzlu ve erkeksi kokuyordu. Düşündüğüm kadar acımamıştı bile.

Ama içimdeki her türlü zevk çırpıntısına kendimi inatla kapattım. Bundan çok fazla zevk almak istemiyordum. Oliver'la seks yapmamın amacı kendi arzularımı tatmin etmek değildi. Merakımı gidermekti. Bekareti listemden silecektim.

Bu yüzden vücudumun istediği gibi hareket etmedim, Oliver'ın çıkardığı sıcak, terk edilmiş sesleri yankılamak yerine dilimi tuttum, dudakları dudaklarıma yaklaştığında ve bana geleceğini söylediğinde başımı yana çevirdim. Sonraki birkaç saniye boyunca vücudu hareketsiz kaldı ve içimde odaklanmayı reddettiğim hafif bir titreşim hissettim.

Sonra bitti. Tam planladığım gibi.

Ama... bir şeyler doğru değildi. Daha sonra orada yattık, Oliver'ın göğsü benimkinin üzerindeydi, sert ve hızlı nefes alıyordu, dudakları şakağımı okşuyordu. Sonra başını eğdi, yüzünü boynuma gömdü. Boğazımı öptü. Sertçe yutkundum.

Bu deneyime umduğum kadar kapalı hissetmiyordum. Bunun daha çok bir iş görüşmesi gibi olacağını düşünmüştüm ama midem düğümlenmişti. Oliver'a kurallarımın aptalca olduğunu ve beni aramak isterse arayabileceğini söylemekle orijinal plana sadık kalmak arasında gidip geliyordum.

"Chloe," dedi sessizce. "Belki de-"

"Nefes alamıyorum," dedim göğsünü iterek. "Kalkabilir miyim?"

"Ah... tabii." Üzerimden indi ve ben de hızla yataktan çıktım.

Oliver ve ben sessizce giyindik ama bana bir şey söylemek istiyormuş gibi baktığını hissediyordum. Ne umacağımı bilmiyordum.

Bara geri dönerken, dışarısı yatakhaneye yürürken olduğundan daha soğuktu.

"Ceketimi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Ben iyiyim." İyi değildim, donuyordum ama Oliver'ın ceketini seks yapmadan önce asla giyme zdim, bu yüzden sonrasında da g i y m e y e c e k t i m . İstedüğimden daha fazlasını beklediğimi düşünmesini istemiyordum. Bunun yerine ellerimi kazağımın kollarının içine soktum.

Ellerini ceplerine soktu. Tekrar konuşması için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Düşündüğün gibi miydi?"

"Sanırım."

"Ve sen ... iyi misin?"

"Ben iyiyim."

Bir süre sessizlik içinde yürüdük. Aklımda türlü türlü düşünceler dönüyordu ama konuşacak havada değildim. Doğruyu söylemek gerekirse, söylememem gereken bir şey söylemekten biraz korkuyordum. Pişman olacağım bir şey. Midemde garip bir çukur vardı, sanki veda etmek istemiyormuşum gibi. Sanki onu özleyecekmişim gibi. Sanki daha önce olmadığımız kadar yakındık.

Kurallara uymak zorundaydım, yoksa Oliver'a karşı istemediğim duygular *besleyebilirdim*. Çıktığı kızlara nasıl davrandığını biliyordum ve ben asla o kızlardan biri olmayacaktım. Onlara saygı duymazdı. Onları kesinlikle sevmezdi. Tek derdi o an iyi vakit geçirmek ve yoluna devam etmekte.

Arkasında bıraktığı kız olmayı hiç istemedim.

CHLOE

NOW

OLIVER beni oturma odasından hışımla çıktıktan yaklaşık yirmi dakika sonra güvertede, şezlonglardan birine uzanmış ve kaşlarını çatarak yıldızlara bakarken buldu.

"Bu özel bir parti mi?" diye sordu, benimkinin yanındaki şezlonga çökerek.

"Evet."

"Pekala, ben çarpıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturarak sırt üstü uzandı. "Burası çok güzel. Çok huzurlu."

"Öyleydi."

"Hadi ama Chloe. Birlikte çalışmanın bir yolunu bulamaz mıyız? Geçmiş geçmişte bırakamaz mıyız?"

"Emin değilim."

Başını kaşdı ve tekrar kollarını kavuşturdu. "Bak. Geçmiş değiştiyemem ama bunu telafi etmeye çalışabilirim. Farklılıklarımızı bir kenara bırakalım ve birlikte çalışalım. Hayalini gerçekleştirmene yardım etmeme izin ver. Bana siktir olup gitmemi ve bunu kendi başına yapmanı söylemenin daha tatmin edici olacağını biliyorum ama inatçı olma, tamam mı? Akıllı ol."

Ona inanamayarak baktım. "Akıllı davranıyorum Oliver. Aklım bana geçmişte beni kandırarak yaptırdığın tüm o aptalca şeyleri unutmamamı söylüyor. İçgüdülerim sana güvenilemeyeceğini söylüyor. Kalbim diyor ki-"

"Ne?" diye araya girdi, bana doğru eğildi. Bir elini koluma koydu. "Kalbin ne diyor? Dürüst ol."

Kolumu uzanabileceği bir yerden çektim ve karanlıkta ona baktım. "Kalbim kararsız."

"Öyleyse seni ikna etmeme izin ver." Oliver'ın sesi yumuşadı. "Sana ortaklık kurmanın neden ikimizin de istediğini elde etmesi için en akıllıca, en kolay ve en hızlı yol olduğunu göstermem için bana bir şans ver."

"Peki bu nasıl olacak?" diye sordum. "Detroit'e gelip sizin içki fabrikalarınızda çalışarak ve tüm kararları siz vererek mi?"

"Hiç de değil." Durakladı. "Benimle bir yolculuğa çık." "Ne?" Ciyak ciyak bağırdım.

"Delirdin mi sen?"

"Belki." Güldü. "Ama benimle bir yolculuğa çık. Gerçekten görmeni istediğim bir şey ve sana anlatmam gereken bir hikaye var."

"Hikaye nedir?" "Önce yapacağımı söyle."

"Yolculuk nereye?"

"Çok uzak değil."

"Bana devam etmem için pek bir şey vermiyorsun."

"Biliyorum ama söz veriyorum başlangıçta evet dersen sonunda her şey daha anlamlı olacak. Lütfen, Chloe." Uzandı ve bana tekrar dokundu - bu kez bacağıma, kalçamın üst kısmına. "Bunu birlikte yapmak istiyorum."

"Bu konuda şansın vardı. Mahvettin."

"İkinci şanslara inanmıyor musun?"

Sesi samimi geliyordu ve elini bacağımda bırakmasına izin verdim ama bir şey beni rahatsız ediyordu. "Neden şimdi? Neden birdenbire bunu benimle yapmak istiyorsun?"

"Çünkü yaptığınız işte harikasınız. Şaraplardan hana ve düğün işine kadar Cloverleigh'in pazarlama kampanyaları açısından burada neler başardığını biliyorum. Hırslı, yaratıcı ve zeki birisin ve çok çalışkan olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, birden bire olmadı. Sana daha önce ulaşırdım ama koşullar göz önüne alındığında biraz zaman geçmesini beklemek daha akıllıca geldi."

Bu iltifat beni etkilememişti ama Ken'in dediğini yapmaya çalışarak bir an için sustum ve cevabımı vermeden önce her şeyin kafamda oturmasını bekledim. Ben düşünürken Oliver devam etti.

"Chicago'da işleri kötü idare ettiğimi biliyorum," dedi sessizce. Elini bacağımdan çekti ve parmaklarını dizlerinin arasına geçirdi. "O şekilde gitmemeliydim."

"Boş ver onu," dedim sertçe. "Artık umurumda değil." Bu bir yalandı.

"Başka bir mazeretim yok-"

"Mazeretini duymak istemiyorum." Bu kesindi. Dünyada isteyeceğim son şey, yıllardır bildiğim bir şeyi, yani bütün hafta sonu boyunca bana yalan söylediğini yüksek sesle onaylamasını duymaktı. Onun için hiçbir zaman bir oyundan başka bir şey olmamıştım. "Tüm bu deneyim bana güven hakkında bazı iyi dersler verdi. Ve bir konuda haklısın, sana siktir olup gitmeni söylemek ve bu hayali kendi başıma gerçekleştirmek daha tatmin edici olurdu ama bunu yaparsam çok daha uzun sürer."

"Bu yapacağın anlamına mı geliyor?"

"Bunu düşüneceğim anlamına geliyor." Ayağa kalktım ve ayaklarımı yere koydum, böylece karşı karşıya geldik. "Beni ikna etmek için bir haftan var. Planladığın geziye gideceğim. Hikâyeni dinleyeceğim. Bana bu ortaklığı ve bunun neden zamanıma ve çabama değdiğini anlatman için sana fırsat vereceğim."

"Tek istediğim bu."

"Eğer beni ikna etmeyi başarabilirseniz, varım. Yoksa anlaşma yok." "Bana uyar." Elini uzattı.

Tereddüt ettim ama sonunda ben de elimi uzattım ve o da elini kendi elinin içine aldı. Kavrayışı sıcak ve güçlüydü ve el sıkışmamız sağlamdı. Yine de her şey iş değildi; dokunuşu ensemden bir ürperti yarattı. *Lanet olsun ona.*

"Teşekkür ederim," dedi. "Pişman olmayacaksınız."

Bundan pek emin değildim ama avucunu bıraktım ve bir kez daha sandalyeye yaslandım. O da aynısını yaptı ve birkaç dakika boyunca yan yana uzandık, katididlerin konuşmalarını dinledik ve gökyüzüne baktık.

"Bu bana balo gecesini hatırlattı. Hatırladın mı?" diye sordu. Tabii ki hatırladım. "Evet."

"Neden durup dururken seni öpmemi istediğini hiç anlamadım."

Gizlice gülümsedim. "Güzel. Umarım yıllardır sana işkence ediyordur." "Bana ne düşündüğünü söyle."

Aslında beni öpmesini istemiştim çünkü yanımda yatarken çok yakışıklı ve düşünceli görünüyordu. Ve o gece onunla harika vakit geçirmiştik. Ama bu cevabı hak etmemişti. "Sıkılmıştım. Yalnız görünüyordun."

"Sıkıldınız mı? Yalnız mı?"

Sesi o kadar öfkeliydi ki güldüm. "Sanırım işin içinde biraz da merak vardı. Her zaman kızların sana nasıl abayı yaktığıyla övünürdün. Sanırım tüm bu yaygaranın nedenini bilmek istedim."

"Anlıyorum. Peki bu öpücük benim neden böyle bir aygır olduğuma dair merakını giderdi mi?"

"Evet, aslında." Ona tekrar baktım. "Çok iyi öpüştüğünü sanıyordum."

"Ve yine de çekip gittin."

Gençliğimle gurur duyduğumu hissettim. "Evet. Çünkü **d a h a** ileri gitmesini istemedim ve bana baskı yapmayacağın konusunda sana güvenmedim."

"Siktir git, sana asla böyle baskı yapmazdım." "Belki de yapmazdım," diye izin verdim. "Ama işimi şansa bırakmıyordum."

"Hoşuna gitmiş olmalı ki çok geçmeden daha fazlasını istemek için yurt odama geldin." Sesi kendini beğenmiş geliyordu.

"Bu gerçekten seninle ilgili değildi. Benim hakkımdaydı."

Şimdi gülme sırası ondaydı. "Yalancı. Beni istedin. Bunu yıllar sonra itiraf ettin." Bana doğru baktı. "Hatırladın mı? Hughie'nin mezuniyet partisinde?"

"Evet. O geceyi hatırlıyorum. Bana neden güvenilirmez olduğunu gösterdiğin bir başka olayı daha hatırlattığın için teşekkür ederim." Ayaklarımı yere doğru salladım. "Ve bununla birlikte, sana iyi geceler diliyorum."

"Chloe, hadi ama. Ben sadece-"

"İyi geceler Oliver." O daha tek kelime edemedi ayağa kalktım ve mutfığa açılan sürgülü kapıya yöneldim.

Oradan karanlık evin içinde el yordamıyla ilerledim, ön salondaki masanın üzerinde çantamı ve anahtarlarımı buldum ve ön kapıdan sıvıştım.

Yirmi dakikalık eve dönüş yolunda kendimi o kadar sıcak hissediyordum ki camı açıp serin rüzgârın saçlarımın arasından esmesine izin vermek zorunda kaldım.

Bir dakikalığına zihnimin geçmişe gitmesine izin verdim. Balo gecesine. Yurt odasına. Hughie'nin mezuniyet partisine. Yedi yıl önce Chicago'da bir otel odasında birlikte geçirdiğimiz o inanılmaz hafta sonuna.

İnişlerimiz ve çıkışlarımız olmuştu ama kimyamız inkar edilemezdi. İyi ya da kötü her şekilde birbirimizi nasıl ateşleyeceğimizi çok iyi biliyorduk. Ama o hafta sonu -o *hafta sonu*- ruh ikizi olduğumuza inanmamı sağlamıştı. Gerçekten de hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizi düşünmüştüm. Onun hakkında yanıldığımı sanmıştım.

Çok aptalca.

Bu anılar yıllardır içimde derinlere gömülüydü. Ama belki de onları çıkarıp önümüzdeki hafta boyunca bana eşlik etmelerine izin versem iyi olurdu. Oliver'ın derimin altına girmek gibi bir huyu vardı.

Ona izin veremezdim.



"Bir süreliğine bensiz iyi olacağına emin misin?" Ertesi sabah iş yerinde Henry DeSantis'e sordum. "Annem ve April otelle ilgili işlere bakabilir ama şaraphane için gerçekten yoğun bir dönem." Yüksek sezonumuzda izin aldığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

Bilgisayarının arkasından bana baktı. "İyi olacağım." Henry iş günü boyunca nadiren masasında olurdu; genellikle bağda olur, tadım odasında şarap doldurur, yazarlara, alıcılara ya da sommelier'lere şaraphaneyi gezdirir, şişeleme hatlarının bakımını yapar, fermantasyon sürecini denetler ya da ben, Mack, babam ve diğer çeşitli aile üyeleriyle pazarlama toplantılarına katılırdı. Ama bu sabah yola çıkmadan önce onu e-postalarını kontrol ederken yakaladım. "Renee bu hafta gelecek," diye ekledi.

"Oh, öyle mi? Bu çok hoş." Renee Henry'nin karısıydı. Onu çok iyi tanı mıyordum ama yetenekli bir grafik tasarımcısıydı ve geçmişte bizim için bazı işler yapmıştı. "Bu noktada, muhtemelen sadece bir hafta izinli olacağım," dedim ona, "ama bu noktada işler benim için biraz belirsiz."

"Baban dün telefonda öyle dedi. İçki fabrikası gerçekleştirilebilir gibi görünüyor, ha? Arkadaşın ortak olup yatırım yapmak istiyor mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Belki. Göreceğiz bakalım. Önce onunla bir hafta geçirmem gerekiyor ki onu ortak olarak kabul edip edemeyeceğimi anlayabileyim."

Henry güldü. "Onunla anlaşıyor musunuz?"

"Karmaşık bir durum. Deneyeceğim."

"İyi şanslar."

"Teşekkürler," dedim ve ofisinden çıkıp koridora yöneldim.

"İhtiyacım olacak." Sonra kafamı babamın ofisine soktum. "Bir saniyen var mı?"

"Kızlarımdan biri için, her zaman." Gülümsedi. "Duyduğuma göre sen ve Oliver bugün dışarı çıkıyormuşsunuz?"

"Evet, ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ona bu ortaklık fikrini bana kabul ettirmek için bir haftası olduğunu söyledim."

"Bu sabah kahvaltıda bana söylediği buydu." Başını salladı. "Bence akıllıca. Onu dinle, tüm gerçekleri ve rakamları öğren. Benimle bu konulara pek girmedim."

"Soracağım. Soracak bir sürü sorum var." Aslında dün gece bir liste hazırlamıştım. "Girişimin *sahibi olarak* bizimle birlikte çalışmayı nasıl gördüğünü tam olarak bilmek istiyorum. Sadece sessiz ortağı olmak istemiyorum. Söz sahibi olmak istiyorum."

"Aferin sana, tatlım. Unutma, o senden daha tecrübeli."

Ellerim yumruk oldu. "Evet, biliyorum baba. Detroit'e gidip gitmeyeceğimizden emin değilim ama seninle iletişim halinde olacağım."

"Kulağa hoş geliyor. İyi eğlenceler."

Daha sonra, annemin görevli olduğu otelin resepsiyonuna gittim.

"İşte buradasın," dedi neşeyle. "Oliver da seni arıyordu." "Saat daha sabahın sekizi!"

"Sanırım bugün erken bir başlangıç yapmak istedi." Onaylayarak gülümsedi. "Her zaman çok hırslı olmuştur."

Gözlerimi devirmek için can atıyordum ama kendimi tutmayı başardım. Kimsenin beni bu işe kötü bir tavırla girmekle suçlamasını istemiyordum. "Az önce Henry ile konuştum ve bu hafta bensiz iyi olacağını söyledi. Görünüşe göre Renee gelip yardım edecek."

Annemin gülümsemesi kayboldu ve alnındaki çizgiler kırıştı. "Öyle mi? Zavallı şey."

"Sorun nedir?"

İçini çekti. "Bu konuda bir şey söyleyemezsin ama geçen hafta şehirde ona rastladım ve nasıl olduğunu sorduğumda gözyaşlarına boğuldu. Doğurganlık tedavileriyle mücadele ettikleri ortaya çıktı. Son tüp bebek denemelerinin başarısız olduğunu söyledi."

"Oh. Bu çok kötü."

"Çok üzgündü. Bana Sylvia'nın hamile kalmaya çalıştığı zamanı hatırlattı."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi? Sylvia'nın tüp bebek yaptırdığını bilmiyordum."

"Bu konuda pek konuşmazdı. Ne kadar özel biri olduğunu bilirsin." İçini çekti. "Ama bu onun için çok zor oldu. Her neyse, bu sana çocuk sahibi olmayı denemek için sonsuza kadar beklememen gerektiğini gösteriyor," diye azarladı annem. "Ne tür sorunlar yaşayabileceğini asla bilemezsin-"

"Hoşça kal anne." Cümlesinin ortasında yanından ayrıldım, evliliği ve aileyi ertelemekle ilgili bir öğüt daha dinlemek istemiyordum. Böyle bir şeyin benim için söz konusu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu gerçekleştirmek için de herhangi bir istek duymuyordum. Ellerim profesyonel hedeflerimle doluydu.

Tanrıya şükür Frannie Mack'le yeni nişanlanmıştı, annem artık çocuk konusunda başının etini yiyebilirdi.

Kahvaltı için odalarından inen misafirlerle kalabalıklaşmaya başlayan hanın lobisinden, son 100 yılda birçok kez genişletilmiş ve yeniden modellenmiş olmasına rağmen orijinal çiftlik evi olan ailemin kanadına yöneldim.

Doğrudan mutfığa açılan yan kapıdan içeri girdim ve Oliver'ı tezgaha yaslanmış, bir fincan kahve içerken buldum.

kahve içiyor ve telefonuna bakıyordu. Duş almış ve giyinmişti, saçları hala biraz nemliydi, bu yüzden gerçekte olduğundan daha koyu görünüyordu. Şortu beni güldürdü, kırmızıydı.

"Günaydın," dedi ekrandan başını kaldırarak. "Bu kadar komik olan ne?"

"Şortun. Bana baloyu hatırlatıyor."

Sırıttı. "Ah, doğru ya. Bunu unutmuşum. Ne kadar d a n g a l a k m ı ş ı z ."

"*Somunda*, üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey." Keurig'e bir kapsül yerleştirdim ve bir kahve fincanı aldım. "Bugünkü haber nedir?"

"Arabayla gezeriz diye düşündüm, böylece görmeni istediğim yeri sana gösterebilirim."

"Yol ne kadar sürer?" Bardağımın dolmasını izleyerek sordum.

"Çok uzun sürmez. Ama gece orada kalabileceğimizi düşünüyordum."

Şüphelenerek bir omzunun üzerinden ona baktım. "Gece orada mı kalacaksın?"

"Elbette." Ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak kahvesini içti. "Bir otelde falan mı?"

Tereddüt etti. "Ya da başka bir şey."

İç çekerek fincanımı makineden aldım ve ona doğru döndüm. "Seninle aynı odayı paylaşmayacağım Oliver."

"Tamam."

"Bu bizim için bir tür yeniden birleşme değil." "Anladım."

"Ve eğer beni götürdüğünüz yerde kalmak istemiyorsam, kalmayacağım."

"Yeterince adil."

Sıcak kahveden küçük bir yudum aldım ve ona baktım. Kendisine göre son derece hoş davranıyordu. Yakışıklı ve rahat görünüyordu, sanki dünya umurunda değilmiş gibi. Yumuşak mavi şambray gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve üzerinde tek bir kırışıklık bile yoktu. Zayıf ve kaslıydı ama etli değildi. Kısa bir an için onu çıplak hayal ettim ve karnım sıkıştı. Görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım.

"Ne almalıyım?" Ben sordum.

"Çok süslü bir şey olmasın. Rahat kıyafetler iyidir. Bir mayo isteyeceksin. Spor ayakkabı. Hava serinlerse diye kot pantolon ve sweatshirt."

"Mayo mu?" Başımı eğdim. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Bu bir sır," diye alay etti, gözleri parlıyordu. "Sadece bana güven." "Bunu kırık bacağımdan sorumlu olan çocuk söylüyor."

Oliver gücenmiş görünüyordu. "O çatıdan atlaman için seni ben zorlamadım. Bahsi sen kabul ettin. Ben de bir kemiğimi kırdım, biliyorsun."

"Bahse girdiğin şey sende bile yoktu!"

"Tamam, en iyi anlarımdan biri değil, kabul ediyorum, ama çok iyi zamanlarımız da oldu. On iki yaşındayken Hughie ve Sylvia'yı ön verandada öpüşürken gözetlediğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Güldüm. "Ah evet. Tanrım, çok kızmışlardı."

"Peki ya babamın Cadillac'ını gezintiye çıkardığımız zamana ne demeli?" "Kesinlikle cezaya değerdi," dedim, hatırladıkça neşeleniyordum. "Ve annem *hala* hangimizin onu devirdiğini bilmiyor."

büyükannemin porselen vazosu evin içinde Hayalet Avcıları oynuyor." Kahvemi yudumladım. "Bir şey değil."

Yavaş, sinsi gülümsemesi beni yıllar öncesine götürdü. "Teşekkürler. Şimdi eve git ve çantayı hazırla, sonra bana adresini mesaj at. Seni saat 10'da alırım."

"Bu kadar erken mi ayrılıyoruz?" "Kaybedecek zaman yok, Gamzeli."

"Bana böyle seslenmek zorunda mısınız?" diye sordum. Bu lakaptan o kadar hoşlanmadığımdan değil, ama aramızda varsaymasını istemediğim bir yakınlık olduğunu düşündürüyordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Neden?"

"Çünkü seni rahatsız etmesi hoşuma gidiyor."

Ona ters ters baktım ve veda etmeden mutfaktan çıktım.

Eve dönerken April'ı aradım ve ona bilgi verdim.

"Aman Tanrım, seni nereye götürdüğünü merak ediyorum!" diye bağırdı. "Hiçbir fikrim yok. Bunun bir sır olduğunu söylüyor."

"Gizli bir gezi mi? Bu çok eğlenceli."

"Olabilir. Ama iki gün içinde bana ulaşmazsa, arabasının bagajını kontrol edin."

Güldü. "Anlaştık."

OLIVER

N^{OW}

Saat 10:00'u birkaç dakika geçe Chloe'nin Traverse City'deki evinin ön kapısını çaldım.

"Geliyorum!" Sesi, açık pencerelerin perdelerinden içeri sızdı. Bir dakika sonra kapıyı açtı. "Hey. İçeri gel."

"Selam." İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattı. Evi uzun ve dardı, ön tarafta bir oturma odası ve arka tarafta mutfak/yemek alanı vardı. Mobilyaları nötrdü ve yastık, battaniye, hatta duvarlarda sanat eseri gibi çok az firfir ya da ev dokunuşu vardı. Ancak ahşap zeminler güzeldi ve mutfak dolapları parlak beyazdı ve taş tezgahlar parlak ve düzenli görünüyordu.

"Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım var," dedi ve sol taraftaki halı kaplı merdivene yöneldi. "Biliyor musun, nereye gittiğimi bilseydim gerçekten yardımcı olurdu. Sadece bir geceliğine gideceğiz, değil mi?"

Onun görüş alanından çıkınca yüzümü buruşturdum. "Evet, o konuda..."

Merdivenlerin dibinde, elleri kalçalarında tekrar belirdi. "Ne hakkında?"

Sakin davranmak için elimden geleni yaptım. Her şey bana güvenmesi için onu ikna edebilmeme bağlıydı. "Şey, aklımda birkaç farklı fikir vardı. Bir tanesi, işle ilgili gezimizi tamamladıktan sonra ailemin Harbor Springs'teki evine gidebileceğimizdi."

Gözlerini bana dikti. "Neden?"

"Eğlence için, Chloe. En son ne zaman tatile çıktın?"

"Emin değilim."

"Gördün mü? Bir mola vermek gerekiyor. Çok uzak değil, bütün hafta havanın muhteşem olması bekleniyor. Hughie ve Charlotte'un aileleri de orada olacak, büyükannemin doksanıncı yaş gününü kutlayacaklar. Senin de orada olmanı çok isterdi, biliyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, aslında bunu düşünüyor gibi görünüyordu. "Ailenizin evini seviyorum."

"Yüzebiliriz, tekneyle açılabiliriz, su kayağı yapabiliriz, kroket oynayabiliriz, biraz tenis oynayabiliriz, verandada bir şeyler içebiliriz..."

"Kulağa cazip geliyor."

"Öyle değil mi? Hadi ama, bunu hak ediyorsun. Kendine birkaç gün izin ver, gelip aileme merhaba de ve işe yenilenmiş, dinlenmiş ve yeni girişimimize başlamaya hazır bir şekilde geri dön."

Tek kaşını kaldırarak beni bakışlarıyla kıstırdı. "Henüz bu girişimi kabul etmedim."

"Yapacaksın."

İç çekerek arkasını döndü ve tekrar merdivenleri çıkmaya başladı. "Buraya gel. Toparlanmama yardım et."

"Memnuniyetle." Onun yükselişini izledim, giydiği o küçük şortun içindeki bacaklarından gözlerimi almam imkansızdı. Bacakları hiç de uzun değildi ama güçlü ve pürüzsüzlerdi ve bana sarılışlarını dün gibi hatırlıyordum. "Ben arabamdan bir şeyler alacağım. Birazdan gelirim."

"Tamam. Kendini içeri bırak."

Ön kapıdan çıktım ve cipimin arkasını açtım. Orada birkaç eşyam vardı: Cloverleigh'de kullandığım küçük gece çantası, Harbor Springs'te geçireceğim birkaç gün için daha büyük bir spor çantası, planladığım gece yürüyüşü için ihtiyacımız olan her şeyle dolu büyük siyah bir sırt çantası ve Chloe için aldığım orta boy bir kömür paketi. Yürüyüşü kabul etmesi için dua ederek çantayı aldım ve içeri döndüm.

Dairesindeki merdivenlerin başında bir banyo ve uzun bir koridora açılan iki kapı vardı. En yakındaki açıktı ve misafir yatak odası ve ofis gibi görünen bir yer vardı. İki kişilik bir yatak, lambalı bir komodin ve bir çalışma masası vardı. Koridorda ikinci kapıya doğru ilerledim, o da açıktı.

Chloe, özenle yapılmış yatağının üzerindeki katlanmış giysi yığınlarına baktığı yerden başını kaldırıp bana baktı. "İçeri gelebilirsin. Sorun değil."

Odaya girdim ve sırt çantasını yatağının üzerine koydum. Tuhaf tuhaf baktı. "Bu da ne?"

"Bu yürüyüş için bir sırt çantası."

"Bunu görebiliyorum." Gözlerimi ihtiyatla karşıladı. "Yatağında ne işi var?"

"Gece yürüyüşümüz için bir taneye ihtiyacın olacak ve sende olduğundan emin değildim, bu yüzden senin için aldım," dedim ve odasının bir köşesindeki koltuğa çöktüm. "Bir şey değil."

Birkaç saniye daha bana baktı. "Gece yürüyüşü mü?"

"Bayılacaksın."

"Bir gece yürüyüşü... *seninle* mi?"

Parmaklarımı başımın arkasında kilitledim. "Belli

ki." "Nerede uyuyacağız?"

"Bir çadırın içinde. Sırt çantama koydum bile, ağırlığı konusunda endişelenmene gerek yok," dedim, düşünceli ve cömert görünmeyi umarak.

"*Tek* çadır mı?"

"Çantanızda zaten bir uyku pedi ve tulumu var - umarım sizin için seçmiş olmamın bir sakıncası yoktur, ama tabii ki bunlar en iyileri."

"Tabii ki."

-"İhtiyacımız olan tüm yiyecek ve su da bende var. Tek ihtiyacınız olan birkaç giysi ve diğer birkaç eşya."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra başını salladı. "İnanılmazsın."

"Önemli bir şey değil, gerçekten. Tüm bunları erken bir doğum günü hediyesi olarak düşün." Yardımsever bir şekilde gülümsedim.

Bir yığın giysiyi aldı ve şifonyerin çekmecesine geri itti. "Sana teşekkür etmiyorum Oliver. Çünkü *seninle* gece yürüyüşüne çıkmayacağım. O yüzden hediyeleri mağazaya geri götürebilirsin."

"Ne demek gitmiyorum?"

"Beni duydun." Bir yığını daha çekmeceye fırlattı.

"Gitmek zorundasın," diye karşı çıktım. "Seni ikna etmem için bir haftam olduğunu söylemiştin. Dinleyeceğine söz vermiştin. Yolculuğa benimle çıkacağını söylemiştin."

"Çadırdaki *senin* yanında uyumayı içerdiğini bilmiyordum!" dedi öfkeyle, bir çekmeceyi çarpıp diğerini açarak. "Tanrım, bunun olacağını tahmin edemediğime inanamıyorum."

"Hey. Bir anlaşma yapmıştık. Sen el *sıkıştın*." Sanki kandırılan benmişim gibi protesto ederek ayağa kalktım. "Sözünden dönecek misin?"

Bana dönerek ellerini kalçalarına koydu. "O anlaşmayı sahte bahanelerle yaptım. Bunun neleri içerdiğini bana baştan söylemeliydin. Ayrı otel odalarımız olacağını düşünmem yeterince kötüydü, bir de çadır mı?"

"İyi. Belki de ayrıntılar konusunda daha açık sözlü olmalıydım." Avuçlarını kaldırdım. "Mea culpa. Ama açıkçası bu kadar büyütüleceğini düşünmemiştim. Yürüyüş yapmayı seviyorsun. Kamp yapmayı seviyorsun. İkimizin de çadır taşımak zorunda kalmasını istemedim - çantanda ağırlık ve yer kaybı gibi görünüyordu. Ve gideceğimiz yer çok güzel, geceyi orada geçirmekten hoşlanacağını düşündüm."

"Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Sana bu sabah seninle aynı odayı paylaşmayacağımı söyledim ve sen de tamam dedin. Yalan söyledin."

"Hayır, yapmadım! Burası bir oda değil. Bu bir *çadır*," dedim, sanki bu durumu daha kötü değil de daha iyi yapıyormuş gibi.

Başını iki yana salladı. "Sen aşağılık birisin." "Uslu duracağıma söz veriyorum."

"Ha! Bunu ne zaman yaptın ki?"

"Ben ciddiym, Chloe." Ona yaklaştım. "Sana elimi sürmeyeceğime, müstehcen bir şey söylemeyeceğime ya da yapmayacağıma ve uyku tulumumun içine girip çadırın kendi tarafımda kalacağıma yemin ederim. Çantanda bir kızartma tavasıyla uyuyabilirsin ve eğer sana yaklaşırsam onunla kafama vurabilirsin."

Bir gülümseme dudaklarını kıpırdattı. "Hadi ama. Evet de. Eğlenceli olacak."

"Ya şimdi evet dersem ve fikrimi değiştirirsem? Bu da bir seçenek mi yoksa çölde mahsur mu kalacağım?"

"Mahsur kalmayacaksınız. Gece kalmak istemiyorsanız, kalmak zorunda değilsiniz. Feribota biner ve eve döneriz."

"Feribot mu?" Meraklı görünüyordu. "Burası bir ada mı?"

Göğsümde zaferin kabardığını hissederek sııttım. "Çantanı sıcak ve soğuk havaya uygun hafif giysilerle doldur. Kat kat giyinmek iyidir. Şapka ve güneş gözlüğü. Güneş kremi. Böcek kovucum, su arıtma tabletlerim ve tuvalet kâğıdım var."

Burnunu kırıştırdı. "Seninle bir rulo tuvalet kâğıdını paylaşmak zorunda mıyım? Bu aslında bir çadırı paylaşmaktan daha kötü olabilir."

Güldüm. "Hayatta kalırsın. Yazlık için eşyalarını başka bir çantaya koy ve arabamda saklayalım."

"Tamam. Süslü bir şeye ihtiyacım olacak mı?" "Hayır."

"Ama annen insanların akşam yemeği için giyinmesini seviyor." Omuz silktim. "İstediğin her şeyi giyebilirsin."

"Beni aile toplantına getirmenin sorun olmayacağından emin misin?"

"Eminim, ama kendini daha iyi hissedeceksen hemen annemi arayıp geleceğini haber vereyim."

"Lütfen bunu yapın. Teşekkür ederim."

Kapıya doğru yöneldim. "Hazır olduğunuzda bana seslenin, her şeyi arabaya taşımanıza yardım edeyim."

"Tamam."

Aşağı indim ve cebimden telefonumu çıkardım. Bir an düşündükten sonra arama yapmak için dışarı çıktım.

CHLOE

N^{OW}

İNANILIR GIBİ DEĞİL.

Bunu nasıl yapmıştı? Bir an giysilerimi şifonyerime geri koyuyordum, bir an sonra da Oliver Ford Pemberton'la gece yürüyüşüne çıkabilmek için eşyalarımı tekrar çıkarıp sırt çantama yerleştiriyordum.

Sadece ikimiz!
Bir çadırda
uyuyoruz! Tek
başımıza!
Birlikte!

Tam ona göreydi. Dün gece neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyordu ve bana her şeyi anlatması gerekirdi. Bunun yerine, sözünden dönen biri olmadığımı *bildiği için*, ben anlamayı çoktan sarsana ve onu dinleyeceğime söz verene kadar beklemişti. Sonra da geceyi birlikte geçirme konusunda gerçeği çarpıttı.

"Pislik herif," diye mırıldandım.

Yaptığı onca şeyden sonra, bu cesareti nereden buluyordu? Her zaman istediği gibi davranmasından bu kadar rahatsız olmasaydım, ona hayranlık duyardım. Eşofman altları ve fazladan çoraplarla başlayarak eşyaları çantanın dibine yerleştirirken, onun ön kapıdan çıktığını duydum. Bir an sonra açık yatak odamın penceresinden konuştuğunu duydum.

"Merhaba anne." Bir duraklama. "İyiymi, fazla trafik yoktu." İç çamaşırı. Spor sütyeni. Uyumak için yumuşak bir tişört.

"Herkes iyi. Daphne Teyze ayin için gelmeyi çok istediğini ama handa çok meşgul olduklarını söyledi." Sessizlik. Gülüşmeler. "Biliyorum, denedim. Ama Chloe ve ben kesinlikle geliyoruz."

Bir çift parmak arası terlik. Mayo. Atlet. Şapka.

"Evet. Ben de öyleyim. Ama unutma, bu konuda hiçbir şey söyleyemezsin. Henüz söyleyemezsin."

Ha? Ne hakkında konuşuyordu? Ortaklığımızdan mı?

Pencereye gittim ve dışarı baktım. Önümde durmuş, ona ait olduğunu tahmin ettiğim parlak siyah bir cipe bakıyordu.

"Biliyorum anne, ama bu şekilde olmasını tercih ediyoruz. En azından şimdilik. Onun gözüne tekrar girmem çok zaman aldı. Bunu mahvetmek istemiyorum."

Bir daha benim gözüme giremezsin! Bağırarak istedim. Seninle bir gece gezisine çıkmam için beni kandırdıktan sonra olmaz!

Pencereden uzaklaşarak gömleğimi çıkardım, normal sütyenimi askılı bikini üstüyle değiştirdim, ardından iç çamaşırlarımı ve kot şortumu bikini altımla ve hafif ve içinde hareket etmesi kolay olan yürüyüş şortumla değiştirdim.

"Tamam, teşekkürler," dedi Oliver. "Yarın akşam görüşürüz. Ben de seni seviyorum. Tabii, babamla konuşurum."

Kolsuz bir yoga tişörtü giydim, belime ekose bir düğme bağladım ve sandaletlerimi çorap ve yürüyüş botlarıyla değiştirdim.

Banyomda saçlarımı topladım ve başıma bir bandana bağlayıp tepeden düğümledim. Sırt çantama sadece gerekli eşyalarımı koydum.

-Diş fırçası ve macunu, yüz mendili, güneş kremi, göz damlası, el dezenfektanı. Makyaj malzemelerimin ve banyo malzemelerimin geri kalanı Harbor Springs'te giymek isteyeceğim kıyafetlerle birlikte küçük bavulumla yerleştirilmişti. Oliver'ın sözünü dinledim ve gündelik kıyafetler giydim -şortlar, üstler, birkaç tenis kıyafeti, bir örtü, kot pantolon ve bir sweatshirt, ama her ihtimale karşı güzel bir beyaz güneş elbisesi ve elbise sandaletleri de koydum.

Önce sırt çantamı indirdim ve Oliver kapıdan girdiğinde yere bıraktım. "Yanıma atıştırmalık bir şeyler almam gerekmediğine emin misin? İşe yarayabilecek bazı şeylerim var."

Omuz silkti. "Sen nasıl istersen."

Kilerimden biraz ev yapımı patlıcan karışımı çıkardım ve bir Ziploc poşetine doldurdum, ardından birkaç protein çubuğu ve biraz kuru meyve ekledim. "Annenle konuştun mu?"

"Evet. Çok heyecanlandı. Seni görmek için sabırsızlanıyor."

"Ben de onu göreceğim için heyecanlıyım." Çömeldim ve Ziploc'u sırt çantama yerleştirdim. "Uzun zaman oldu. Belki de birkaç yıl önce ailenizin geldiği Cloverleigh'deki Noel partisinden beri."

"Oh, doğru."

Başımı kaldırdım ve gülümsedim, o sırada bunu hiç de eğlenceli bulmamış olmama rağmen onu iğnelemekten kendimi alamadım. "O gece nişanlını da getirmiştin."

"Neden diğer çantanı almıyorum?" diye sordu ve ben cevap veremeden merdivenlerde kayboldu.

Açıkçası, bozulan nişanı onun en sevdiği konu değildi.

Mutfak tezgâhından telefonumu, şarj cihazımı, güneş gözlüğü kılıfımı ve anahtarlarımı aldım. Gözlüğü kafama taktıktan sonra diğer eşyaları dış cebime sıkıştırdım ve çantayı denedim.

Oliver bavulumu taşıyarak aşağı indi. "İyi görünüyor. Nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi. Biraz ağır ama alışacağım." Mutfaka doğru yürüdüm, dolaptan paslanmaz çelik bir su şişesi aldım ve ona uzattım. "Bunu dış cebine sokabilir misin?"

Bavulumu yere bıraktı ve şişeyi yan cebine soktu. "Mükemmel uyum."

Yüzümü ona döndüm ve kollarımı uzattım. "Eee? Nasıl görünüyorum?"

"Mükemmel," dedi gülümseyerek. "Gitmeye hazır mısın?" "Gitmeye hazırım."

İtiraf etmeliyim ki sırt çantamı Oliver'ın SUV'sinin arkasına atıp ön koltuğa geçerken kendimi heyecanlı ve coşkulu hissediyordum. Nereye gittiğimizi tam olarak bilmiyordum ama muhteşem bir yaz günüydü, işte değildim ve macerayı gerçekten seviyordum. Bazen April'la ya da arkadaşlarımla yürüyüşe çıkıyordum ama uzun zamandır bir gece yürüyüşü yapmamıştım. Kendimi özgür ve spontane hissediyordum ve - evet, itiraf edeyim- bana bunu yaptırdığı için Oliver'a biraz minnettar bile hissediyordum.

O kadar da kötü olmazdı, değil mi? Hâlâ damarıma basmayı biliyordu ama daha olgun görünüyordu. Sadece iyi vakit geçirmeye değil, hedeflerine daha fazla odaklanmıştı. Belki de haklıydı ve bu ortaklık ikimiz için de iyi bir şey olacaktı.

Eğer ona güvenmeyi öğrenebilirim.

Camlar açık, kolum dışarıda, ılık hava tenimde gezinirken 72. Otoyol'da şehrin batısına doğru ilerlerken başımı arkaya eğdim ve uydu radyosundan Stevie Wonder'a eşlik ettim.

Oliver güldü. "Şarkı söylerken sesinin ne kadar berbat olduğunu unutmuşum."

Uzandım ve omzunu dürttüm. "Hatırladığım kadarıyla seninki de daha iyi değil."

"Hayır, değil." Bana baktı. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Bir fikrim var." Dudağımı ısırđım. "Ama sadece sen ada dediğın için." "Senin fikrin ne?"

"Kuzey mi Güney Manitou mu?"

Sırıttı ama gözlerini yoldan ayırmadı. "Güney. Hiç gittin mi?"

"Yıllardır gitmedim," dedim yolcu koltuğunda daha dik oturarak. "I Bir keresinde Sylvia ve babamla birlikte gittiğimizi hatırlıyorum çünkü Sylvia fotoğrafçılıkla ilgileniyordu ve deniz fenerinin fotoğraflarını çekmek istiyordu. O zamanlar on üç yaşlarında olmalıyım. Adayı gezdik ama Sylvia pek kampçı sayılmaz, o yüzden gece kalmadık. Son feribotla eve döndük." Kendimi daha da heyecanlı buldum. "Hep geri dönmek istemiştım ama hiç gitmedim. Ne kadar yakın olduğunu düşününce aptalca geliyor. Haritanın her yerinde yürüyüş yaptım ama kendi eyaletimi gerçekten keşfetmedim."

"Eğer bugün her şey planlandığı gibi giderse, tüm adayı, tepeden tırnağa ve aradaki her şeyi keşfedeceğiz."

"Harika!" Ellerimi çırttım. "Sabırsızlanıyorum! Ama bu gezinin işle ne ilgisi olduğunu sormak zorundayım. Güney Manitou Adası'nın damıtımla ne ilgisi olduğunu hayal bile edemiyorum."

Sırıttışı daha da büyüdü. "Hikaye burada devreye giriyor."

"Öyleyse anlat bana," dedim.

"Hepsi zamanı gelince. Şimdilik sadece rahatlayalım ve yolculuğun tadını çıkaralım."

Ona dilimi çıkardım ama bir dakika sonra yine çok mutluydum - gözlerim kapalı, saçlarımda rüzgâr, radyoda Motown, karnımda beklenti. Geldiğime sevinmişim.



Leland'da hızlı bir öğle yemeğı yedikten sonra, akşam yemeğı için sandviçler satın aldık ve Oliver'ın park geçişleri ve kamp izni satın aldığı Fishtown rıhtımına gitmeden önce onları çantalarımıza koyduk. Ardından biletlerimizi aldık ve Manitou Adası Transit feribotuna bindik.

Gülümsemeden duramadım.

Oliver ve ben en üstte oturuyorduk ve hava o kadar güneşliydi ki yüzümü korumak için şapkama ihtiyacım vardı. Çantamdan gök mavisi Cloverleigh şapkamı çıkardım, başıma geçirdim ve atkuyruğumu arkasından geçirdim. Oliver da bir şapka takmıştı; lacivertti ve üzerinde CSYC yazıyordu, ben de onun üye olduğu bir yat kulübü olduğunu düşünmüştüm.

Ben de kollarıma, bacaklarıma, göğsüme ve yüzüme güneş kremi sürdüm ama Oliver bunu daha sonra yapacağını söyledi. Yazın bu noktasında zaten bronzlaşmıştı.

"Çok yelken mi açıyorsun?" Ona sordum.

"Oldukça fazla. Bir yelken okulunda gönüllü eğitmenlik yapıyorum." Kaplumbağa Ray Bans gözlüklerini burnuna doğru itti.

"Gönüllü müsün?"

Omuz silkti. "İmkânları kısıtlı çocuklar için bir yaz programının parçası. Annem yıllar önce beni buna zorladı ama sonunda hoşuma gitti."

"Evet, bana bundan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Hâlâ kendi teknen var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bir süre kullandım ama birkaç yıl önce Chicago'daki bir arkadaşıma sattım. Bazen onunla Mackinac'a yelken açıyorum."

Chicago'dan söz edilmesi beni biraz sarstı ve bir an için Oliver'dan uzaklaşarak Michigan Gölü'nün masmavi sularına baktım. Orada olanlar hakkında hiç konuşacak mıydık? Konuşmak istiyor muydum? Bunun bir anlamı var mıydı? Yıllarca kendimi, onun söz konusu olduğu durumlarda herhangi bir kapanışa ihtiyacım olmadığına ikna etmişim. Ama belki de yanlışmışım.

Hoparlörden feribot kaptanının sesi geldi, bizi gemide karşıladı, biletlerimizi almak için birinin geleceğini ve yolculuğun yaklaşık bir buçuk saat süreceğini söyledi.

"Bir buçuk saat," dedim Oliver'ı bacağından dürterek. "Bana bir hikâye anlatman için bolca zaman var."

Sanki büyük bir baş belasıymışım gibi nefes verdi. "Peki, tamam. Ama bu kadar sabırsız olmamalısın. Bu sana viski işinde iyi hizmet etmeyecek, biliyorsun. Yıllanma zaman alır. İşleri aceleye getiremezsin."

"Teşekkür ederim, *biliorum*. Ben de araştırmamı yaptım. Şimdi bana bir hikâye anlat ve bu teknede ne işim olduğunu, Michigan Gölü'nün ortasındaki bir adaya doğru yol aldığımı ve bu gece seninle aynı çadırı paylaşmak zorunda kalacağımı açıkla."

"Olacak."

"Güzel." Biraz gerindim, bacaklarımı ayak bileklerimden çaprazladım ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirerek yüzümü güneşe doğru eğdim. "Tamam, başla."

"Hikaye yüz yıl önce Jacob Feldmann adında cesur ve kararlı genç bir Rus ile başlıyor. Ailesinin çiftliğinde büyümüşü ama zor zamanlar geçiriyordu. Yaygın yoksulluk, dini zulüm ve açlıkla karşı karşıya kalınca şansını uzak bir diyarda, Amerika'da denemeye karar verdi."

Dramatik konuşmasına gülümsedim. "Devam et."

"Vatandaşlarının çoğu gibi Jacob da okyanusu geçip kendine daha iyi bir hayat kurmak için doğudaki bir liman kentine doğru yaya olarak yola çıkar. Ve ceplerinden birinin içinde Amerikan rüyasının kendi versiyonunun anahtarı vardır."

"Sihirli fasulye mi?" Tahmin ettim. "Daha iyi bir şey. Sihirli tohumlar." "Ne tür tohumlar?"

"Çavdar," dedi Oliver ısrarla. "Ama herhangi bir çavdar değil, ailesinin Rusya'daki topraklarında nesillerdir yetiştirilen, bilinmeyen bir çeşitti bu. Ekmeğe ve viskiye hayat veren büyük, topraksı bir tadı vardı."

Koltuğumda biraz daha dik oturdum.

"Şimdi, sadece bir avuç tohumu var - aslında bir avuçtan daha az -Ama Jacob kendinden emin. New York'tan batıya, Michigan'a doğru yola çıkar ve eker. Bu eyaleti seçer çünkü iklim ve toprağın Rusya'ninkine benzediğine inanmaktadır."

"Yılın dokuz ayı soğuk mu?"

Oliver beni işaret etti. "Doğru. Ve işe yarıyor-Jacob'un çavdarı neredeyse bir milyon dönümlük bir alana güzelce yayılıyor. İnsanlar onu Pennsylvania ve Ohio'da yetiştirmeye başlıyor ve söz verildiği gibi lezzetli, aromalı bir viski yapıyor. Jacob zenginleşiyor."

"Bir şeyler ters gidecekmiş gibi hissediyorum."

Burnuma dokundu. "Bingo. Aslında iki şey ters gitti. Birincisi, Jacob Feldmann'ın Rus çavdarının titiz küçük bir prenses olduğu ortaya çıktı. Karışmaya dayanamıyor. Yabancı polen girdiği anda çavdar kendine özgü tüm lezzet özelliklerini kaybetmeye başlıyor."

Nefesim kesildi. "Hayır."

"On yıl içinde mahsulün yalnızca yüzde beşi satışa uygun hale geldi. Ancak Jacob pes etmedi; tek ihtiyacı olanın, davetsiz misafirler olmadan sadece saf Feldmann çavdarı yetiştirmenin mümkün olacağı bir yer bulmak olduğunu biliyordu. Ancak o doğru yeri ararken, On Sekizinci Değişiklik kabul edildi ve viski endüstrisi öldü."

"Lanet olsun sana, İçki Yasağı." Yumruğumu salladım.

"Bu daha düşük talep anlamına geliyor ve daha düşük talep de çiftçilerin yetiştirecek başka ürünler bulması gerektiği anlamına geliyor. Çavdar gözden düşer. Jacob, uygun bir şekilde izole edilmiş bir ortamda tohumunu yetiştirme şansını değerlendirmek isteyen kimseyi bulamıyor."

"Orada bir yerde bir şaka var," diye kıs kıs gülüyorum.

Oliver kendi bacağıyla bacağımı dürttü. "Aklını çukurdan uzak tut, Sawyer."

"Özür dilerim. Devam et."

"Şimdi tam bu sırada, tesadüfi bir şey oldu." "Ne oldu?"

"Jacob..." Oliver dramatik bir şekilde durakladı. "Aşık olur."

"Ooooooh!" Ellerimi çırpтым ve koltuğumda kıpırdandım. "Kim bu kız?"

"Adı Rebecca Hofstadt ve Güney Manitou adasındaki bir ormancının, George adında bir Alman göçmenin kızı. Adada büyümüş ama sekizinci sınıftan sonra anakaradaki liseye gidebilmek için adadan ayrılmış. Daha sonra öğretmen olur ve adaya dönerek tek odalı okul binasının sorumluluğunu üstlenir."

"İlginç," dedim. "Peki nasıl tanıyorlar?"

"Bir yaz öğleden sonrasında Jacob, Rebecca'yı Leland'daki Fishtown rıhtımında yürürken görür. Rebecca sıcak aylarda sık sık adaya gelir ve kış aylarında teknelerin çalışmadığı zamanlarda adada bulamayacağı malzemeleri stoklamış. Hikayeye göre Jacob güzel Rebecca'ya bir kez bakar ve sokakta dizlerinin üzerine çöker. Hayatı boyunca böylesine cennet gibi bir yaratık görmemiştir. Onun tahtalar boyunca ilerleyişini izlerken, kafasının içinde Tanrı'nın sesini duyar: *"Bu kızla evlen Jacob Feldmann. O senin kaderin."*

"Yani tam orada, rıhtımda mı evlenme teklif ediyor?"

"Tabii ki duydu. Az önce Tanrı'nın sesini duydu. Sen duymaz mıydın?" Güldüm. "Ne dedi?"

"Tabii ki hayır" dedi ama daha sonraki konuşmalarında onun adını ve nerede yaşadığını öğrendi. Şimdi *daha* da coşkulu çünkü o gün Fishtown rıhtımında, kendi kendine yeten, kendi kendini idame ettiren bir tarım topluluğu olan Güney Manitou Adası'na kendisini götürecek bir tekneyi bekliyor. Çavdarının orada tamamen yetiştirme şansı olacağını düşünüyor. Tek ihtiyacı olan bunu deneyecek bir çiftçiydi ve o da bir çiftçi buldu."

"Dur tahmin edeyim-Rebecca'nın sevgili babası."

"Aynen öyle. Jacob, kızın evlilik teklifini reddetmesine aldırmadan, ona adaya kadar eşlik etmek ve babasıyla görüşmek için izin ister. O da kabul eder."

Suyun üzerinden adaya doğru bakarken Jacob ve Rebecca'nın buna benzer bir feribotla geleceklerine doğru yol aldıklarını hayal ediyorum. "Peki George'u çavdar yetiştirmeye nasıl ikna etti?"

"George aslında bir çiftçi değildi. Denizciydi, Güney Manitou'ya da bu yüzden gelmişti; buharlı gemiler kazanlarına odun doldurmak için buraya uğrarlardı. O günlerde Manitou Geçidi, Büyük Okyanus'ta seyahat eden gemiler için yolculukta kritik bir noktaydı.

Göller. Güney Manitou, o günlerde yoğun trafik, öngörülemeyen hava koşulları ve su altı manzarası nedeniyle çok sık görülen gemi kazalarını önlemeye yardımcı olmak için önemli bir can kurtarma istasyonu ve deniz fenerine sahipti."

Başımı salladım, Sylvia ve babamla adada bulunduğumuz zamanlardan hatırlıyordum bunların bir kısmını. "Sanırım hâlâ sahilten görülebilen bir gemi enkazı var. Suyun dışına çıkmış gibi."

"Var. Bugünkü yürüyüşümüzde göreceğiz. Böylece George keresteciliğin denizci olmaktan daha iyi olduğuna karar verdi ve Güney Manitou'da kalmaya ve gelişen küçük adaya yerleşmeye karar verdi. Ancak gemiler kömür yakmaya başlayınca, oradaki kereste işi öldü. Çoğunlukla ailesini geçindirmek için çiftçiliğe yöneldi."

"Çocukları mı vardı?"

Oliver başını salladı. "Rebecca beş çocuğun en büyüğüydü. Jacob iyi bir satıcı olmalıydı, çünkü George'u yirmi dönümlük bir araziyi Feldmann çavdarına çevirmeye ikna etti ve Rebecca'yı onunla evlenmeye ikna etti. Adaya taşındı, bir kulübe inşa etti ve George'a ekim işlerinde yardım etti."

"Peki büyüyor mu?"

"Öyle. Adanın hafif, kumlu toprağının çavdar için mükemmel olduğu ortaya çıktı. Hatta o kadar başarılı olmuşlar ki, adadaki diğer altı çiftçiyi sadece Feldmann çavdarı yetiştirmeye ikna etmişler. Ve bugün bile ülkede bu çavdarın yetiştiği tek yer burası."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Mhm." Oliver kendini beğenmiş görünüyordu. "Ve neredeyse bir asırdır kimse ondan viski yapmadı."

İçim içime sığmıyordu. Oliver'ın bununla nereye varmak istediğini anlamıştım. "Ama yapacağız," dedim daha durup düşünmeden.

Başını salladı. "Yapacağız."

Heyecanla dolup taşan yaratıcı beynim yüksek vites geçince elini tuttum. "Oliver, bu inanılmaz olabilir! Neye sahip olduğumuzun farkında mısın? Demek istediğim, sadece gerçekten iyi bir viski yapma potansiyeli değil, daha da iyi bir şey - kalabalık bir pazarda öne çıkmamıza yardımcı olacak bir şey. Elimizde yüz yıl önce bir Rus göçmen tarafından buraya getirilen tohumlardan elde edilmiş bir *miras çavdar* var! Bir şişede Amerikan Rüyası var! Pazarlama altınımız var!"

Elimi sıktı. "Bir hikâyemiz var."

Gözlerine baktım. "Bir hikâyemiz var."

OLIVER

T_{HEN}

Normalde ailemle birlikte Cloverleigh Noel partisine gitmekten kaçmaya çalışırdım ama bu yıl Harbor Springs'ten iki saatlik yol için memnuniyetle arabaya atladım.

Bu çok çılgınca bir şeydi, Chloe Sawyer bir yana, başka birini görmek için bile bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum. İki aydan fazla bir süredir konuşmamıştık... yurt odamdaki o inanılmaz geceden beri.

Bazen, bunu düşündüğümde -genellikle mastürbasyon yapmadan hemen önce

-Her şeyin bir rüya olup olmadığını merak ettim. Ama sonra onun kazağını çıkarışını izlediğimi hatırladım. Sonra gömleğini. Bana neden onu aramamı değil de becermemi istediğini açıkladığını duyardım. Teninin tadını, saçının kokusunu ve pantolonunu çıkarmamı söyleyen sesini hatırlardım.

Onun içine girmenin ne kadar iyi hissettirdiğini ve benim onun ilki olduğumu, onun da benim ilk olmamı *istediğini* bildiğimi hatırlardım. Bir şekilde benim de ilk seferimmiş gibi hissettirmişti, öyle olmasa bile.

Sonrasında bu duyguyu hatırladım, aynı anda hem yabancı hem de tanıdık, çünkü *Chloe'ye* doyamıyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Ama sonrasında çok sessizdi. Hoşuna gitmiş miydi? Orgazm olmuştu, değil mi? Bazen kızlarla bunu söylemek çok zor oluyordu. Dikkatim dağılıyor ve kontrolü kolayca kaybediyordum.

Ama çok hızlı gitmemeye çalıştım. Bunu sadece "bekaretini kaybetmek" için yapıyor olsa bile, bundan zevk almasını istedim. Dürüst olmak gerekirse.

Planının oldukça aptalca olduğunu düşündüm ve sonunda pişman olup her şey için beni suçlayacağını anladım ama yine de kendimi bunu yapmaktan alıkoyamadım. Sadece on sekiz yaşında olduğum ve sekse takıntılı olduğum için değil, aynı zamanda o olduğu için. Chloe sadece seksi değildi, bana bir şeyler yapıyordu. Neden ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama balo gecesi beni bırakıp gittiğinden beri onu düşünüyordum. Beni istememesi beni deli ediyordu.

Her kız beni istedi! O neden istemedi?

Ben de o gece istediğini yaptım ve harika bir şeydi. O kadar iyiydi ki haftalarca aklımdan çıkmadı. Başka kızlar bana yaklaşıyordu ve bazen onlarla takılıyordum, ama bir şekilde onunla asla kıyaslanamazlardı. Güzellerdi ama sıkıcıydılar. Bana hiç meydan okumadılar. Bana hiçbir şey hissettirmediler.

Yüzlerce kez onu aramayı düşündüm ama sonra aramayacağıma söz verdiğimi hatırladım. Kasabaya dönerken ne kadar mesafeli göründüğünü hatırladım.

Ben de tam bir centilmendim. İyi olup olmadığını *sordum*. İyi olduğunu söylemişti ama bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. *Hiç* bu kadar sessiz olmazdı. Belki de çoktan pişman olmuştur.

Umarım olmaz. Pişman değildim. Aslında, bunu tekrar yapmak isteyebileceğini umuyordum. Belki daha sonra ona mesaj atmama izin verirdi. Belki birbirimizi ziyaret falan edebilirdik. Purdue, Miami Ohio'dan o kadar da uzak değildi.

Bay ve Bayan Sawyer'a merhaba dedikten sonra yaptığım ilk şey onu aramak oldu. Onu lobinin geniş alanında, ağacın yanında dururken gördüm. Odayı geçmeye başladığımda midem garip ve ürkütücü bir şey yaptı. Bir elimi saçlarımda gezdirdim, gömleğimin arabada fazla kırıışmamış olmasını umuyordum. Kendim ütülemiştim.

Yanında tanımadığım bir grup insan vardı ve siyah bir elbise ve topuklu uzun çizmeler içinde çok s e k s i görünüyordu. Dudakları parlak kırmızıydı. Ona yaklaşıırken kalbim çarpmaya başladı.

Beni gördü ve bir an için gergin görünüyordu. Sonra gülümsedi. "Hey, Oliver."

"Selam." Normalde birbirimizi bu şekilde selamlamadığımız halde ona sarıldım, sırf parfümünü içime çekebilmek için gereğinden biraz daha uzun süre tuttum. "Nasılsın?"

"Güzel." Beni bıraktı ve yanında duran, kalın enseli ve boktan bir saç kesimi olan kaslı görünümlü sarışın adama elini uzattı. "Bu benim arkadaşım Dean. Purdue'den birkaç günlüğüne benimle geldi."

Midemi bulandıran duygularla savaşarak elimi uzattım. "Oliver Pemberton. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynen." Dean elimi sıktı ama benimle tanıştığına pek memnun olmuşa benzemiyordu.

Chloe beni grubun geri kalanıyla tanıştırdı ama tüm isimleri hemen unuttum. Tek odaklanabildiğim şey kızın sürekli Dean'in koluna dokunması, kırmızı dudaklarıyla ona gülümsemesi ve Dean'in elini kızın sırtının alt kısmına koymasıydı. Bir çift oldukları çok açıktı.

Onu yumruklamak istedim.

Kibarca müsaade isteyebildiğim anda hemen bara gittim ve sek Woodford Reserve istedim. Barmen tabii ki kimliğimi sordu, ben de Hughie'nin eski ehliyetlerinden birini gösterdim. Süresi geğmişti ama adam ya fark etmedi ya da umursamadı. Viskimi aldım ve barın sonunda, kalabalıktan uzak bir yere oturdum. İki dakikadan kısa bir sürede geri attıktan sonra bir tane daha sipariş ettim.

Chloe bara girip beni fark ettiğinde, bir tanesini yarılamış, iyi bir vızılıntının tadını çıkarıyordum. "İşte buradasın," dedi yanıma gelerek. "O kadar hızlı kayboldun ki bir sorun var sandım."

"Hiçbir sorun yok." Ona zar zor baktım.

Durakladı. "Okaaaaay. Peki, neden burada tek başınasın? Neden gelip bizimle takılmıyorsun?"

"Ben iyiyim."

"Bir şeye mi kızdın?" "Neye kızgın olabilirim ki?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

Bardağımı kaldırdım. "şu adam senin erkek arkadaşın mı?"

"Dean mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Neden?"

İçkimi bitirdikten sonra barmene bir tane daha içmesini işaret ettim. "Bir tür alet gibi görünüyor."

"Onu tanımmıyorsun bile," diye tersledi.

Omuz silktim. Hıyarlık ediyordum ama elimde değildi. "Onu tanımama gerek yok. Ama sanırım senin tipin. Spor yapıyor mu?"

"Futbol."

Tenis, futbol, lakros ya da çim hokeyi demesini umuyordum. -Onu yenebileceğim bir şey. Ama futbol topunu fırlatmakta berbatım ve tüm o lanet ekipmanları giymeyi sevmiyordum. "Anlaşıldı. Göründüğü kadar aptal mı?"

"Neden böyle bir pislik gibi davranıyorsun?" Bir omuz silkme daha. "Sadece kendim oluyorum."

"Siktir git Oliver. Aslında bu gece seni görmeyi dört gözle bekliyordum."

Barmen viskimi getirdi ve büyük bir yudum aldım. "Neden?" "Güzel soru." Bir an öylece durdu, öfke yayılıyordu. Sıcak, titreşen dalgalar halinde. "Bana bak."

İsteksizce bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Bu Ekim'le mi ilgili?"

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bir an için kafam karışmış gibi davrandım. "Ah, şu. Bunu tamamen unutmuşum."

"Ne?"

Bardağımı tekrar kaldırdım. "Dedim ya, hepsini unuttum."

"Yalan söylüyorsun."

Gözlerimiz sessiz bir savaşta kilitlendi. "Dean'in bizden haberi var mı?" "Hayır. Ve bir şey söylemesen iyi edersin. Söz vermiştin."

Güldüm. "Bu doğru. Güldüm. Hey, neden bu konu hakkında konuşuyoruz ki? Bu kurallara aykırı değil mi?"

"Şu anda tam bir pislik *gibi* davranıyorsun."

"Eminim bekaretini bana verdiği için üzgünsündür. Dean'in bekaretini bozmasına izin vermeliydin. Muhtemelen benden çok daha iyi bir adamdır."

"Öyle," diye tersledi. "Ve ne var biliyor musun? Bu geceye kadar senin için üzülüyordum."

Bu beni daha da öfkeliyordu -kendime karşı- ama hıncımı ondan çıkardım. "Aptalca bir fikirdi. Bunu yaptığımı inanamıyorum bile."

Çenesi düştü. "İstemediğini mi söylüyorsun?" Omuz silktim. "Pek sayılmaz."

"Ne yani, bana acıdın mı?" "Oldukça."

Gözleri ya öfkeyle ya da gözyaşlarıyla, belki de her ikisiyle birden parlıyordu. "Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum Oliver. Noelimi mahvettiğin için teşekkürler." Arkasını döndü ve topuklu ayakkabılarını öfkeyle yere vurarak uzaklaştı.

Kendimi bok gibi hissediyordum. Benim Noel'im de mahvolmuştu ama bu benim hatamdı. Onu tekrar görmeyi kafamda çok fazla kurgulamıştım. Ne bekliyordum ki? Başından beri beni istemediğini açıkça belirtmişti. Beni asla istemeyeceğini, o şekilde değil. Chloe Sawyer için yeterince iyi değildim.

Siktir et onu. Ve bu duyguların da canı cehenneme. Onları ben istememiştim ve istemiyordum da.

Keşke onları nasıl yok edeceğimi bilseydim.

CHLOE

T_{HEN}

"Gece kalmak *zorunda* mıyız?" Harbor Springs'te Pemberton'ların evinin önünde arabadan inerken anneme sordum.

"Tanrı aşkına Chloe, daha yeni geldik." Bana *terbiyeni* takın diyen bir anne bakışı attı.

Suratım asık, babamın anahtarları valeyeye verişini izledim. "Ben de tam soruyordum."

"Hughie bizim vaftiz oğlumuz ve Harvard'dan M.B.A büyük bir olay. Bu parti onun için, ailesi için ve bizim için çok önemli."

"Tamam." Onu arabanın arkasına kadar takip ettim, orada başka bir vale bagajdan gece çantalarımızı alıyordu. O yaz üç ablam evde yaşamadığı için sadece annem, babam, Frannie ve ben kalacaktık. "Ama burada kimseyi tanımayacağım ve bütün gün ve gece oturmak sıkıcı olacak."

"Saçmalama," dedi annem çantasını omzuna atarken. "Tüm aileyi tanıyorsun. Oliver da evde. Siz ikiniz birbirinizi en son ne zaman gördünüz?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım verandanın geniş ön basamaklarını tırmanırken. Bu doğru değildi, tam olarak ne zaman olduğunu biliyordum: Cloverleigh'in Noel partisinde, üniversitedeki ilk yılımızda, benimle sadece acıdığı için seks yaptığını ve bundan zevk bile almadığını ima etmişti. Birinin bana söylediği en incitici şeydi. Şimdi bile, üç yıldan fazla bir süre sonra, hala acıtıyor. Onu asla affetmeyecektim.

ve gönderdiği özür mesajlarını görmezden geldim. Ailesinin evini ziyaret etmeyi ya da onun katılacağını bildiğim herhangi bir etkinliğe katılmayı reddettim.

Şu anda bile onu görmek istemiyordum. Bu günü katlanılabilir kılacak tek şey sert bir içkiydi. Birkaç sert içki.

Annem ön kapıyı çalarken Frannie, "Seninle takılacağım," diye teklif etti.

"Teşekkürler." Ona gönülsüz bir gülümseme verdim. Frannie çok tatlıydı ama on yedi yaşında benimle içki içecek kadar büyük değildi ve gizlice içki içecek biri de değildi. Birbirimize hiç benzemiyorduk. Bu beni daha da kötü hissettirdi.

Fuayede Nell Teyze ve Soapy Amca'yı kucaklayarak selamladık ve üniformalı bir hizmetçiyi odalarımıza kadar takip ettik. Frannie ve ben aynı yatak odasını paylaşıyorduk, Oliver yatağıma o lanet lastik yılanı koyduğunda kaldığım yatak odası. O zamanki haliyle tamamen aynı görünüyordu. İki ikiz yatak, aralarında beyaz hasır komodin, beyaz hasır şifonyer ve çiçekli *her şey-yatak örtüleri*, halı, perdeler, çarşaflar, yastıklar.

"Takım elbiselerimizi giymek ister misin?" Frannie sordu. "Yüzmeye falan gidelim mi?"

"Hayır." Sandaletlerimi çıkardım ve yataklardan birine uzandım. "Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum. Anneme kramplarım olduğunu ve dinlendiğimi söyleyebilir misin?"

Bana attığı bakış yalan söylediğini anladığını gösteriyordu ama yine de istediğini yapmayı kabul etti. "Tamam. Ben aşağı iniyorum. Fikrini değiştirirsen bana mesaj at."

"Kapatacağım. Çıkarken kapıyı kapatabilir misin? Teşekkürler."

O gittiğinde, ayaklarımı bileklerimden çaprazladım ve gözlerimi kapattım. Kapının çalındığını duyana kadar orada ne kadar yattığımı bilmiyorum.

Arayanın Frannie olduğunu düşünerek gözlerimi bile açmadım.

"İçeri gel." Kapı gıcırdayarak açıldı ve kapandı. "Selam."

Bu kesinlikle Frannie'nin sesi değildi. Gözlerimi açtım ve doğruldum. Yatak odasının kapısına yaslanmış olan Oliver'dı.

İyi görünüyordu. Kalbim çarpmaya başladı, hain şey. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Seni bir süredir görmedim. Annen gelip seni bulmamı söyledi."

Elbette beni arayıp bulmak onun fikri değildi. Bir an onu inceledim, olgunlaştıkça daha da yakışıklı olmasına sinirlendim.

O yontulmuş Pemberton çenesi. Bronz ten. Güneşin altın rengine boyadığı koyu renk saçları. On metre uzaktan bile kirpiklerinin ne kadar kalın olduğunu, parlak mavi gözlerini ne kadar mükemmel çerçevelediğini görebiliyordum. İçimde bir şeyler kıpırdandı.

Hayır.

Tekrar arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. Beni hiç umursamıyordu. "Bulunmak istemiyorum. Burada olmak bile istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Durakladı. "Bana hâlâ kızgın mısın?" "Evet. Git o zaman."

"Bunun hakkında konuşamaz mıyız?"

Bir an için ona daha fazla bir şey söylemeyi reddedecektim ama sonra fikrimi değiştirdim. "Neden? Beni tekrar aşağılayabilesin diye mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Son konuştuğumuzda bana tam bir pislik gibi davrandın." "Noel partisinde mi?"

"Evet, Noel partisinde," diye papağan gibi tekrarladım. "Chloe, bu üç yıl önceydi."

Gözlerimi açtım ve ona gözbebeklerini yakacağını umduğum bir bakış attım.

"Üzgün olduğumu söyledim. Mesajlarımı almadın mı?" "Evet. Sildim onları."

"Neden?"

"Çünkü duygularımı incittin Oliver." Duraksadım, bir soru sormak istiyordum ama cevaptan korkuyordum. Sonunda dayanamadım. "Söylediklerinde ciddi miydin?"

"Hayır."

"O zaman neden onları söyledin?"

"Bilmiyorum." Durakladı. "Sanırım bir erkek arkadaşın olmasına kızmıştım."

"Neden?"

"Çünkü benimle tekrar seks yapmak isteyeceğini umuyordum."

Bekle... Ne? Doğruldu ve ona baktım. "İstiyor muydun?"

Omuz silkti. "Evet. Yani oldukça uygunsuz biriydi." "Umursadığını sanmıyordum."

"Umursadığını düşünmemiştim. Ayrıca aptal görünüyordu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bütün erkek arkadaşlarımın aptal göründüğünü düşünüyorsun."

"Çünkü berbat bir erkek zevkin var."

Kaşlarımı çattım. "Buraya özür dilemeye gelmedin mi? Çünkü sonunda kabul edeceğimi umuyorsan, bana hakaret etmek istemeyebilirsin."

"Özür dilerim. Kabul edecek misiniz?"

Nefes vererek tekrar uzandım. "Sanırım. Özellikle de bana bir içki getirirsen."

"Ne istiyorsun?"

"Umurumda değil. Güçlü bir şey." "Başka bir şey söyleme."

Kapının açılıp tekrar kapandığını duydum ve baktığımda odada yalnızdım. Bir an için onu dışarı atmayı düşündüm - bu onun işine gelirdi - ama bir içki kulağa hoş geliyordu ve partide söylediği zalimce şeyleri kastetmediğini bildiğim için kendimi biraz daha iyi hissettim. Sadece kıskanmıştı.

Kıskandım!

Bu, o gece yatakhaneinde eğlendiği anlamına geliyor olmalı. Ne yalancı ama. Neden bana karşı dürüst olamadı ki? Onunla hep oyun oynardık. Yurttaki o geceden sonra, onu ne kadar sık düşünürsem düşünüyem ya da onun beni düşünüp düşünmediğini merak etsem de, kendimi ona ulaşmamaya zorlamamın nedeni de tam olarak buydu.

Birkaç dakika sonra tekrar kapıyı çaldı. İki içki taşıdığını düşünerek kalktım ve kapıyı açtım.

"Teşekkürler," dedi, kehribar rengi sıvıyla dolu iki eski moda bardakla odaya girerken. "Umarım iyi viski seviyorsunuzdur. Soapy'nin en iyi mallarını yağmaladım."

"Olabilir. Hiç denemedim."

"Çok şey kaçırıyorsunuz. Al, bir yudum iç. Beğenmezsen sana başka bir şey getiririm." Bardaklardan birini bana uzattı.

Ondan aldım ve kokladım. "Vay be. Güçlü kokuyor."

"Tadına bak."

Dudaklarımı güçlü maddeyle ıslattım ve yaladım. Düşündüm. "Hoşuma gitti. Alışmak biraz zaman alabilir ama ilginç. Biraz... dumanlı."

"İskoçya'ya gittiğimde bu içki fabrikasını ziyaret etmek istiyorum."

"İskoçya'ya mı gidiyorsun?" Ben tekrar yatağa oturdum, o da benim karşıma, Frannie'nin yatağına oturdu.

"Birkaç aylığına bazı arkadaşlarımla Avrupa'ya gideceğim. Her yere sırt çantasıyla gideceğiz ama İskoçya kesinlikle listemde. İçki fabrikaları gerçekten ilgimi çekiyor."

"Güzel. Ne zaman gidiyorsun?" "Yarından sonraki gün."

Başımı salladım. Tekrar yudumladım. "Yüksek lisans için Boston'a gideceğini duydum?"

"Evet. Tufts." Büyük bir yudum aldı. "Harvard falan değil." "Ne olmuş yani? Tufts harika bir okul. Gurur duymalısın."

"Bunu Hughie'ye söyle. Yemin ederim, Harvard'a gitti diye altın sıçtığını sanıyor. Onun konuşmasını bile dinleyemiyorum. Ya da annemle babamı. Yani, belki de ağabeyimin, babamın ve büyükbabamın izinden gitmek *istemiyorum*. Bunu hiç düşündüler mi? Belki de bunun Harvard'a girmekle bir ilgisi yoktur. Belki de kendi yolumu çizmek istiyorum."

"Harvard'a girdin mi?"

"Hayır," diye itiraf etti kaşlarını çatarak. "Ama zaten oraya gitmezdim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için viskiyi tekrar tattım. Viskideki tatların hemen ortaya çıkmaması hoşuma gitti; onları keşfetmek için dilinizde biraz oyalanması gerekiyordu. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Seyahatin için heyecanlı mısın?"

"Evet. Buradan siktir olup gitmeliyim." Bir içki daha aldı. "Peki ya sen? Sonbaharda ne yapıyorsun?"

"Chicago'ya gidiyorum. Orada bir pazarlama firmasında iş buldum ve birkaç yüksek lisans dersi de alacağım."

"Harika. Chicago'yu seviyorum."

"O zaman beni ziyarete gelmen gerekecek," dedim ona ve kendimi gerçekten gelmesini umarken bulduğuma şaşırdım.

Gülümsedi. "Belki de yaparım."

Bir süre konuştuk. Tekrar birlikte takılmak güzeldi, sadece ikimiz. Bana büyükbabasının ölümünden ve bunun onun için ne kadar zor olduğundan bahsetti çünkü çok yakındılar. "Harvard'a gitmemiş olmam umurunda değildi. Bana her zaman kendi işimi yapmamı söylerdi."

Cloverleigh'in markasının yeni bir web sitesi, daha fazla reklam ve sosyal medyada yer almak gibi ciddi bir revizyona ihtiyacı olduğuna inanmayı reddettikleri için aileme karşı hayal kırıklığı hissettiğimi anlattım. "Beni hiç ciddiye almıyorlar," diye yakındım. "İşleri her zaman yaptıkları gibi yapmaya devam etmek istiyorlar ve bu büyük bir hata."

"Neden seni dinlemiyorlar? Pazarlama diploması aldın, değil mi?"

"Doğru." Elimi havaya kaldırdım. "Kim bilir? Belki de hemen eve dönüp onlar için çalışmak istemediğim için kızmışlardır. Şimdiye kadar çocuklarından hiçbiri işleri devralmakla ilgilenmedi - Sylvia evlenip taşındı, April New York'ta çalışıyor, Meg de Washington'da hukuk okuyor."

"Cloverleigh için çalışmakla ilgileniyor musun?" diye sordu.

"İstiyorum," dedim tereddütle, "ama önce biraz dışarı çıkıp yaşamak istiyorum, anlıyor musun? Tüm hayatımı o çiftlikte geçirdim ve orayı seviyorum ama başka şeyler de deneyimlemek istiyorum."

"Anlıyorum. Tanrı biliyor ya, sabun işine hiç ilgim yok."

Güldüm. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Henüz emin değilim," dedi ve kadehinde kalan son viski parçasını da döndürdükten sonra geri fırlattı. "Çoğunlukla sadece eğlenmek istiyorum. Bir içki daha ister misin?"

"Elbette. Sence partide görünmemiz gerekiyor mu? Saat neredeyse altı."

"Partiyi siktir et. Hemen döneceğim." Bardağımı alıp odadan çıktı ve birkaç dakika sonra iki kadeh daha doldurarak geri döndü. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama ikinci içkimizi bitirdiğimizde güneş batmıştı, bir lamba yakmıştık ve iki yatağın arasında yerde oturmuş gülüşüyorduk.

lastik yılan olayı.

"Bir gün bunun hesabını senden soracağım," dedim ona, boş bardağımı komodinin üzerine koyarken. "Bu gece kapını kilitlesen iyi olur."

"Seni asla dışarıda bırakmam."

Gözlerimiz buluştu ve nefesim göğsümde sıkıştı.

"Peki bu konuyu hiç konuşacak mıyız?" diye sordu. "Ne hakkında konuşacağız?"

"O gece benim odamda."

Yüzüm hemen kızardı. "Neden konuşmamız gerekiyor?"

Bu

mu "Çünkü sorularım var." "Ne?" bilmek istiyorsun?" "Bir kere, neden ben? Gerçekten."

"Sana söyledim. Güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı." Tereddüt ettim, düşündüm ki

gerçeği itiraf edecek kadar çakırkeyifti. "Ayrıca, senden etkilendim."

"Aha!" Kendini beğenmiş görünüyordu. "Biliyordum amına koyayım."

"Tebrikler."

Bir an sessiz kaldı. "Söylediğin gibi hala pişman mısınız?"

İçimi çektim. "Noel partisinde o kadar kötü davrandıktan sonra yaptım. Ama şimdi... Sanırım öyle değil. Yani, üç yıllık arkadaşlığımızı mahvetmesi hoşuma gitmedi ama sanırım olay tam da benim istediğim gibi gelişti. Ve sonuçta, sen olduğun için mutluyum."

Gülümsedi ve bu gülümseme omurgamda sıcak ve karıncalı bir his uyandırdı. "Güzel. Dean denen adamla seks yaptın mı?"

Gözlerimi kısmıştım. Tam da ona karşı şefkatli hissettiğimde, bunu mahvetmek zorunda kalmıştı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Merak ediyorum."

"Bu seni ilgilendirmez ama evet." "Benden daha mı iyiydi?"

Gözlerimi devirerek gülmeye başladım. "Tanrım, Oliver. Bana kimin sikiğinin daha büyük olduğunu mu soracaksın?"

"Hayır." Ve bir saniye sonra göğsünü şişirdi. "Bekle, benimki daha mı büyüktü? Öyleydi, değil mi?"

Bu beni daha da çok güldürdü. Çok tahmin edilebilir biriydi. "Özür dilerim," diye hırıldadım. "Hatırlamıyorum." Bu bir *yalandı* -Oliver'ınki daha büyüktü. Belki de sadece benim ilk erkeğim olduğu içindi, ama hafızamda ondan sonra birlikte olduğum üç erkekten de daha büyüktü. En iyi öpüşen de oydu. Açık ara.

"Seni o mu boşalttı?" Oliver boş bardağını komodinin üzerine koyarak sordu. Bu konuda çok sinirli olduğu belliydi.

"Hayır, yapmadı." Durakladım. "Ama sonra, sen de yapmadın."

"Yapmadım mı?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu, bu da beni tekrar kızdırdı. Başımı sallayarak karnımı tuttum ve kontrolsüzce kıkırdadım.

"Hayır. Üzgünüm. Yine de, savunmana göre, zamanın olduğundan emin değilim. Çok çabuk bitti."

Çenesi düştü, sonra sıktı. "Bana bir şans daha ver," dedi. "Hemen şimdi."

"Ne?" Nefesimi tutmaya çalışarak ona baktım. "Deli misin sen?"

"Hayır. Ben tamamen ciddiğim, Chloe. Bana bir tane daha vermelisin. bir şans."

"Neden?"

"Çünkü ya kızlar benimle numara yapıyorsa? Ya ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoksa? Ya yatakta bilgisiz, bencil bir pisliksem? Bana öğretmene ihtiyacım var."

"Eminim iyisindir." Ayağa kalktım, biraz hava almaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. "Hadi partiye gidelim."

"Gitme!" Ayağa fırladı ve kolumu tuttu. "Dinle, benim sana iyilik yaptığım gibi sen de bana iyilik yapmış olursun. O zaman ödeşmiş oluruz."

Gözlerimi ona diktim. "Sarhoş musun?" "Hayır. Sen?"

"Hayır."

"O zaman sana orgazm yaşatmama izin ver."

"Sen aklını kaçırmışsın." Onu silkeledim ve kapıya yöneldim ama Frannie'nin yatağının üzerinden atlayarak kapıyı kapattı.

"Ben seni boşaltana kadar gitmiyorsun."

Sözleri beni tahrik ediyordu ama pes edemezdim. "Oliver, seks yaptığımız için üç yıl boyunca konuşmadık."

"Buna değer."

Gözlerimi ona diktim. "Çekil yolumdan, pislik." "Hayır."

Onu alt etme şansım yoktu. Taşaklarına tekme atmayı düşündüm ama bu kadar alçalabileceğime emin değildim. Onu alt etmenin bir yolu olmalıydı. Arkamı dönerek yatağımın ayakucunda duran çantama doğru koştum ve telefonumu almak için içine uzandım. Frannie'ye mesaj atacaktım, ve sonra-"Hey!"

Oliver telefonu elimden almaya çalıştı ama ben telefonu diğer elime geçirecek ve onun ulaşamayacağı bir yerde tutacak kadar hızlıydım.

"Kesin şunu!" Onu almak için mücadele ederken bağırdım. Yatağında zıpladım, Frannie'nin kollarından sıyrıldım ve odanın çevresinde koşmaya başladım.

Şifonyerin yanında önümü kesti ve telefonuma bir kez daha uzanınca çılgılık attım, kollarının altından sıyrılıp kapıya doğru koşmaya başladım. Ama tam parmaklarımı kapının koluna dolayıp çekecekken, eli üzerimden fırladı ve kapıyı çarparak kapattı.

"Tanrım, sen *tam* bir pisliksin!" Kolu çekiştirdim ama faydası olmadı. Beni esir aldı.

Ön tarafı sırtıma bastırdı. Yanağım kapının üzerindeydi. İkimiz de zor nefes alıyorduk. "Bunu istiyorsun," dedi. "İtiraf et. Beni o zaman da istiyordun, şimdi de istiyorsun."

"Beni buradan çıkarmanı istiyorum, seni kibirli orospu çocuğu," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Sana güvenmemem gerektiğini biliyordum."

"Çılgılık at." Sesi kulağımda alçaktı ve sonra ağzı boynumdaydı. "Kız kardeşine mesaj at. Yardım çağır. 911'i ara, Tanrı aşkına." Bir eli belime dolandı ve elbisemin önünden aşağı kaydılar. "Seni durdurmayacağım."

Hayır demem gerektiğini biliyordum ama dili boğazımda bir şeyler yapıyordu ve parmakları vardiyamın eteklerinin altından geçip iç bacaklarımda dolaşıyordu. Sonra sesi geldi, derin ve yoğun.

"Ama gerçekten gitmek istediğini sanmıyorum. Bence benimle tekrar birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorsun." Parmak uçları ince dantel külotumun üzerinden beni okşadı. "Artık çok daha sabırlıyım. Ve her türlü yeni numaram var."

"Öyle mi?"

"Mmhm." Beni çevirdi ve sırtımı kapıya dayadı. Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Bahse girerim seni beş dakika içinde boşaltabilirim." Yüz ifadesi ukalaydı. "Bana karşı bahse girmek ister misin?"

Dilimi ısırđım, cevap vermeyi reddettim.

"Çok inatçı. Hiçbir şey değişmiyor." Beni öptü ve battığımı hissettim. Sonra Oliver önümde dizlerinin üzerine çöktü. Elbisemi yukarı itti. İç çamaşırımı aşağı çekiyordu.

Sanırım inledim. Telefonumu düşürdüm.

Bacaklarımdan birini omzuna atarken güldü ve nefesini üzerimde hissettim. "Merak etme. Söz veriyorum çok ama çok nazik olacağım."

Ve nazikti - iç uyluklarımda yumuşak öpücükler; diliyle merkezimde tatlı, kalıcı vuruşlar; klitorisimin üzerinde yavaş, baş döndürücü spiraller.

Avuçlarımı kapıya dayadım ve otel odası duvarlarından duyulan türden utanç verici sesler çıkarmamak için mücadele ettim.

Sonra nazik davranmadı -dilinin ucunu klitorisimin üzerinde hızlı, çırpınan bir hareketle gezdirerek alt bedenimin uğuldamasına neden oldu; ağzına aldı ve zevkle inledi; bir eliyle kalçamı kavrarken diğer eliyle iki parmağıyla beni becerdi.

Avucumu ağzıma kapattım. Kapıya vurdum. Bacaklarımdan titremeye başladığını ve zevkten uyuştüğünü hissettim, üzerinde durduğum bacak bükölmek üzereydi.

"Oliver," diye nefes nefese kaldım. "Ayağa kalkamıyorum. Ayağa kalkamıyorum."

Güldü ama vazgeçmedi ve on saniye içinde tüm vücudum kasılmaya başladı, saf zevk dalgaları onun dilinden ayak parmaklarımdan ucuna, saçlarımdan ucuna ve dokunulmak için can atan, karıncalanan göğüslerime kadar dalga dalga yayıldı. Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun, en uhrevi, en güçlü orgazmdı ve *daha fazlasını* istememe neden oldu.

Oliver'ın beni becermesini istiyordum. Bunu *arzuluyordum*. Ve sert olmalıydı, değil mi?

O da en az benim kadar istiyor olmalıydı.

Birden telefon alarmı gibi bir bip sesi duydum. "Evet!" Oliver yumruklarını sıktı ve yerden telefonumu aldı.

"Beş dakikanın altında. Ben kazandım."

Bacağımı omzundan **ç e k t i m** , etrafımdaki boğucu sis buharlaştı. "Ha?"

Bana muzaffer bir edayla baktı. "Seni beş dakikadan kısa sürede boşalttım."

Ağzım açık kaldı. Söylediklerinde yanlış olan o kadar çok şey vardı ki, düşünmekte zorlanıyordum. "Bekle bir dakika. Bekle bir dakika." Söndürdüm

bir el. "Zamanlayıcı mı
kurdun?" Omuz silktili.
"Evet." "Telefonumda
mı?" "Evet."

Başımı salladım. "Nasıl oldu da-"
"Şifren doğum günün." Bana uyarıcı bir bakış attı. "Gerçekten daha
dikkatli olmalısın."

"Ama... Onunla oynadığını fark etmedim bile."

"Biliyorum. Ben iyiyim, değil mi?"

Bacaklarımı birleştirdim. Sıkıca. "Sen aşağılık ve iğrenç birisin. Ve
ben hiçbir bahse girmedim."

Bir kahkaha patlattı. "Önemli değil. Bu daha çok kendime koyduğum
bir meydan okumaydı. Beş dakikanın altında." Ağzını sildi ve arkasına
yaslandı. "Kahretsin, ben iyiyim."

Onu yumruklamak istedim. *Bana orgazm yaşattığı için.* Ne haltlar
dönüyordu?

"Bütün bunlar bir oyundu, değil mi?" Ben talep ettim. "Kadınlarla ne
yaptığını bilmediğinden hiç endişelenmedin. Ya da numara
yaptıklarından."

"Yok artık," diye alay etti. "Belki Harvard'a gitmedim ama işimi
bilirim."

Başımı salladım. "Sadece beni boşaltamadığın için kızgındın."

"Evet, hemen hemen."

"Bu gece sana karşı gerçekten sıcak, bulanık duygular beslediğime
inanamıyorum."

"Aww." Elini kalbinin üzerine koydu. "Bu çok
tatlı." "Siktir git."

Ellerini şortunun düğmelerinin üzerine koydu. "Yani... *yapabiliriz.*

Ben

kesinlikle istekli ve muktedir."

"Siktir. Seni." Kapıyı çekip açtım, telefonumu yerden aldım ve
ayakkabısız, iç çamaşırsız, onursuz bir şekilde koridora çıktım.

Oliver Ford Pemberton'ı bir daha yanıma yaklaştırmayacağıma dair
kendi kendime *yemin ettim.*

Bu tutamayacağım bir sözdü.

Neyim vardı benim?

OLIVER

N^{OW}

RAHATLADIM. Daha iyi olamazdı.

Yanımda Chloe, miras viskimizin pazarlama olanaklarından -adını ne koyabileceğimizden, reklam kampanyaları potansiyelinden, şişenin üzerindeki etiketten, fiyat noktasından- bahsediyordu ve sesinde bu fikrin onu ne kadar heyecanlandırıldığını duyabiliyordum.

"Çiftçilerin size satış yapacağından emin misiniz?" diye sordu kaşları birbirine çatılmış bir halde.

"Şu anda adada sadece iki tam zamanlı ticari çiftçi kaldı," dedim ona. "Jergen ve Josef Feldmann adında bir baba-oğul - Jacob ve Rebecca'nın torunu ve torununun torunu. İkisi de dul ve hala orijinal evde yaşıyorlar. Şu anda *biraz* Feldmann çavdarı yetiştiriyorlar ama çok fazla değil. "

"İnanılmaz," diye hayret etti. "Ve onlarla konuştun mu?"

"Birkaç kez. Üretimi hemen artırmak ve birkaç yüz dönümü yalnızca Feldmann çavdarına ayırmak istiyorlar. Bu sonbaharda ekecekler."

"Gerçekten mi? Öylece kabul mü ettiler?"

"Pek sayılmaz." Başımdaki şapkamı yeniden düzelttim. "Önümüzdeki birkaç yıl içinde çiftçilik işinden çekilmeyi düşünüyorlar. Jergen yaşlanıyor ve Josef'in de bacağı sakat. Arazileri için en yüksek fiyatı vermeye hazır bir alıcıları da varmış. Tatil evi inşa etmek isteyen bir otomotiv kralı."

Chloe geri çekildi. "Siktir et onu. Arazimizi alamaz."

Güldüm. "Mesele de bu. O bizim değil. En azından *henüz* değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, araziyi amaçlarımız doğrultusunda güvence altına almak için, araziyi doğrudan satın almayı teklif etmek zorunda kaldım."

Çenesi düştü. "Yani Feldmann'lardan sadece çavdar değil, çiftliğin kendisini de mi satın alacağız? Bu pahalı olmaz mı?"

"Ah, evet. İş adamının teklif ettiği rakama yaklaşmak için söz vermem gerekiyordu ki bu rakam neredeyse bir milyonu."

Çenesi düştü. "Sheesh." Sonra sırttı ve bacaklarının üst kısmına vurdu. "Ama bu senin için devede kulak, değil mi? Mirasın için topraktan daha iyi bir yatırım olabilir mi? Değerini kaybedecek gibi değil, değil mi?"

Boğazımı temizledim. "Umarım
değildir." "Peki bir fiyatta
anlaştınız mı?" "Sanırım
yaklaştık."

"Ve anlaşmayı mühürlemek için bana ihtiyacın var, ha?" Kaburgalarımın dirsek attı. "Merak etme, herkesi her şeye ikna edebilirim. Babam her zaman sahile kum satabileceğimi söyler."

"Güzel. Çünkü kesinlikle yardımınıza ihtiyacım olacak. Sadece fiyatımızı kabul etmelerine değil, en azından ilk birkaç sezon boyunca bizimle kalmalarına ihtiyacımız var. Ben çiftçi değilim."

"Kiracı bir çiftçi bulabilir miyiz?"

"Değerli Rus çavdarımızı toprağı tanımayan bir kiracı çiftçiye mi emanet etmek istiyorsun?" Ona sordum.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Bir dakika sessiz kaldı. "Doğru miktarda para karşılığında kalmaya ikna edilebileceklerine eminim. Sadece buna degeceğinden emin olmamız gerekecek. İyi ki cepleriniz dolu."

Öksürdüm. "Doğru."

"Neredeyse geldik, bak!"

İleride, adanın ağaçlarla kaplı, kayalık kıyısı giderek yaklaşıyordu. Yanaştığımızda Chloe heyecandan köpürmeye devam etti, ağır çantasını kaldırdı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi sırtına geçirdi. İskele iskelesinden aşağı atlamaya başlamamasına şaşırıyordum. Adaya vardığımızda kampçı kaydımızı tamamladım ve Fishtown rıhtımında satın aldığım izin belgesini bir korucuya gösterdim.

Chloe'nin bu yolculuk ve çiftlik konusunda ne kadar mutlu ve umutlu olduğu konusunda kendimi biraz suçlu hissediyordum, ne de olsa ona *tüm* gerçeği söylememiştim. Ama bunu önceden çok düşünmüştüm ve gerçeği bir anda yüzüne vurmaktansa küçük adımlarla ona söylemenin daha iyi olacağı sonucuna varmıştım. Eğer bunu yapsaydım,

sadece olumsuzluklara odaklanır ve fırsatları tamamen göz ardı ederdi. Bu şekilde, ona içki fabrikası fikrine ve miras çavdarımıza bağlanması için bir şans verdim... o kadar bağlandı ki, sahip olmak için her şeyi yapacağını umuyordum.

"Peki önce ne yapmalıyız?" Ona sordum. "Saat üç buçuk. Feldmann'larla buluşmamız saat yedide. Hangi feribota yetişebileceğimizden emin olamadığım için daha sonraya ayarladım."

Chloe başıyla onayladı. "Önce yürüyüşe çıkalım mı? Deniz fenerine mi bakalım?

Belki yüzersin?"

"Elbette. Aslında bu mükemmel çünkü çiftlik adanın kuzey tarafında, yani kamp alanımızdan çok uzakta değil. Oraya gidebiliriz."

Gülümsedi. "Hadi yapalım."



CHLOE, deniz fenerine giden tahta kaldırım boyunca yarım millik yürüyüşte, tepeye 117 basamaklı spiral tırmanışta ve gözlem güvertesinin tepesinde durup inanılmaz manzarayı seyrederken moralini yüksek tuttu.

"Tanrım, burası çok güzel," dedi, rüzgâr saçlarını savururken, sesi huşu doluydu. "İş adamının neden burada bir tatil evi istediğini anlayabiliyorum."

İş adamının ödemeye razı olduğu fiyatı düşündüm -benim de buna uymam gerekecekti- ve neredeyse atlamakla ilgili bir şaka yapacaktım. Ama param olmadığından şüphelenmesini istemedim. "Bu çok güzel."

İç çekti. "Sudan çok uzak bir yerde yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ben de."

"Ama bazen şehrin koşuşturmasını özlüyorum, anlıyor musunuz? Chicago'yu severdim. Orada su ve koşuşturma vardı."

"Chicago harika," diye kabul ettim.

"Ama benim köklerim burada," dedi kararlılıkla. "Ve ailem için çalışmayı seviyorum."

"Tutkunuz aile işinizle örtüştüğü için şanslısınız," dedim. "Sabun, diş macunu ve çamaşır deterjanıyla hiç ilgilenmiyorum."

"Ailen hala şirkette çalışman için sana baskı yapıyor mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Ne de olsa Hughie var, altın çocuk. Bana ne ihtiyaçları var ki?"

"Oh, hadi ama." Bana dirsek attı. "Ailen sana tapıyor. *Benim* ailem de sana tapıyor. Her zaman cazibeli olan sen oldun. Hughie'ye lafım yok elbette ama o bir kalıp sabun kadar çekici."

Güldüm. "Doğru. Ve tertemizdi. Asla yanlış bir şey yapmadı. Başı hiç belaya girmede."

"ünkü sıkıcı ve yaratıcılıktan uzak biriydi. Bana her gün sorun çıkar."

Ona doğru baktım. "Hâlâ mı?"

Omuz silkti ve biraz güldü. "Eski alışkanlıkları bırakmak zordur. Bazı dürtülerimle daha... verimli bir şekilde başa çıkmayı öğrendim, ama hala kaos istiyorum. Kıpırdamadan oturmayı sevmiyorum, hayır cevabını kabul etmekten hoşlanmıyorum, her konuda tartışıyorum ve çoğu zaman enine boyuna düşünmeden hareket ediyorum. Gerçi terapistim bu konuda bana yardımcı olmaya alışıyor."

"Bir terapistin mi var?" Bu kadar kişisel bir ayrıntıyı paylaşmasına şaşırmıştım. Chloe benim için endişelendiğini belli etmemeye o kadar kararlı görünüyordu ki, bu itiraf biraz kırılmanın dışarı sızmasına izin verdi. Dürüstlüğü beni daha da kötü hissettirdi.

"Evet. Adı Ken." Acı acı sııttı. "Birkaç yıl önce başka bir ilişkim kötü bittikten sonra onunla görüşmeye başladım, kafamdaki bazı şeyleri çözmeye çalışmak için, belki de neden hep sik kafalıları ilgi duyduğumu keşfetmek için."

"Anladın mı?"

Omuz silkti. "Ken beni hayal kırıklığına uğratacağını bildiğim erkeklere gittiğimi düşünüyor. Kendimi başarısızlığa hazırlıyorum, böylece kendimi ortaya koymama gerek kalmıyor. Sanırım erkekler konusunda boktan bir zevkim var." Sonra güldü. "Ama zaten bunun pek bir önemi yok, çünkü Cloverleigh'de çok meşgulüm, özellikle de babam emekliliğin eşiğindeyken. Biriyle çıkmak için gerçekten zamanım yok. Aşağı inelim mi?"

Cevap vermeme beklemeden döndü ve spiral merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Dibe ulaştığımızda, adanın güney kıyısından suda görülebilen Morazan gemi enkazına ve büyük, yaşlı sedir ağaçlarından oluşan bir koru olan Devler Vadisi'ne doğru batıya giden bir patıkaya girmeye karar verdik.

"Demek baban emekli oluyor, ha?" Kumlu toprak yolda onun yanında yürürken sordum. "Yerine seni terfi ettirecek mi? Geçen ay konuştuğumuzda bana öyle bir izlenim verdi."

"Emin değilim," dedi ayaklarına bakarak. "Umarım öyledir. Babam emekli olma konusunda o kadar isteksiz ki, bu konuda pek ayrıntılı konuşmadık. Ama April'in düğünlerden başka bir şeyle ilgilenmediğı ve artık orada çalışan tek iki kardeş olduğumuz için bu mantıklı olurdu."

"Seni terfi ettirmemesinin sebebi ne olabilir?"

İç çekti. "Kim bilir? İş konusunda kendimi kanıtladığımı düşünüyorum ama bazen bana baktığında hâlâ sokağa çıkma yasağını hiçe sayan, kuralları çiğneyen ve insanların ne dediğini umursamayan ukala bir ergen gördüğünü hissediyorum. Belki de çok fazla değışiklik yapacağımdan ve geleneklere saygı göstermeyeceğimden endişeleniyordur."

"Bundan emin değilim," dedim, önümüze çıkan bir dalı kaldırmak için ona doğru uzanırken. "İçgüdülerinize güvendiğini ve iş ahlakınızı takdir ettiğini hissediyorum. Son birkaç yıldır Cloverleigh şaraplarının satışlarının ve görünürlüğünün arttığını gördüm. Bence kendinizi kanıtladınız."

"Teşekkürler." Bana gülümsedi. "Geçen gün düşünüyordum da, eğer terfi edersem muhtemelen Cloverleigh'e geri dönerim, belki de Mack'in evine taşındığına göre Frannie'nin garajın üstündeki eski dairesine taşınırım."

Isık çaldım. "Eve geri dönmek mi? Çok cesursun."

"Şey, daha çok sahada olmak istiyorum ve sanırım ailem çok seyahat etmeyi planlıyor, böylece her zaman ensemde olmayacaklar. En azından benim umudum bu."

Sessizce biraz daha yürüdük, ara sıra sivrisinekleri tokatladık, ara sıra yudumlamak için su şişelerini çıkardık.

"Bana Frannie ve Mack'ten bahset. O CFO'ydu, değıl mi?" Ben sordum. "Evet. Kış boyunca çıkmaya başladılar ve bir hafta önce nişanlandılar."

Birkaç hafta önce. Frannie'nin kesinlikle taptığı üç kızın bekar babası. Birbirleri için mükemmeller ve tamamen aşıklar. Sanırım bu sonbaharda evlenmek istiyor."

"Vay canına. Bu çok hızlı."

Sırıışındaki muziplikle bana baktı. "Olması gereken de bu zaten Oliver. Evlenebilmek için nişanlanırsın."

Bir şekilde tehlikeli bir bölgeye girmiştım ve geri çekilmeye çalıştım. "Güneş kremi ödünç alabilir miyim? Sanırım ensem yanmaya başladı."

"Elbette." Çantasının yan cebinden bir kutu SPF 30 aldı. "Benim yapmamı ister misin?"

"Tamam." Arkamı döndüm ve nişan konusunu unutmasını umarak beni püskürtmesine izin verdim.

Hayır.

"Peki nişanına ne oldu?" diye sordu tekrar hareket etmeye başladığımızda. "Adı neydi? Alice mi? Ellen mi?"

"Alison."

"Alison. Doğru." Başka bir şey söylemeyince tekrar dürttü. "Peki Alison şimdi nerede?"

"Sanırım Chicago'da. Yeni kocasıyla birlikte."

Chloe yürümeyi bıraktı. "Seni başkası için mi terk etti?"

"Hayır. Ayrıldım."

"Neden?"

"Çünkü hiçbir zaman yürümeyecekti. Ben onun düşündüğü kişi değildim," dedim ve yol boyunca ilerlemeye devam ettim.

Chloe yetişmek için acele etti. "Senin kim olduğunu sanıyordu?"

Her şeyi açığa vurmadan buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "Muhtemelen kardeşim Hughie."

Kadın homurdandı. "Yani havasız ve tahmin edilebilir birini mi istiyordu?"

"Belli bir hayat istiyordu. Evlenmek, işini bırakmak ve Hughie ile Lisa'nınki gibi bir eve taşınmak istiyordu; orada elinin altında bir kahya, aşçı ve kişisel antrenör olacaktı." Bir süre yürürken yere baktım. "İlk çıkmaya başladığımızda, sanırım bir süre içki fabrikasıyla oyalanacağımı ve sonra ciddileşip Pemberton için çalışacağımı umuyordu. Şehir kulübüne katılacağımı. Bir yat alacağımı. Bu gerçekleşmeyince hayal kırıklığına uğradığımı hissettiğini söyleyebilirim. Ayrıca bana sürekli bunu söylerdi."

"Sesi gerçekten berbat geliyor, Oliver. Onunla evli olmadığına sevinmelisin."

"İnan bana, öyleyim."

"Neden en başta ona evlenme teklif ettin?"

Yoldaki bir taş tekmeledim. "Zamanının geldiğini söyledi. Ailem zamanın geldiğini söyledi. Büyükanнем artık gençleşmediğini söyledi. Kardeşim de bana kendimi berbat biri gibi hissettirdi. Sanırım onlara öyle olmadığımı göstermeye çalışıyordum." Bir an sessiz kaldım. "Ama görünüşe göre öyleymişim."

Bana dirsek attı. "Dur. Sen beceriksiz değilsin." "Değil miyim?"

"Hayır," diye alay etti. "Sen her şeye sahipsin Oliver. Başarılı bir iş, harika bir aile, muhtemelen havalı bir daire ve milyonlarca arkadaş. Yanlış insanla evlenmeyerek doğru kararı verdin."

Yoksul çocuklara yelken öğreterek geri dönüyorsun ve az da olsa çekicisin. "Peki ya bu ne diyor?"

Ona yan gözle bakarak güldüm. "Marjinal derecede çekici, ha?"

"Tabii. Yani saçını kestirsen iyi olur, göbeğin de biraz yumuşar. ama objektif konuşmak gerekirse, iyi olduğunu söyleyebilirim." "Vay be, teşekkürler. Ama sizi temin ederim..." Önünü kestim ve tam önünde durdum, böylece göğsüme doğru yürüdü. Geriye düşmesini engellemek için kollarından tutmak zorunda kaldım. "Yumuşak ve gevşek bir şey yok

Ben. Kontrol etmekten çekinmeyin."

Bedenlerimiz arasındaki boşluğa baktı ve sonra tekrar gözlerimle buluştu. Yanakları hafifçe renklendi. "Sözüne güveniyorum. Devam edelim."

CHLOE

N^{OW}

Morazan'ın kısmen batmış olan enkazını gördükten sonra, dev sedir ağaçlarından oluşan bir korunun içinden geçerek adanın batı kıyısı boyunca uzanan kayalıklara çıkan patika boyunca yürümeye devam ettik. Rüzgâr sertti ama güneş kavurucu derecede sıcaktı ve Michigan Gölü'nün mavi suları çağırırçasına parıltıyordu. Bunalıyordum ve Oliver'ın geniş göğsüne çarpmayı her düşündüğümde daha da sıcak hissediyordum.

Serinlemeye ihtiyacım vardı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Oliver'a sordum. "Çiftliğe gitmeden önce aşağı inip yüzecek vaktimiz var mı?"

Kol saatini kontrol etti. "Evet. Biz iyiyiz."

Dikkatli bir şekilde suya doğru ilerledik ve çantalarımızı, botlarımızı, şapkalarımızı, güneş gözlüklerimizi ve giysilerimizi kumun üzerine bıraktık. Yüz güneş kremi tüpümü tekrar çıkardım, yüzüme tekrar sürdüm, sonra kutuyu çıkardım. "Hey, sırtıma sıkabilir misin?" diye sordum.

"Elbette." Kutuyu aldı ve dediğimi yaptı; acaba kışıma mı bakıyordu yoksa gözlerini ait oldukları yerde mi tutuyordu?

"Teşekkürler," dedim işi bittiğinde. "Şimdi sana sprey sıkmana izin ver yoksa bütün gece acı çekeceksin ve beni şikayetlerinle uyutmayacaksın."

Gözlerini devirdi ama kutuyu tekrar alıp göğsüne ve yüzüne sıkmadan önce sırtına ve omuzlarına sıkmana izin verdi.

"Oliver! Bunu yüzüne sıkmamalısın, bunun için daha iyi bir tane var," diye azarladım.

"Ne fark eder ki?" Tenekeyi kuma fırlattı, sonra da suya doğru koşmaya başladı. "Yarışalım! Son gelen çürük yumurta!"

"Hiç adil değil, sen önde başladın!" Arkasından yaklaşırken bağırdım. Su buz gibiydi ve belime kadar suya girerken ciyak ciyak bağırdım.

Önce Oliver suya daldı ve o yukarı çıkmadan önce ben de bir saniye durup bikini üstümün tam olarak yerinde olduğundan emin oldum. Yukarı çıktığımda bana sırtıyordu, saçları her yöne doğru uzanıyordu.

"Ben kazandım," diye açıkladı.

Ona su sıçrattım. "Her şey bir rekabet olmak zorunda değil. Eğer ortak olacaksak, birlikte daha iyi çalışmalıyız."

"Haklısın," diyerek beni şaşırttı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Soğuk su beynini falan mı dondurdu?"

"Hiç de değil." Ayağa kalktı ve su, daha önce olduğundan biraz daha aşağıda duran şortunun üst kısmına çarptı. "Her zamanki farklılıklarımızı ve rekabetçi çizgilerimizi bir kenara bırakmamız gerektiği konusunda sana katılıyorum. Biz artık bir takımız."

Başımı öne eğdim. "Sanırım öyleyiz."

"Bu cevabınızın evet olduğu anlamına mı geliyor? Benimle iş yapacak mısınız?"

Hemen o anda evet demek istedim. Oliver'ın Rus çavdarı konusunda bir bildiği vardı ve ben de bu işe atlamaya hevesliydim. Ama daha önce Oliver'ın tahtasına hiç düşünmeden hevesle atlamıştım ve sonu benim için iyi olmamıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, orada dururken çok iyi görünüyordu, güneş ıslak teninde parlıyordu, mavi gözleri parlaktı, su damlacıkları karın kaslarından V çizgilerinin tepesine doğru akıyordu ... bir an için, benden istediği her şeye atlardım.

Ama kendimi tuttum. Artık o kız değildim. "Hâlâ düşünüyorum." "Ne düşünüyorsun?"

Hâlâ karnına baktığımı fark ettim ve gözlerimi onunkilere diktim. Sırtıyordu. Beni alt bölgelerine bakarken yakalamıştı. "Yok bir şey,"

dedim hızla, boynuma kadar suyun altına daldım.

Meme uçlarım sertleşmişti.

"Sana inanmıyorum." Biraz daha yaklaştı. "Eğer ortak olacaksak, birbirimize karşı dürüst olmalıyız, değil mi?"

"Ha! Gerçeği gizleme geçmişî olan ben değilim. Hem zaten dürüst olmak birbirimize her şeyi anlatmak zorunda olduğumuz anlamına gelmez." O yaklaşırken geriye doğru yüzdüm. "Bu sadece birbirimize *yalan* söylemeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Sadece bir soru sordum, Chloe. Neden bu kadar savunmaya geçiyorsun?"

Geri çekilmemek için kendimi zorladım. Eğer aramızdaki bu şey yürüyecekse, beni itip kakmasına izin veremezdim. "Açıkçası, şirketinizde verdiğim tüm kötü kararları düşünüyordum."

Oliver başını geriye attı ve güldü. "O kararlardan bazıları *tamamen* sana aitti, hatırlatmak isterim. Özellikle bir tanesini düşünüyorum, üniversite yurdundaki o geceyi."

"Seni tamamen suçlamıyorum, sadece seninle ilgili o l a r a k geçmişte şüpheli kararlar verdiğimi söylüyorum," dedim.

"Sen de oyunları en az benim kadar sevdin. Kabul et bunu."

"Belki de yaptım." Suyun içinde gezinen elime odaklandım. "Artık daha akıllı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Daha olgun."

"Bilmiyorum, o gece oldukça olgun görünüyordun." Sırt üstü düştü, yüzeyde yüzüyordu. "Ne için geldiğini biliyordun ve onu aldın."

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, o gece gelen tek kişi *sizdiniz*."

Ayağa kalktı. "Oh, bu çok soğuk. Ben de *sana* iyilik yapıyordum-"

"Ha!" diye bağırdım, üzerine su sıçratarak. "Sanki bu kadar zor bir şeymiş gibi

Sen!"

"İlk çocuk olman büyük bir baskı yarattı," diye itiraz etti. "Bunun değerini bildiğini hiç sanmıyorum. Sana iyi bir deneyim yaşatmamış olsaydım, hayat boyu yara alabilirdin."

"Merak etmeyin. Deneyim gayet iyiydi. Neredeyse hiçbir şey hissetmedim ve ben farkına bile varmadan bitti."

"İşte bu kadar." Oliver bana doğru hamle yaptı, beni yüzeyin altına batırmaya çalışıyordu. "Bu konuda benimle alay etmeyi ne zaman bırakacaksın?"

"Komik olmayı bıraktığında, asla!"

Sonunda beni suyun altına itmeyi başardı ama boynuna öyle sıkı sarıldım ki ikimiz de tamamen suya gömüldük. Suyun altında, tıpkı daha önce çocukken yüzlerce kez yaptığımız gibi, her birimiz diğerini aşağıda tutmak için mücadele ettik. Sonunda tekrar yüzeye çıktık, gülüyor ve nefes nefese kalıyorduk, kollarım hala boynuna dolanmıştı.

Onu hemen bıraktım ve nefesimi tutarken geri çekildim. "Hiç adil değil," diye nefes nefese kaldım. "Sen benden çok daha büyüksün."

"Ve tırnakların var," dedi, kolunda bıraktığım kırmızı izleri kontrol ederek. "Eskiden beni nasıl tırmaladığını unutmuşum."

"Ödeşтик diyelim." Saçlarımı yüzümden çekebilmek için bir kez daha eğildim. Gözlerimi tekrar açtığımda bana bakıyordu.

"Ne?" Ben sordum.

"Uzun bir geçmişimiz var, değil mi?"

Omuz silktim. "Doğduğumuzdan beri. Bunun oldukça uzun bir yol olduğunu söyleyebilirim." "Ve farklılıklarımız olsa bile, eğer bir şey varsa

Birimizin ihtiyacı olsa, *gerçekten ihtiyacı olsa, birbirimize* yardım ederdik, değil mi?" "Doğru." Durakladım. "K o n u n e d i r ? Böbreğe mi ihtiyacın var yoksa

Bir şey mi?"

Gülümsedi. "Hayır. Sadece hayatımda olduğun için çok şanslı olduğumu düşünüyordum. İşle ilgili ne olursa olsun, umarım bir şeye ihtiyacın olduğunda her zaman bana gelebileceğini biliyorsundur. Her zaman senin için orada olacağım."

Omurgamda küçük bir ürperti belirdi. "Teşekkür ederim. Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir."

"Ciddiyim. Arkadaşlığımızın tam olarak geleneksel, hatta tutarlı olmadığını biliyorum ama sana değer veriyorum Chloe."

"Öyle mi?" Kimdi bu adam? Sesi tanıdığım Oliver'a hiç benzemiyordu. Bu kafa karıştırıcı ve oldukça şüphe uyandırıcıydı ama... güzeldi de.

"Evet. Her zaman aklımdan geçiyorsun."

"Peki, teşekkürler. Ben de seni önemsiyorum." Devam etmeden önce tereddüt ettim. "Yıllarımı sana kızgın olarak geçirdim ve bunu geride bırakmak iyi hissettiriyor."

Bana verdiği gülümseme tatlı ve çocuksuydu. Midemde hızlı, çırpınan şeyler yaptı ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Peki yola devam etmeye ne dersin?" diye önerdi. "Belki biraz sahilde oturup kurur, bir şeyler yer ve sonra iç kesimlere doğru ilerleriz?"

"Kulağa hoş geliyor."

Kumsala geri döndük ve güneşin ve ılık esintinin bizi kurutmasına izin vermek için oturduk. Sandviçlerimizi yedik ve çavdar hakkında, Cloverleigh'de hangi binalara ihtiyacımız olacağı ve bunların nereye gidebileceği, kaç kişiyi işe almamız gerekebileceği, tüm bunların ne zaman gerçekleşebileceği ve ne kadar pahalı olacağı hakkında biraz daha sohbet ettik.

"Üzgünüm, yatırım yapacak param yok," dedim saçlarımı at kuyruğu yaparak. "Ama bize yardımcı olaksa kredi almayı düşünebilirim."

"Parayı bana bırakın," dedi kendinden emin bir şekilde. "Kredilerle ya da bankalarla uğraşmak zorunda kalmayacağız."

Giyindikten ve bir kat daha böcek spreyi ve güneş kremi sürdükten sonra - nihayet gerçek bir duş aldığımda mutlu olacaktım - çantalarımızı tekrar sırtımıza geçirdik. Geldiğimiz yoldan patika boyunca adımlarımızı geri takip ederek gemi enkazını geçtikten sonra sola

döndük. İç kısımlara doğru giden patika adanın merkezini kesiyor ve bizi

Florence Gölü, eski bir kulübenin kalıntıları ve Rebecca Hofstadt Feldmann'ın öğretmenlik yaptığı, tepesinde bir çan bulunan tek odalı okul binası. Pencereleere bakmak için patikadan ayrıldık ama pencereler kapalıydı.

"Viskiye onun adını vermeye ne dersin?" Devam ederken ben de önerdim. "Rebecca's Rye."

"Rebecca's Rye." Oliver bir an düşündü. "Hoşuma gitti. Güzel, aliteratif bir tınısı var. Acaba kahverengi gözleri var mıydı?"

"Eminim bulabiliriz. Belki Feldmann'larda onun bir fotoğrafı bile vardır," dedim heyecanla. "Gerçi siyah beyaz olacağı kesin. Ama eğer iyiye, belki etikette bile kullanabiliriz. Tabii ailenin izniyle."

"Sorabiliriz. Bu fikir hoşuma gitti." Bana şakacı bir şekilde dirsek attı. "Henüz ortak olmadık mı?"

İçimi çektim. "Sanırım öyleyiz."

"Nihayet! Endişelenmeye

başlamıştım." "Gerçekten mi?"

"Gerçek mi? Hayır. Kendine geleceğini biliyordum."

Ona dirsek attım. "Eve döndüğümüzde Oliver, bu ortaklığın tam olarak nasıl işleyeceğini ortaya koyan bir sözleşmeye ihtiyacımız var. Senin için çalışmak istemiyorum, seninle çalışmak istiyorum. Bu işte eşitiz ve ikimiz de masaya değer getiriyoruz."

"Kesinlikle," dedi. "Bunu halledeceğiz. Brown Eyed Girl Spirits'e ortak olmak ister misiniz? Yoksa Cloverleigh'de üretilen her şey için yeni bir LLC kurmayı mı tercih edersiniz?"

Yürümeyi bıraktım ve kolundan tutarak bana dönmesini sağladım. "Beni Kahverengi Gözlü Kız'a ortak olarak mı getireceksin?"

"Elbette. Eğer istediğin buysa." Tereddüt etti. "*İstediğim bu.*"

"Öyle mi?"

"Elbette. Bunu en başta sensiz yapmamalıydım. Ve özür dilerim. Bunun için her zaman üzgün olacağım. Kahverengi Gözlü Kız her zaman *bizim* olayımız olmalıydı. Bunu tek başıma yapmakla hata ettim." Ellerini omuzlarıma koydu. "Bu ismi senin için koyduk. Sen de bunun bir parçası olmalısın."

Gözlerine bakarken, onun da benim gibi bu ismi bulduğu geceyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Nabzım hızlanmaya başladı.

"Evet de Chloe," diye ısrar etti. "Her şeyi birlikte yapalım."

Ama o anda hiçbir şey söyleyemedim. Tek yapabildiğim Oliver'ın ağzına bakmak ve ne kadar iyi öpüştüğünü düşünmekti. Kendimi sıcak ve sersemlemiş hissediyordum, onunla ten tene olduğumuz, vücudunun benimkinin üzerinde hareket ettiği anıların saldırısına uğramıştım. Sözleri kafamın içinde dönüp dururken görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Her şeyi birlikte yapalım.

Bir adım geri attım. Daha önce de bu yol ayrımına gelmiş ve yanlış seçim yapmışım. Yine kendimi kaptıramazdım. "Tamam, kulağa hoş geliyor."

"Harika. Detroit'e vardığımızda mali danışmanımla bir toplantı ayarlayacağım ve bunu kâğıt üzerinde resmileştireceğiz." Elini uzattı. "Her şeyde ortak mıyız?"

Elimi onun elinin içine koyup sıktım, kalbimin düzensiz atışı için sığağı suçlayabilmeyi diledim. "Her şeyde ortağız."



Altı buçuk gibi Feldmann çiftliğine vardık ve evin ön kapısını çaldık - eski, hava koşullarından yıpranmış, iki katlı, beyaz boyası dökülen, sarkık bir ön sundurması ve siyah kiremitli çatısı olan bir yapı. Kapıyı çaldığımızda gür sakallarının yarısı ağarmış, göbekli, şişman bir adam cevap verdi. Üzerinde Wisconsin'deki bir balıkçılık şirketinin reklamını yapan sarı bir tişört vardı ve teni yıllarca güneşte kaldığı için kızarmıştı.

"Detroit'ten gelen adam sen misin?" diye sordu Oliver'a.

"Ben." Oliver elini uzattı. "Ben Oliver Pemberton, bu da iş ortağım Chloe Sawyer."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Josef Feldmann." İkimizin de elini sıktı. "İçeri gelin. Baban arkada."

Dağınık ama temiz olan eve kadar onu takip ettik. Josef'in topallayarak yürüdüğünü fark ettim.

"Babam biraz ağır işitir, o yüzden sizi duymasını istiyorsanız biraz daha yüksek sesle konuşmanız gerekecek." Josef bizi küçük, eski bir mutfığa götürürken başını salladı -son yenilik Formika tezgah gibi görünüyordu- ve ekledi, "İşitme cihazlarını takmayı reddediyor, lanet olası aptal."

"Sorun değil," dedi Oliver.

"Arka tarafın", ev inşa edildikten bir süre sonra eklenen küçük bir çalışma odası olduğu ortaya çıktı. Jergen Feldmann eski püskü bir koltukta oturmuş, televizyonda saçma bir şekilde yüksek sesle Jeopardy izliyordu.

"Baba?" dedi Josef yüksek sesle. "Geldiler."

"Ne?" Yaşlı adam kalın camlı gözlüklerinin ardından bize göz kırptı.

Josef televizyonun sesini kısıtı. "Çiftlik için teklif yapmak isteyen insanlar burada," diye bağırdı.

"Oh." Jergen sandalyesinden kalkmak için mücadele etti.

"Kalkma," dedim açıkça, odaya girip ona elimi uzattım. "Merhaba. Ben Chloe Sawyer."

Elini sıktı. "Jergen Feldmann."

Oliver da kendini tanıttı ve Josef kanepeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Gülümsedi. "Çavdarımızdan yapılan viskinin tadına bile bakmadın mı?" Gözlerim büyüdü. "Sende biraz var mı?"

"Elbette yapıyoruz. Nesillerdir burada kendi kaçak içkimizi yapıyoruz."

Oliver ve ben bakıştık. "Neden olmasın?" Josef'in gülümsemesine karşılık verdim. "Deneyeceğiz."

Viski sertti ama hem Oliver'ın hem de benim sevdiğimiz kendine özgü, benzersiz bir tadı vardı. Doğru ekipman ve süreçle tadı olağanüstü olacak bir şey yaratma potansiyeline sahip olduğumuzu biliyordum. Feldmann'larla çiftlikleri ve aile geçmişleri hakkında (yüksek sesle) sohbet ettikten sonra Josef bize çiftliğin etrafında bir yürüyüş yapmak isteyip istemediğimizi sordu.

Teklifini kabul ettik ve orada yetişen çavdardan yapılan viskiyi tatmadan önce bu araziye satın alma fikrine ikna olmamış olsam da şimdi ikna olmuşum. Belki hafif bir vızıltı, belki akşamın ilk ışıklarında tarlaların güzelliği, belki de bu hikayenin bir parçası olmaktan duyduğum artan heyecandı, ama o araziye sahip olmamız gerektiğini *biliyordum*.

"Teklifimi hiç düşündün mü?" Eve doğru dönerken Oliver Josefe sordu. Sırtımda çantamın ağırlığı olmadan yürümek muhteşem bir histi.

"Evet, evet. Evet, bunu konuşmuştuk." Josef ensesini kaşıdı. "Diğer teklif daha yüksek, biliyorsun, ama babam seninkini daha çok beğendi."

Oliver bana "Peşin para," diye açıkladı. "Evde istedikleri kadar kalabilirler."

Josef, "Ve birilerinin evi yıkıp çiftliği parçalaması fikrinden pek hoşlanmıyor," dedi. "Büyük büyük büyükbabam bu evi inşa etti ve bu ahırı büyüttü. Büyük büyükannem yolun yukarısındaki okul binasında öğretmenlik yapmış. Kemikleri hemen şuradaki mezarlıkta gömülü. Tüm bunların silinmesini istemiyoruz." İç çekti. "Ama daha fazla paraya hayır demek zor."

"Öyle," diye kabul ettim, cazibemi konuşturarak. "Ama paranın satın alamayacağı bazı şeyler vardır ve bir miras da bunlardan biridir. Aslında, ailenizin geçmişi burada yapmak istediğimiz şeyin büyük bir parçası. Planımız sadece

onu canlı tutmak, ama kutlamak. Hatta yaptığımız viskiye senin büyük büyükannenin adını vermeyi bile düşünüyoruz-Rebecca's Rye. Tabii sen ve baban için de uygunsa. Onun bir resmini görebilir miyiz acaba?"

Bir saat içinde Josef elimizi sıkarak anlaştığımızı söyledi. Biraz daha kaçak içki içerek kutlama yaptık, gelecek hafta temasa geçeceğimize söz verdik ve Feldmann'ların arazinin istediğimiz anda bizim olacağına ve sonbaharda çavdar ekecek kadar uzun süre kalacaklarına dair verdikleri güvenceyle oradan ayrıldık.

Oliver ve ben heyecanımızı zorlukla bastırarak evden uzaklaştık. Uzun toprak yolda hızla ilerlerken "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bu gerçekten oluyor!"

"Evet, öyle." Oliver şakacı bir şekilde omzumu dürttü. "Bunu kesinlikle sen yaptın."

"Ben! Hayır, ben yapmadım - bunu sağlayan senin teklifindi."

"Ama diğer adamın teklifi daha yüksek olduğu için nasıl tereddüt ettiğini gördün ve ailesinin mirasını devam ettirmek, çavdara Rebecca'nın adını vermek ve onun resmini görmek istemekle ilgili tüm o konuşmalarla oraya daldınız. Zamanlaman mükemmeldi."

Güldüm. "Bu bir takım çalışmasıydı - ilk çalışmamız!"

"Ve ben bunun niteliksiz bir başarı olduğunu söyleyebilirim." Elimi tuttu ve sıktı. "İyi bir takım olduk."

Kalbim bir an için nefesimin önüne geçti ve yanaklarımda bir sıcaklık oluştu. "Kamp alanına gidelim mi?"

"Evet. Hava kararıyor ve böcekler yakında daha da kötüleşecek. Çadırımızı kurmak istiyorum."

Çadır. Bu doğru.

Bu gece Oliver ile aynı çadırı paylaşmak zorunda kaldım. Onun yanında uyumak. Nefes alışını duymak. Karanlıkta onunla sessizce konuşmak.

Bugün erken saatlerde çadırın kendi tarafında kalması konusunda endişeliydim ama şimdi kalmasaydı nasıl tepki vereceğimi merak ederken buldum kendimi.

Kamp alanına kadar olan bir millik yolu hiç acele etmeden, yol boyunca el ele tutuşarak yürüdük.

OLIVER

N^{OW}

POPPLE CAMPGROUND rıhtımdan en uzak ve dolayısıyla en az kalabalık olan alandı. Bana göre aynı zamanda en güzeliydi. Kumlu bir kayalığın üzerinde yer alıyordu, sivrisinekleri uzak tutmak için göl esintisinden faydalanıyordu ve kum tepesinin dibindeki plaj kumlu ve tenhaydı. Geçen yaz çiftlikleri keşfederken burada birkaç kez kamp yapmışım ve açık ara favorimdi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Yedi olası yerden birini seçeceğimiz belli olduğunda Chloe'ye sordum. Etrafta başka kimse yoktu. "Kumulun dibinde mi yoksa burada mı?"

Chloe kolundaki bir böceği tokatladı. "Hangisinde daha az sivrisinek var?"

Güldüm. "Bunlar her yerde var, ama bu iki alan kayalıkta daha yüksekte ve belki yükseklik bize daha güçlü bir rüzgar verir."

"O zaman burada kalalım."

Sırtımdaki çantayı indirdim ve izin belgemizi 7 numaralı alandaki direğe iliştim. "İşte burada. Ben çadırı kurmaya başlayayım."

Dışarıdaki tuvalete bakarken yüzünü buruşturdu. "Feldmann'ların evindeki tuvaleti kullanmalıydım. Ya da viski içmemeliydim."

Çantamın fermuarını açarken sırttım. "Sen çetin cevizsin. Hayatta kalacaksın."

Çadırı kurarken o güne kadar olanları düşündüm. Her şey mükemmel gitmişti - Feldmann'lar teklifimizi kabul edeceklerine dair söz vermişlerdi, Chloe her şeyi kabul etmişti ve ikimiz de

beklediğimden daha iyi anlaşıyorduk. Aslında, onunla çok eğleniyordum.

Bu planın bir parçası değildi.

Ama ona ikimiz hakkında söylediklerim saçmalık değildi. Onu her zaman yanımda olacak biri olarak görüyordum ve ben de her zaman onun yanında olacaktım. Aramız bir sıcak bir soğuktu ama bir geçmişimiz vardı. Hem acı hem de zevk veren bazı unutulmaz deneyimleri paylaşmıştık. Ama tüm bu yüzeysel iniş çıkışların altında kopması mümkün olmayan bir bağ vardı. Bunu içimde hissediyordum ve Chloe'nin de hissettiğine inanmak zorundaydım. Aksi takdirde, aramızda geçen onca şeyden sonra, neden burada benimle birlikte olsun ki?

Mükemmel bir takım olmuştuk. Daha iyi, daha akıllı, daha yaratıcı olmak için birbirimize meydan okurduk. Yumrukları çekmez ya da köşeleri kesmezdik. Her birimiz girişime benzersiz bilgi ve deneyim getirdik ve birbirimizi o kadar uzun süredir tanıyorduk ki neredeyse steno dilinde iletişim kuruyorduk.

Sorun fiziksel kimyamızdı.

Ne kadar savaşırsak savaşalım, her zaman oradaydı, söylediğimiz her şeyin yüzeyinin hemen altında kaynıyor, her an patlamakla tehdit ediyordu. İstesem bile bunu durdurabileceğimden emin değildim. Bunun sadece işleri daha karmaşık hale getireceğini bilsem bile.

Çünkü olurdu.

Geri döndüğünde "Yardım ister misin?" diye sordu. Bu sıcak ve nemli havada yürüyüşle geçen bir günün ardından nasıl bu kadar güzel görünmeyi başardığı beni aşıyordu.

"Elbette."

Birlikte kamp kurduk, bir şeyler atıştırdık ve yiyeceklerimizin kalıntılarını sincapların ulaşamayacağı bir yere bağladık. "Daha fazla suya ihtiyacımız var," dedi alnını silerek. "Ben de yüzebilirim. Sahile inmek ister misin? Arıtmak için biraz su getirebiliriz."

"İyi fikir," dedim. "Bu arada su dışında küçük bir şeyim daha var." Çantamdan en sevdiğim burbonla doldurduğum şişeyi çıkardım.

Güldü. "Tabii ki biliyorsun."

İlk yudumu ona uzattım, sonra iki yudum alıp çantama geri koydum.

"Hadi," dedi. "Seninle yarışacağım."

Üzerimizde hala takım elbiselerimiz olduğu için sahile doğru koşmaya başladık ve kuma varana kadar durmadık, orada giysilerimizi yırttık ve serin, berrak suya atladık. Onu tam beş saniye farkla geçtim çünkü botlarından birinin bağcığı düğümlenmişti.

"Bana neden meydan okuduğunu bile bilmiyorum," diye takıldım ona. "Beni bir kez bile yenemedin."

"O zaman kesinlikle kazanabilirdim," diye ısrar etti. "Gardırobunda bir arıza vardı. Sahile en az senin kadar hızlı indim."

"Belki," diye izin verdim. "Sanırım sahile kadar olan yarışa beraberlik diyebilirim."

Kendimi cömert hissediyorum."

"Çok teşekkür ederim." Tekrar suyun altına dalmadan önce dilini bana doğru uzattı. Yüzeye çıktığında "Tanrım, bu iyi hissettiriyor" dedi. "Bugün çok sıcaktı."

"Öyleydi." Gözlerimi onun göğüslerinden uzak tutmaya çalıştım. "Ama yakında soğuyacak. Güneş hızla batıyor. Bulutlar geliyor."

Suyun içinde kaldık ve güneş ufukta alçalıp gölde kaybolurken gökyüzünün önce turuncuya sonra pembeye dönüşmesini izledik. Sonrasında hava hemen serinledi.

Chloe sahilde bir aşağı bir yukarı baktı. "Sanırım burası bize kaldı, ha?"

"Var. İsterseniz çıplak yüzmekten çekinmeyin."

"Ha. Sen öyle san." Mükemmel bir formla bana sırtını döndü. "Gösteriş. Hâlâ çok yüzüyor musun?"

"Bir spor salonuna üyeyim. Bazen işten önce yüzüyorum. İyi bir egzersiz oluyor."

"Bunu yaparken iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Arkasını döndü ve bana doğru okşayarak ilerledi. Yaklaştığında eğildi ve sonra ayağa kalktı, saçlarını yüzünden almak için başını arkaya eğdi, vücudundan su akıyordu.

"İyi görünüyorsun, nokta," dedim ona, kıvrımlarına, tenine, bikini üstünün kumaşından dışarı çıkan gergin küçük meme uçlarına bakmaktan kendimi alamıyordum. Aletim sertleşmeye başladı.

Bir an için hiçbir şey söylemedi. "Oliver, daha önce aklından geçtiğimi söylerken ne demek istedin?"

"Seni düşündüğümü kastetmiştim." Görünmez bir güç tarafından çekilerek ona yaklaştım. "Hâlâ seni düşünüyorum."

Geri çekildi. "Veda bile etmeden Avrupa'ya giderken beni düşündün mü? Mesajlarımı ve telefonlarımı görmezden gelirken? Eve gelip bensiz bir içki fabrikası açtığında?"

"Evet. Bana inanmadığınızı biliyorum ama inandım."

"Tek yapman gereken bana mesaj atmaktı. *'Seninle iş yapmak yerine Avrupa'ya taşınmaya ve iki yıl boyunca parti yapmaya karar verdim. Görüşürüz.'*"

"Özür dilerim. Yapmalıydım."

"Neden yapmadığını hâlâ anlamıyorum."

"Genç ve aptaldım, Chloe. O hafta sonundan sonra sana karşı hissettiklerimle başa çıkmaya hazır değildim. Panikledim."

"Bir şeyler söyledin. Onları kastettiğini sanmıştım."

"Yaptım. Ben sadece ..." Bunca zaman sonra bile ne kadar incindiğini görmek kalbimi sıkıştırdı. "Çıldırıldım. Özür dilerim." Omuzlarından tutacak kadar ona yaklaştım. "O hafta sonu söylediğim her kelimede ciddiydim. Ve şimdi sana söylediklerimde de ciddiyim, sen benim için özelsin."

Benden uzağa, ufka doğru baktı. "Birbirimizi her gördüğümüzde bunu yapmaya devam edemeyiz. Bu... beni rahatsız ediyor. Ne zaman ne olduğumuzu, bunun ne olduğunu, nasıl hissettiğimizi bildiğimi düşünsem, yüzüme patlıyor."

"Bu benim de kafamı karıştırıyor. Chicago'dan ayrıldım - lanet olsun, *ülkeyi* terk ettim, böylece seni unutmaya çalışabilirdim." Kollarını sıktım. "Ama asla unutamadım."

"Birlikte iş yapacağız Oliver. Arkadaştan fazlası olamayız."

Çenesini avucumun içine alarak bana bakmaya zorladım. "Biz her zaman arkadaştan fazlası olduk."

İtiraz etmedi.

Karşı koyamayarak dudaklarımı alnına, yanağına, çenesine bastırdım.

"Bu korkunç, korkunç bir fikir," dedi zayıf bir sesle. "Biliyorum." Ağzımı boğazına doğru götürdüm.

"Birimizin mantıklı olması ve bunu başlamadan durdurması gerekiyor." "Kesinlikle." Vücudunu kendime doğru daha sıkı çektim ve titredi.

"Üşüdün mü?"

"Hayır. Sadece... *seni hissettim* ve heyecanlandım." Sonra beni geri itti. "Ama bu kadar yeter."

İçten içe inleyerek ellerimi kaldırdım ve geri çekildim. "Özür dilerim."

Kararan gökyüzünün altında birbirimize baktık, tüylerimiz diken diken olmuştu. "Artık çocuk değiliz," dedi usulca. "Olgun davranmalı ve büyük resmi düşünmeliyiz. Kahverengi Gözlü Kız'ın uzun vadeli başarısı kısa vadeli tatminlerden daha önemli, değil mi?"

"Doğru," dedim. "Ama gelecekte iş toplantılarını kesinlikle mayolarımızla yapmamalıyız. Vücudun beni öldürüyor."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana sinsî bir sırıtış attı, gözleri yarı kapalı. "Güzel."



HER BİRİMİZ BİRAZ SU TOPLADIK, arıttık ve temizlendik. Chloe'ye çadırın mahremiyetini sağlarken ben de ormanın boşluğundan yararlanarak çırılçıplak soyundum ve kendime hızlı, soğuk bir banyo yaptım. Sivrisinek ziyafetine dönüşmemeye çalışarak olabildiğince hızlı bir şekilde şort ve temiz bir tişört giydim ve dişlerimi fırçalamak için biraz daha temiz su kullandım. Batıdan gelen ve beni şaşırtan bir gök gürültüsü sesi duydum. Radarda herhangi bir fırtına görmemiştim.

Chloe'ye seslendim. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet." Çadırın fermuarını açtı. "Sadece dişlerimi fırçalamak istiyorum ama onu da dışarıda yapacağım. Gök gürültüsü müydü o?"

"Evet. Bir yaz fırtınası çıkmış olmalı." Yüzündeki endişeli ifadeyi gördüm. "Ama muhtemelen küçük bir fırtınadır."

Yer değiştirdik ve aceleyle içeri dönmeden önce sadece bir ya da iki dakika gitti. "Biraz şimşek gördüm. Fırtına çıkarsa burada iyi olacağımıza emin misin?"

"Olumlu," dedim ona, büyük tişörtünün altında şort giymemiş gibi görüldüğü gerçeği üzerinde durmamaya çalışarak. "Ama tüm eşyalarımızı içeri taşıyalım. Uyumak için biraz daha az yerimiz olacak ama ıslak kıyafet istemeyiz." Her şeyi topladık ve ilk iri yağmur damlaları düşmeye başladığında çadırın içine yerleştirdik. Gök gürültüsü daha da arttı.

"Birdenbire çok karanlık oldu," dedi endişeyle. "Yanına ışık aldın mı?"

Çantamdan küçük bir LED fener çıkarıp açtım ve çadırın bir köşesine yerleştirdim. "İşte oldu. Daha iyi mi?"

"Evet."

"Karanlıktan korktuğunu unutmuşum," diye takıldım, parmak arası terliklerimi bir kenara fırlatarak.

"Korkmuyorum," dedi, çantasının arkasına kendi çantasını sıkıştırarak. "Sadece sevmiyorum. Tıpkı senin ketçap sevmediğin gibi."

"Ketçap iğrençtir. Karanlık eğlencelidir."

"İhtiyacım olduğunda ışık olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Özellikle de burada, ormanın ortasında. Ve fırtına yaklaşırken."

"Merak etme Gamzeli. Seni tehdit edici her şeyden koruyacağım." Çantamdan mataramı çıkardım ve ona uzattım.

"Peki beni senden kim koruyacak?" diye sordu, şişenin kapağını açıp dudaklarına götürürken kaşlarını kaldırarak.

"Bu kızartma tavasını almadığın anlamına mı geliyor?"

"Unutmuş olmalıyım." Gözlerini kıstı ve şişeyi bana geri uzattı. "Ama bunun bu gece benimle uğraşabileceğin anlamına geldiğini sanma. Söz vermiştin."

"Bu doğru. Yaptım."

"Ve sana güvenebileceğimi söylemiştin."

"Alabilirsin." Bir yudum daha içtikten sonra burbonu ona geri verdim. "Öyleyse bana tüm sırlarını anlat."

Kıkırdadı ve bir yudum daha aldı. "Asla olmaz. Unutuyorsun, seni tanıyorum." "O zaman bir oyun oynayalım. Doğruluk mu cesaret mi?"

Şişenin yarısını dudaklarına götürürken duraksadı ve bana onaylamayan bir bakış attı. "Onu da yapmıyorum. Kıyafetlerimi falan çıkarmam için beni cesaretlendireceksin."

"Yemin ederim, mükemmel bir centilmen olacağım." Yağmur çadırın dışına vurmaya başladığında, uyku tulumumun üzerine yan yatıp bir dirseğimi dayadım. "Ama işin cesaret kısmını bir kenara bırakıp sadece birbirimize sorular sorabiliriz. Sen başlayabilirsin."

Burbonundan bir yudum daha aldı. "İş hakkında konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Bize bu gece izin veriyorum." Dışarıda gök gürültüsü yüksek sesle gümbürdüyordu. "Devam edin."

"Hmm." Şişeye baktı ve etrafında döndürdü. "Eğer kendinle ilgili bir şeyi değiştirebilseydin, bu ne olurdu?"

Bir an düşündüm. "Keşke geleceği görebilseydim."

Bana kızgın bir bakış attı. "Oliver. Bu soruya bu şekilde cevap vermemelisin."

"Tamam, peki." Nefes verdim ve on saniye daha bekledim. "Daha sorumlu olmaya çalışıyorum. Daha olgun."

"Öyle mi?"

"Evet. Sanırım hayatımda yaptığım pek çok hata, hiçbir şey hakkında uzun vadeli düşünmemiş olmamdan kaynaklanıyor. Her kararı o anda nasıl hissettiğime göre verdim." Kaşlarımı çattım. "Başından beri her şeyi doğru yapan Hughie'nin aksine."

Şişeyi bana geri uzattı. "Anlıyorum. Eskiden ablalarım için de böyle hissederdim. Sanki üçü de mükemmel meleklermiş ve ben kafamda boynuzlarla doğmuşum gibi. Ailem benimle ne yapacağını hiç bilemedi." Nemli saçlarını bir omzunun üzerinden topladı. "Bir süre sonra, sanırım benden beklendiği için böyle davrandım. Beni diğerlerinden ayıran şey buydu."

Başımı salladım. "Tamam, benim sıram. Bir düşüneyim. Hayatta en çok ne istiyorsun?"

"En çok ne istiyorum? Hmm." Tişörtünün yıpranmış etek ucuyla oynadı. "Kendimi kanıtlamak istiyorum. Sadece yönetimi ele geçirmek istemiyorum."

ve onun gibi yönetmek istiyorum. Kendi izimi bırakmak istiyorum. İçki fabrikamızda olduğu gibi."

Buraya içki *fabrikamız* demesi çok hoşuma gitti. "Tüm bunları yapabileceğinden hiç şüphem yok. Sen kendinden şüphe ediyor musun?"

"Bazen," diye itiraf etti. "Asla belli olmuyor."

Yumuşak ışıktaki yanakları biraz pembeleşti. "Teşekkürler."

"Bunlar sizin profesyonel hedefleriniz. Peki ya kişisel hedeflerin? Bir aile istiyor musun?"

Nefes aldı ve verdi. "Bilmiyorum. Bunu düşündüm. Sanırım hiçbir sonuca varamadım ve çocuk sahibi olmak için can attığım biriyle hiç tanışmadım, bu yüzden ..." Omuz silkti. "Hiçbir zaman listemin en üstünde yer almadı. Peki ya sen?"

Matarayı tekrar takas ettik. "Her zaman evleneceğimi ve çocuk sahibi olacağımı düşünmüşümdür. Benim ailemde, belli bir yaşa geldiğinizde yaptığınız şey budur. Bu bir gelenek."

Başını salladı. "Gelenekler ailenizde gerçekten önemli görünüyor."

"Öyle. Özellikle de büyükannem için ve onun çok fazla etkisi var."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü parayı hâlâ o kontrol ediyor."

"Gerçekten mi? Yirmi beş yaşına geldiğinde paranın sana miras kaldığını sanıyordum. Bundan hemen sonra seni Chicago'da görmüştüm ve paraya yeni eriştiğini söylediğini hatırlıyorum."

Burbonumu yudumladım. "Mezun olduktan sonra bana bir miktar miras kaldı ama Pemberton ailesinin serveti hâlâ Büyükanne tarafından kontrol ediliyor. Ve vakıflarımız, biz yaşlandıkça ve belirli dönüm noktalarına ulaştıkça adlarımıza akacak şekilde ayarlandı."

"Peki kilometre taşları nelerdir?"

"Yirmi beş yaşına girmek. Evlenmek. Bir ev satın almak. Çocuk sahibi olmak. Miras almadan önce yerleştikimizi görmek istiyor. Yani, o doksan yaşında. Oldukça geleneksel, eski moda değerleri var." Kahretsin, Chloe'yle henüz bu konuya girmeyi düşünmemiştim. Burbon dilimi gevşetiyordu. "Kimin sırası?"

"Benimki, sanırım." Şişeyi benden aldı ve havaya kaldırdı. "Tanrım, bu çok güzel. İçmeyi bıraksam iyi olacak. Bu gece o tuvaleti tekrar ziyaret etmek istemiyorum, özellikle de yağmurda. İşte, al şunu. Bitirdim."

İçkiden son bir yudum aldım ve bir kenara koymadan önce kapağını tekrar vidaladım.

Uyku tulumunun üzerinde yan yatarak uzandı ve başını ellerinin arasına aldı. "En büyük korkun nedir?"

"Başarısızlık. Bana başarısız denmesinden nefret ediyorum." "En gurur duyduğunuz başarınız nedir?"

"Şimdiye kadar mı? Kahverengi Gözlü Kız. Ama bence birlikte yapacağımız şey

o."

"Aynı." Gülümsedi. "Tamam, son soru. Sen sor." "En büyük pişmanlığın nedir?" Ona sessizce sordum.

"Bir yetişkin olarak böyle bir şeyim olduğundan emin değilim.

Sanırım böyle bir çocuk olduğum için pişmanım.

Aileme karşı korkunç bir ergendim ama şu anda iyi bir ilişkimiz var. Muhtemelen bir gün yanıma taşınarak ve yaşlanıp sürekli huysuzlandıklarında onlara bakmamı sağlayarak bunun bedelini bana ödetecekler."

Güldüm. "Muhtemelen."

"Peki ya sen?" Gözlerime baktı. "En büyük pişmanlığın ne?"

Yağmur damlaları çadırın üzerinde durmadan uğulduyor ve gök gürültüsü tepemde usulca yuvarlanmaya devam ediyordu. İçime çektim ve tenine sürmüş olması gereken bir şeyin kokusunu aldım; yazlık ve tatlıydı ve her zaman sevdiğim yağmur kokusuyla karışıyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Senden kaçmak."

"Oliver." Gözlerini kapattı. "Yapma. Yapmayacağını söylemiştin." "Yalan söylemiş olabilirim."

İç çekti. "İşte bu yüzden sana güvenemiyorum."

"Tamam, tam olarak yalan değildi, ama sana karşı koyma yeteneğimi... abartmış olabilirim. Ve söylediklerimde ciddiydim." Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Gittiğim zaman, gittiğim şekilde gittiğim için tam bir aptaldım. Ve bundan hep pişmanlık duydum."

"Sana inanmıyorum." Alt dudağı titredi.

"Bana bir şans daha ver, Chloe. Ben artık o adam değilim."

Çenesini kaldırdı. "Kanıtla bunu."

CHLOE

N^{OW}

OLIVER ŞAŞKIN GÖRÜNÜYORDU. "HA?"

"Kanıtla," diye meydan okudum. "Bana eskiden **o l d u ğ u n** adam olmadığını kanıtla."

"Nasıl?"

Elini ittim. "Bana dokunmayacağına dair verdiğin sözü tutarak."

"Ama... başka bir yol düşünemez miyiz?" Çıplak bacaklarıma özlemle baktı.

"Hayır." Duruşumu pekiştirmek için uyku tulumumu açtım ve içine girdim. "Eğer söylediklerinde ciddiysen ve benimle gerçekten bir şans daha istiyorsan, çadırın kendi tarafında ellerini kendine saklamakta sorun yaşamazsın. Eğer bu gece sadece sevişmek istiyorsan ve karmaşık olmayan bir vajina arıyorsan, bunu başka bir yerde araman gerekecek."

"Vajinan karmaşık olduğu için mi?"

Çenemi kaldırdım. "Bu *çok* karmaşık."

"Tamam." Derin bir iç çekerek uzanıp ışığı kapattı, tişörtünü çıkardı, sonra ellerini başının arkasında birleştirerek sırtüstü uzandı. "İyi geceler."

"İyi geceler." Yüzümü ona dönerek yan döndüm ve yastık olarak kullandığım kapüşonumun içinde gülümsememi gizlemeye çalıştım. Birkaç dakika içinde bana doğru sürünerek yaklaşacağından ve beni haklı çıkaracağından *emindim*.

O zaman, *ancak o zaman* teslim olacaktım. Bu yüzden uyanık kaldım ve bekledim.

Ve
bekledim.

Ve
bekledim.

Gök gürültüsü devam etti, yağmur çiselemeye başladı, cırcır böcekleri daha yüksek sesle cıvıladı... ama Oliver çadırın kendi tarafında kaldı.

Lanet olsun sana, Oliver. Beni istediğini biliyorum.

Sadece orada olduğumu hatırlatmak ve uyumadığımı bilmesini sağlamak için yüksek sesle iç çektim.

Hiçbir şey.

Bir dakika sonra sırt üstü döndüm ve bacaklarımı uyku tulumumdan çıkardım.

Hiçbir şey.

Yüzümü ona dönerek yan döndüm ve baktım. Daha önce bulunduğu pozisyonun aynısındaydı. Gözleri kapalıydı. Çıplak göğsü görünüyordu ve pelvik kaslarımın kasılmasına neden oldu.

Tekrar iç çektim. Daha da yüksek sesle.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu, kılını bile kıpırdatmadan. Harika bir profili vardı.

"Sanırım değil."

"Nasıl olur? Çok mu karanlık?" "Hayır."

"Çok mu sıcak?"

"Hayır."

"Çok mu soğuk?"

"Hayır."

"O zaman ne oldu? Seni uyanık tutan bir şey olmalı." Sabrım tükenince doğruldum. "Fikrimi değiştirdim."

"Oh? Ne hakkında?"

"Bu gece hakkında." Ona doğru eğildim ve cilveli bir şekilde fısıldadım, "Bana dokunabilirsin."

"Hayır, yapmasam daha iyi." Hâlâ gözlerini bile açmamıştı.

Kızgınlıkla doğruldum. "Ne? Neden?"

"Çünkü sen haklıydın. Eğer gerçekten kendimi kanıtlamak ve güveninizi kazanmak istiyorsam, verdiğim sözleri tutmalıyım."

Orada ağızım açık oturmuş, etkilendiğime mi yoksa alındığıma mı karar vermeye çalışıyordum.

"Ayrıca, senin karmaşık vajinandan biraz korkuyorum," diye devam etti, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Onunla ne yapacağımı bilemeyebilirim."

"Unut gitsin," diye terslendim ve yüzümü tekrar ona dönerek yan yattım. "İyi geceler."

Üç saniye bile geçmemişti ki vücudunun arkamda sıkıştığını ve elinin kalçamdan yukarı kaydığını hissettim. "Sadece seninle sevişiyorum," diye fısıldadı, dudakları kulağıma değiyordu. "Onunla ne yapacağımı çok iyi biliyorum."

"Bırak beni," dedim ona. "Senin küçük kedi fare oyunlarını oynamak istemiyorum."

"Hadi ama, oyunları seviyorsun. Bunu sen başlattın."

"Tek yaptığın beni kızdırmak."

"Biliyorum," dedi elini bacaklarımın arasına kaydırarak. "Ve şu anda seni *çok sert bir şekilde* kızdırmak istiyorum."

"Hiç havamda değilim."

"Yalancı." Parmakları iç çamaşırımın kenarından geçip kolayca içime kaydı.

Ereksiyonunun sert uzunluğu kuyruk sokumuma baskı yapıyordu ve ben de ona doğru geriledim. Yüzünü boynuma gömdü, parmakları bacaklarımın arasında sihirli bir şekilde çalışırken boğazımı öptü. "Keşke seni bu şekilde istemeseydim," diye fısıldadım. "Beladan başka bir şey değilsin."

"Sen belayı seversin," diye hatırlattı bana.

Sırt üstü döndüm ve bir elimi şortunun içine sokarak sıcak, sert sikini yumruğumla kapattım. "Sikeyim seni."

Bir anda parmaklarımın arasından geçerken ağzı benimkinin üzerindeydi ve kalçalarımı onun eline doğru hareket ettirdim. Açgözlü ve sabırsızdık, sanki kaybettiğimiz zamanı telafi etmek ister gibiydik. Öpüşmeyi zar zor keserek şortlarımızı ve iç çamaşırlarımızı çekiştirdik, gömleklerimizi çıkardık, tenimiz terledi, nefesimiz kesildi. Kısa bir süre içinde, bacaklarım ona sarılmış bir şekilde üzerimde duruyordu.

"Sorun olur mu?" diye sordu, sikinin ucuyla benimle alay ederek.

"Sorun yok," diye nefes aldım, bedenim zihnimin durup bunu düşünmesini beklemek istemiyordu.

Sonra içime girmeye başladı ve Oliver'ın üzerimde hareket etmesinin, beni doldurmasının, her seferinde daha sert ve daha derin bir şekilde bedenime girmesinin ne kadar iyi hissettirdiğinden başka hiçbir şey umurumda değildi. Tırnaklarımı sırtına geçirdim ve kıcını tutarak onu kendime doğru daha sıkı çektim. İnledim, iç çektim ve lanet okudum; onu bu kadar çok istediğim için, bunu bana tekrar yapmasına izin verdiğim için, beni nasıl boşaltacağını çok iyi bildiğim için kendimden nefret ediyordum.

Ama onu bunun için de sevdim - biraz sert olmasını sevmesini sevdim, dizlerinin üzerine çöküp kalçalarımı uyluklarına çekmesini sevdim, sikini tekrar tekrar içime sokarken başparmağını klitorisime sürmesini sevdim. İnledi, hırladı ve sıkılmış dişlerinin arasından küfretti. Bana geleceğini söyledi ve son anda

İkincisi, beni kollarımın altından yakaladı ve kucağına çekti, kalın, zonklayan horozunda orgazmı sürerken beni onunla birlikte kenara getirdi.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve dik durabilmek için Oliver'a tutundum. "Bu hiç de karmaşık değildi." O da nefes nefese kalmıştı.

"Hayır," diye kabul ettim. "Değildi. Ama iş ilişkimizi önemli ölçüde karmaşık hale getirdik."

"Daha iyi hale getirdik diyebilirim."

Gözlerinin içine bakmak için arkama yaslandım, kollarım hâlâ boynuna dolanmıştı. "Ne yapacağız?"

"Ne hakkında?"

"*Bizim hakkımızda.*" İç çekerek dağınık saçlarına ve ahırın çatısından atladığımızda çenesinde oluşan küçük yara iziyle tamamlanmış yakışıklı yüzüne baktım. "Her şeyi mahvedeceğimizden korkuyorum."

"Neden?"

"Çünkü biz böyle yaparız. Şablon bu Oliver! İyi bir şeye yaklaşırsınız ve sonra onu mahvederiz. Aceleye getiriyoruz. Seni tamamen suçlamıyorum, bunu ben de yapıyorum."

"Artık bunu yapmıyoruz," diye ısrar etti. "Daha önce çok gençtik. Ben hazır değildim." Alnını benimkine doğru eğdi. "Ama sana karşı bir şeyler hissediyorum. Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da seni görmeden ne kadar uzun süre geçirirsem geçireyim, bu his asla kaybolmuyor. Seninle tekrar birlikte olduğum an, beni vuruyor" -bir elini çıplak göğsüne koydu- "tam burada."

Garip bir korku beni boğmakla tehdit ediyordu. "Oliver. Hayır."

"Şunu hisset." Elimi tuttu ve avucumun altında sert ve hızlı bir şekilde çarptığını hissettiğim kalbinin üzerine koydu.

Boğazım daraldı. "Bu seks yüzünden." "Bu senden."

"Peki bu sefer farklı olan ne, ha?" Elimi çektim. "Bunun, her şeyin gerçek ve mükemmel görüldüğü ama güneş doğduğunda fikrini değiştirdiğin başka bir Chicago olmadığını nereden bileceğim? Seni tanıyorum."

"Ve seni tanıyorum. Eğer bana karşı bir şeyler hissetmeseydin, sahip olduğumuz şeyin görmezden gelinemeyecek kadar iyi olduğunu düşünmeseydin, çadırın kendi tarafında kalırdın."

"Sana da bu çadıra da lanet olsun." Tekrar burnumu çekerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Burası Chicago değil Chloe," dedi sessizce, başımı ellerinin arasına alarak. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Korktuğumu biliyorum. Sana artık her şeyin farklı olacağını söylediğimde bana inanmak için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum, ama

Tek yapabileceğim senden bir şans daha istemek. Birlikte çok iyi olabiliriz Chloe."

"Oh, Tanrım." Gözlerimi kapattım ve beni tekrar öptü, yumuşak ve tatlı. "Yaptığın şey için sana lanet okuyarak o kadar çok gece geçirdim ki. Bana kendimi değersiz, aptal ve öfkeli hissettirdin. Senden nefret etmeme neden oldun."

"Biliyorum. Kendimden nefret ettim."

Ona tekrar baktım, boğazımdaki yumruya karşı yutkundum. "Ama yine de seni özledim. Seni hâlâ istiyordum."

Dudakları yukarı kalktı. "Yani bana bir şans daha verecek misin?" Başımı salladım. "Ama bana bir şey için söz vermelisin." "Ne olursa."

"Oyun yok. Saçmalık yok. Bana karşı dürüst olmalısın."

"Dürüst olacağım."

Gözlerinin içine baktım ve ruhumu çırılçıplak soydum. "Yedi yıl önce sana her şeyimi vermeye hazırdım. Ve sen kalbimi kırdın."

Gerçeği kabul ederek yavaşça başını salladı.

"Ama her zaman bir parçan vardı," diye fısıldadım boğazım tekrar kapanırken.

"Asla geri vermeyeceğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni nazıkçe geriye doğru yatırdı, ten tene uzandık, öpüştük ve karanlıkta eskiden olduğumuz gençler gibi fısıldaştık. Sonunda uyku tulumunun içine girdik ve uykuya dalarken birbirimize sarıldık, başım onun göğsündeydi.



Ertesi sabah uyandığımda çadırda yalnızdım. Bir an panikledim, *beni yine terk etmişti*. Sonra tüm eşyalarının hala orada olduğunu fark ettim ve tuvalete falan gitmiş olabileceğini düşündüm. Ama birkaç dakika sonra dönmeyince bulabildiğim ilk giysiyi giydim, ayağıma parmak arası terliklerimi geçirdim ve dışarı çıktım.

Sabah havası gevrek ve serindi, orman nemliydi ve sahile inmeden önce eşofmanımı almak için çadıra geri döndüm. İçimden bir ses Oliver'ın orada olacağını söylüyordu.

Ağaçların arasından çıkıp kayalığa adımımı atar atmaz onu gördüm. Kumda oturmuş, yüzünü suya dönmüş, kollarını dizlerinin üzerine atmıştı. Hafif soğuğa karşı eşofmanımın fermuarını çekerek kum tepesinden aşağı indim.

"Günaydın," dedim, kumda onun yanında dizlerimin üzerine çökerek.

"Hey. Bu kadar erken ne yapıyorsun?" Saçları dışarı doğru uzanıyordu.

her yöne, ve çabucak düzeltmeye çalıştı.

Ellerimi içine sokup tekrar karıştırdım. "Yapma. Ben dağınık seviyorum. Çok tatlı."

Sırıttı ve beni önüne çekti, bacaklarının arasına yerleştirdi, kollarını omuzlarıma doladı. "İyi uyudun mu?"

"Sanırım. Kamp yapmak eğlenceli ama yalan söylemeyeceğim, güzel bir oteli tercih ederim." Omzumu öptü. "Aynen."

Ellerimi ön kollarına geçirdim. "İyi uyudun mu?" "Yeterince iyiydi."

"Ne zamandır buradasın?"

"Çok uzun sürmez." Durakladı. "Bu sabah biraz huzursuzdum.

Bir sürü şey düşünüyordum. Seni uyandırmak istemedim."

Birkaç dakika sessiz kaldık, dalgaların gelişini izledik. "Uyandığımda gittiğini fark edince biraz gerildim," dedim.

"Seni ormanda terk ettiğimi mi düşündün?" "Bir an için."

Dudaklarını başımın yan tarafına bastırdı. "Artık bunun için endişelenmene gerek yok."

Kollarını sıktım. "Peki bugün ne yapacağız?"

"Ben de bunu düşünüyordum. Belki de feribota binmek için iskeleye dönerken adanın doğu yakasında yürüyüş yaparız diye düşündüm."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ve sonra," diye devam etti, "bence küçük bir kutlama zamanını hak ediyoruz.

Yalnız."

Bir tarafa eğildim ve omzumun üzerinden ona baktım. "Öyle mi?"

"Evet. Anakaraya döndüğümüzde annemi arayacağım ve bir gece daha kalacağımızı söyleyeceğim. Sonra da daha sade bir yerde kalmamız için rezervasyon yaptıracağım."

Nabzım biraz hızlandı.

"Gerçekten mi?" "Evet. Sorun olur mu?"

"Tabii. Annen üzülür mü?"

"Umurumda değil." Şakağımı öptü. "Seni sadece kendime aldım ve ben bencil bir piçim. Paylaşmak istemiyorum."

"Peki ya büyükannenin doğum günü?"

"Oraya vardığımızda hâlâ doksan yaşında olacak."

Güldüm. "Ailelerimiz bu konuda çıldıracak. Annelerimiz kına yakacak."

"Umurumda değil. Sen mutluyun, ben de mutluyum. Başka hiçbir şeyin önemi yok." "Ben mutluyum." Başımı arkaya yatırdım ve göğsüne yasladım.



BİRAZ KAHVALTI YEDİK, kamp yerimizi topladık ve adanın doğu tarafını dolaşarak öğleden önce rıhtıma ulaştık. Neredeyse tüm zaman boyunca el ele tutuştuk. Feribot yolculuğunda ben başımı onun omzuna yasladım, o da bir elini bacağımdaya tuttu. Arabasına döndüğümüzde yolcu kapısını benim için açtı ve bagajı tüm eşyalarımızla doldurmadan önce klimayı çalıştırdı.

O bunu yaparken ben de vizör aynasına baktım ve kabarmış şapka saçlarım, güneş yanığı burnum ve terli yüzümle yüzleştim. Bir duşa, fön makinesine ve gölgede ciddi bir zamana ihtiyacım vardı.

Bir otel odası iyi olur.

Leland'da öğle yemeği yedik ve masada otururken Oliver, bir zamanlar çocukken birlikte gittiğimiz Sleeping Bear Dunes'a çok uzak olmayan bir handa oda ayırttı. Sonra annesini aradı.

"Selam anne. Chloe ve benim bir gece daha birlikte olacağımızı bilmeni istedim." Telefonu kulağına daha sıkı tutarak durakladı. Sonra bana baktı. "Evet. O burada." Bir duraklama daha. "Evet. Ona söylerim."

Bana neyi anlatacaksın? Merak ettim. Ve neden biraz gergin görünüyordu? "Hayır! Onunla sonra konuşabilirsin." Sesi sertti.

Benimle konuşmak mı? Neden annesi şu anda benimle konuşmak istesin ki?

Sonra gözlerini devirdi. "Ben de öyle anne. Biliyorum. Biz de seni görmek için sabırsızlanıyoruz. Sadece fazladan bir gece."

Buzlu çayımı yudumlarırken, sanki annesi konuşmayı kesmeyecekmiş gibi eliyle gevezelik eder gibi bir hareket yaptığında güldüm. Benim annem de aynen böyleydi.

"Tamam anne, gitmeliyim. Chloe beni bekliyor ve turnuvayı kaçırmak istemezsin. Evet, yarın görüşürüz. Hoşça kal."

"Turnuva mı?" Ben sordum. "Ne tür bir turnuva?"

"Kroket. Ailemde çok ciddiye alınır."

"Aman Tanrım. Bu tam Pemberton'a göre." Güldüm ve buzlu çayımı masaya koydum. "Ben hemen tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim."

"Acele etme."

Çantamı kaptığım gibi kadınlar tuvaletine yöneldim, gerçek bir tuvalet ve lavabo olduğu için şükrettim. Ellerimi yıkadıktan sonra doğum kontrol haplarımı almak için hemen çantamı karıştırdım. Dün gece olanları ve muhtemelen öngörülebilir gelecekte de devam edecek olanları göz önüne alırsak, bu konuda tetikte olmam gerekiyordu. Oliver'la ilişkimizi doğru nedenlerle, *gerçek* nedenlerle yürütmek için bir şansa ihtiyacımız vardı; bir bahsi kazanmak, bir şeyi kanıtlamak ya da birbirimizi etkilemek için değil, kendi seçimimizle. Ve kesinlikle kaçırdığımız bir hap yüzünden değil. Ama bir tanesini yutarken, kendimi bu konuda bu kadar endişelenmeyeceğim bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak ederken buldum.

Masaya dönmeden önce April'ı hemen aramaya karar verdim. Hemen açtı.

"Yaşıyorsun," dedi merhaba anlamında. "Bagajda mısın?"

Güldüm. "Hayır. Leland'da bir restoranın tuvaletindeyim ama dün gece Güney Manitou'da kamp yapıyorduk."

Nefes nefese kaldı.

"Yalnız mı?" "Bir
çadırda yalnız."

Sessizlik. "Yaptın
mı?"

"Yaptık." Kendimi savunmak zorundaymışım gibi hissederek ırkıldım. "Ama düşündüğün gibi değil."

"Seni etkilemesine izin vermeyeceğini söylemiştin."

"Biliyorum, biliyorum." Dudağımı ısırdım. "Ama bu sefer farklı
görünüyor." "Peki ya Chicago?"

"Bunun hakkında konuştuk. Özür
diledi." "Mazereti neydi?"

"Genç ve olgunlaşmamış olduğunu. Duygularıyla yüzleşmeye hazır
değildi." April iç çekti. "Yine de seni arayabilirdi."

Duvardaki grafitilere baktım. "Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece bazı şeylerde acele etme eğiliminde
olduğunu biliyorum. Ama ben

Ayrıca ikinizin çok fazla geçmişi olduğunu da biliyorum."

"Seviyoruz. Ve onda karşı koyamadığım bir şey var, karşı koymam gerektiğini bilsem bile. O... beni *etkiliyor*. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Bu iyi bir kimya. Açıklamak zorunda değilsiniz. Sadece ağırdan al."

"Ağırdan alacağım." Bir kadın ve küçük kızı banyoya geldi. "Dinle, Gitmek zorundayım. Bu geceyi burada geçirdikten sonra yarın Harbor Springs'e ailesini görmeye gideceğiz."

Güldü. "Bu pek de ağırdan almak sayılmaz."

Kapıdan çıkarken ben de güldüm. "Biliyorum. Ama şu anda iyi

hissediyorum ve içki fabrikası planları konusunda çok heyecanlıyız.
Anlatacak tonlarca şeyim var.

geri döndüğümde."

"Onları duymak için sabırsızlanıyorum." Tereddüt etti. "Oliver'dan hoşlanıyorum Chloe. Gerçekten severim. Ve eğer içki fabrikası hayalini gerçekleştirmene yardım edebilirse, onu daha da çok seveceğim."

"Bir ama geliyor gibi hissediyorum."

"Ama ablan olarak," diye devam etti, "sadece tedbirli olmanı istiyorum."

Bakmadan atlama eğiliminiz var."

"Biliyorum." Başımı kaldırdığımda Oliver'ın bana gülümsediğini gördüm ve midem bulandı. "Dikkatli olacağım."

Ama telefonumu çantama geri koyup masaya geri dönerken, kalbimin her atışında temkine olan bağlılığımın daha da zayıfladığını hissetmekten kendimi alamadım.

Bu sefer gerçek olduğunu düşünecek kadar deli miydim?

CHLOE

T_{HEN}

"CHLOE?"

Bir hastanenin hayır galasında bar sırasındaydım. isim. Derin ses sol omzumun üzerinden gelmişti ve arkama baktım.

"Oliver?"

Sırıttı. "Sen olduğunu sanmıştım."

"Arkadan mı? Beni nasıl tanıdın?" "Dövmeden."

"Oh. Duh." Sırt dekolteli bir elbise giydiğimi unutmuştum ve saçlarım da yukarıdaydı, kürek kemiklerimdeki yazı çizgisi açıkça görünüyordu.

"Nasılsın?" Yanağımı öpmek için eğildi, ben de ona izin verdim. Elbette iyi görünüyordu, kömür rengi takım elbisesi ve çizgili kravatıyla mükemmel görünüyordu.

"Tamam."

Sırıttı. "Ben de iyiyim."

"Sormadım ki."

İçkisinin ucunu kaldırdı. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de öyle." Bacaklarına baktım. "Bu vesileyle pantolon giymeye karar verdin, ha?"

Güldü. "Gerçekten de öyle."

Tekrar önüme baktım ve tenimin bu kadar sıcak olmamasını diledim. Sanki vücudumun tepki vermeye koşullandığı bir tür termal enerji yayıyordu. Bir dakika önce tamamen serindim.

"Anladığım kadarıyla Hughie'nin partisinde olanlar yüzünden hâlâ kızgınsın," dedi.

Omuz silktim.

"Hadi ama, dünyada birine orgazm yaşatmaktan daha büyük suçlar var."

"Şşşt!" Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Kızmamın nedeni bu değildi ve bunu sen de biliyorsun."

"Sebebi neydi?"

Sırada ilerledik. "Ahlaki iğrençliğiniz." "Oh, güzel. Ciddi bir şey olduğunu sanmıştım."

Ona pis bir bakış attım. "Burada ne işin var?"

"Chicago'da mı yoksa bu etkinlikte mi?"

"İkisi de."

"Şehirde bir arkadaşımı ziyaret ediyorum. Annesi hastanenin y ö n e t i m kurulunda. Peki ya sen?"

"Oda arkadaşımınla birlikte geldim. Hastane vakfında çalışıyor. Benim şirketim de onların halkla ilişkilerini yapıyor."

"Ah." Bardağındaki bal rengi sıvıyı döndürdü. "Geçen yıl boyunca birkaç kez ulaştım. Sana birkaç mesaj gönderdim."

"Gerçekten mi? Ben almadım," dedim. "Belki de yanlış numarayı aradınız."

Gülümsedi, çünkü yalan söylediğimi biliyordu.

Bir süre sonra sıranın önüne ulaştık ve Oliver bana ne istediğimi sordu.

Barmene "Votka ve limonlu soda lütfen," dedim. Benim için sipariş vermesine izin verirsem lanetlenirdim.

Barmen başını salladı ve Oliver'a baktı. "Peki ya senin için?" "Benim için bir şey yok, teşekkürler."

İçkim doldurulurken bahşiş kavanozuna bir dolar koydum ve telefonumu kontrol ettim. Saat daha dokuzdu ve ben bu etkinlikten çoktan sıkılmıştım. Pek gala insanı sayılmazdım ve işimle iyi bir amaca destek olmayı sevsem de, süslü bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla etrafta dikilip kasıntı zenginlerle havadan sudan konuşmak çabuk eskiyordu. Oda arkadaşım bir saat önce aşık olduğu yeni boşanmış bir cerrahla ortadan kaybolmuştu ve üst katta bir oda tuttuklarına dair bir his vardı içimde. Ama ondan haber almadan gitmek istemiyordum.

Barmen elinde kokteylimle döndü ve Oliver kokteylime uzandı. "Senin için taşıyacağım," dedi. "Nerede oturuyorsun?"

"Randevun nerede?" Bardan uzaklaşarak sordum. "Şimdiye kadar seni özlememiş midir?"

Beni takip etti. "Bir erkek arkadaşımla geldim ve o eşcinsel olsa da, onun tipi olmadığımından oldukça eminim."

"Oh." Dönmek için pek de heyecanlı olmadığım masama doğru baktım. "Şurada oturuyordum ama..."

"Oturmak istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Elinden içkimi aldım ve yüzümü buruşturarak yudumladım. "İğrenç. Bu tamamen sulandırılmış ve sanırım içine soda değil tonik koymuş."

"Senin için bir tane daha getirmemi ister misin?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Bunun için endişelenme."

"Dinle. Neden otelin barına çıkıp gerçek bir içki almıyoruz?"

"Bilmiyorum. Biraz yorgunum." Telefonumu kontrol ettim ve oda arkadaşımın gelen mesajda bu *gece burada kalacağım yazıyordu!!!*

"Haydi, Gamzeli," diye dürtükledi Oliver. "Ben ısmarlıyorum ve arayı kapatabiliriz. Birbirimizi görmeyeli ne kadar oldu, iki yıl mı?"

"Üç," dedim, gözlerimi ona dikerek, çünkü *tam olarak* biliyordu olduğu zaman. "Hughie'nin partisi, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum." İçkisini bitirdi, gözleri bardağının kenarında dans ediyordu. "Ne dersin? Eski günlerin hatırına bir içki? Söz veriyorum, yanımda lastik yılan taşımiyorum ve seni çatıdan atlamaya zorlamayacağım."

"Verdiğin sözlerin benim için hiçbir anlamı yok, Oliver Pemberton. Çünkü onları asla tutmuyorsun." Berbat kokteylime kaşlarımı çattım. "Ama gitmeden önce iyi bir içki içmek istiyorum."

Güldü, dolu bardağı elimden aldı ve kendi boş bardağıyla birlikte yakındaki bir servis tepsisine koydu. "Tamamdır. Hadi gidelim. Bir içki, sonra sana bir Uber çağırırım."

İçimi çektim. "Peki."

Otelin asansörlerine doğru ilerlerken elbisemin uzun eteğine hafifçe takıldım. Oliver hemen koluma girdi. "İyi misin?"

"Evet. Bu elbiseyi ödünç aldım, o yüzden tam oturmadı. Oda arkadaşım benden daha uzun."

"Kim değil ki?"

Ona ters ters baktım ama kolumu tutmasına izin verdim. Bana dokunmasından pek hoşlanmıyordum - vücudum her zaman onun dokunuşuna tepki veriyordu

-Ama ben de yüzüstü düşmek istemedim.

Yan yana, sessizce asansöre bindik ve kapılar açıldığında Oliver beni i ç e r i götürdü. Asansöre binmek için bekleyen bir kadın

Asansör bize gülümsedi. "Ne kadar güzel bir çift," dedi.

Oliver, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

"Ama biz bir çift değiliz," diye ekledim kolumu geri çekerek. Lobiden bara doğru yürürken elbisemin eteklerini yukarı kaldırdım.

Kalabalıktı ve üzerinde Rezerve işaretleri olan birkaç masa dışında oturacak bir yer göremedim. "Başka bir yere gidelim mi?" diye sordum.

"Hayır. Bana bir dakika verin." Oliver ev sahibinin yanına gitti, cüzdanından biraz para çıkardı ve ona uzattı. Bir dakika sonra geri döndü.

"İstediğimiz yere oturabiliriz," dedi kendinden emin bir şekilde.

Aynı anda hem sinirlenmiş hem de rahatlamıştım. Ayaklarım beni öldürüyordu. "Şuraya ne dersin?" Yuvarlak masalı küçük bir köşe kabini işaret ettim.

"Mükemmel." Tekrar koluma girdi ve beni o noktaya doğru yönlendirdi.

Kabine geçtik ve ben hemen ayakkabılarımı çıkardım. Bir garson gelip ne istediğimizi sordu ve Oliver bana baktı. "Kulağa ne hoş geliyor? Votka mı?"

"Ne içiyorsun?"

"Muhtemelen viski."

"Onu da yapacağım."

Seçimini garsonla tartıştı ve seçimini yaptı. Tekrar yalnız kaldığımızda arkasına yaslandı ve kolunu koltuğun arkasına, omuzlarımın hemen üzerine koydu.

Bir ona, bir ona baktım. "Gerçekten mi?" "Seni rahatsız mı ediyor?"

Homurdanarak pelüş koltukta yer değiştirdim. "Sorun değil. Bu gece aramızda romantik bir şeyler olmayacağını anladığın sürece sorun yok."

"Aramızda ne zaman *romantik* bir şeyler oldu ki?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Hiçbir şey olmayacak. Bir içki içeceğim ve eve gideceğim."

Gözlerimiz kilitlendi ve dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Tamam." Söylemeye gerek yok, bir şeyler oldu.

Nasıl olduğundan bile emin değilim.

Bir içki ikiye dönüştü. Sonra üçe. Sohbet ettik. Eski günlerden konuşup güleştük. Aile hakkında sorular sorduk. Hikayeler paylaştık, birbirimizin telefonlarındaki resimlere baktık, viskiyi tartıştık.

Bardaklarımız boşaldığında Oliver hesabı ödedi ve asansöre doğru yürüdük. O zamana kadar çakırkeyif olmuştum ama yine de onu yukarı okuna basarken yakaladım.

"Hey," dedim. "Paltomu almam lazım. Balo salonu alt katta."

"Biliyorum." Kapılar açıldı ve içeri adım attı. Araba boştu. "Ama benim odam üst katta."

Hareket etmedim. Parmağını kapıları açık tutan düğmenin üzerinde tuttu ve gözlerimle buluştu. Yüzündeki ifade bana binmem için cesaret veriyordu. Odasına çık. Soyun.

Keşke o takım elbisenin içinde bu kadar iyi görünmeseydi. "Bir," dedi.

Yerimi korudum ama ayaklarımın altında çatladığını hissettim. "İki."

Karın kaslarımı sıktım, ne kadar büyük olduğunu, ağzını nasıl kullandığını, beni ne kadar çabuk boşalttığını hatırladım.

"Üç." Elini düğmeden çekti. "İyi geceler, Chloe." Kapılar kapanmaya başladı.

Elim dışarı fırladı.

Kapılar tekrar açıldı ve zor nefes alarak kapılardan içeri girdim. "Sen imkânsızsın," dedim ona.

"Ve sen de tahmin edilebilir birisin." Sesini alçalttı. "Ama bunu uzun zamandır bekliyordum."

Kapılar arkamdan kapandı ve kurtlar gibi birbirimize saldırdık.



Bastırılmış şehvet ve viskinin etkisiyle Oliver'ın odasına girdik ve birbirimizin kıyafetlerini yırttık. Sıcak, sert ve biraz da şiddetliydi, sanki ellerimizi kendimize saklayamadığımız için öfkeliydik ve hıncımızı birbirimizin bedeninden çıkarmak istiyorduk. İttik, çektik, hırladık ve kavradık. Birbirimize isimler taktık ve acımasızca küfrettik. Bir lambayı devirdik ve Oliver'ın gömleğini yırttık.

Sonunda birlikte patladığımızda, Oliver beni kapıya dayamıştı ve eğer bağırışlarımız tüm katı uyandırmadıysa, o zaman vuruşlar uyandırmış olmalıydı. Günlerce morluklarım olacaktı.

Daha sonra, çıplak, terli ve bitkin bir halde yatağa yığıldık.

"Aman Tanrım," dedim. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum." "Biliyorum. Ben de öyle."

"Sanırım bir kasımı çektim."

"Sanırım beni ısırdın. Kanıyor muyum?"

Güldüm. "Hayır, ama umarım kimseyle görüşmüyorsundur. Eğer görüşüyorsan, sırtındaki tüm o çizikleri merak edecektir."

"Kimseyle görüşmüyorum." Durakladı. "Sen görüşüyor musun?" "Hayır."

Birkaç dakika boyunca ikimiz de hareket etmedik. Kendimi uykuya dalarken yakaladığımda doğruldum. "Gitmeliyim."

"Neden? Sadece burada kal."

Ona baktım. "Kalmamı mı istiyorsun?"

"Evet." Gözlerini açtı. Düşük ışıktaki mavi yerine neredeyse siyah görünüyorlardı. "Geceyi benimle geçir."

Bekledim - kirli bir şaka, bir bahane, ince bir alay - kalmamı istemek için ortaya atacağı bir neden. Beni sadece burada istemiş olamazdı.

Ama başka bir şey söylemedi. Sadece uzandı ve elimi kendi eliyle kapattı.

Bir an ellerimize baktım ve binlerce anı geri geldi. Bazıları iyi, bazıları kötü ama hepsi bizdik. Kendimi ona yakın hissediyordum ve ayrılmak istemiyordum. "Tamam. Kalacağım."

"Güzel." Saatini çıkardı ve komodinin üzerine koydu.



"BUGÜN NE YAPMALIYIZ?" Oliver parmağıyla dövmemin harflerini takip etti.

"Müze mi? Akvaryum? Michigan Bulvarı'nda gezinti?"

Yüzüstü yatıyordum, kollarımı yastığımın altında kavuşturmuştum.

"Hangi gün

Bu mu?"

Güldü. "Cumartesi. Bir yerde olman mı gerekiyor?"

Düşünmeye çalıştım ama vücudum gibi beynim de tamamen pelte gibiydi.

Bütün geceyi akıllara durgunluk veren seks ve kısa, ağır şekerlemeler arasında gidip gelerek geçirmiştik. İkimiz de yeterince uyumamıştık.

"Hatırlayamıyorum."

"Cumartesi günleri çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Güzel. Günü benimle geçir."

"Hiç kıyafetim yok."

"Daha da iyi." Pencereye baktı. "Nasıl olsa yağmur yağıyor. Yatakta kalacağız."

Gülümseyerek dağınık saçlarına ve kirli çenesine baktım. "Chicago'da ne kadar kalacaksın?"

"Hafta sonu için."

"Planın var mı?"

"Evet. Seni on farklı şekilde becermek. Sana bir sürü orgazm yaşıyorum. Adımı biraz daha haykırmanı sağlamak." Eğildi ve omzumu öptü. "Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

Tabii ki vardı. Ama vücudumun bir gün daha dayanabileceğinden emin değildim.

o.

"Bilmiyorum Oliver. Biraz ağrım var." Gerinmeye çalıştım ve yüzümü buruşturdum.

sırt kaslarımdaki acıya.

"Sana karşı oldukça sert davrandım, değil mi?" Sesi gururlu geliyordu.

"Evet." Yan döndüm ve bir kolumla bir bacağımı onun üzerine attım.

"Ama hoşuma gitti."

Kıçımı sertçe çimdikledi. "İşte benim kızım."



Sonraki iki gün boyunca Oliver odadan sadece iki kez çıktı; bir kez balo salonuna inip paltomu almak için, sonra da lobideki mağazaya gidip bana bir diş fırçası almak için, ikinci kez de daha fazla prezervatif almak için.

Bütün hafta sonu bir kere bile ayrılmadım.

Gülünç derecede pahalı oda servisi yemekleri yedik, pahalı bir şişe burbon içtik, çocukluk anılarımızı tazeledik, güneşin altındaki her şey hakkında durmadan tartıştık ve o kadar çok seks yaptık ki oradan çıkabileceğimi sanmıyordum.

Ve tüm o yeme, içme, gülme ve orgazm arasında bir yerde Kahverengi Gözlü Kız fikri doğdu.

"Hayatımda ne yapmak istediğimi bilmiyorum," demişti sepetten beş dolarlık bir mozzarella çubuğu daha alırken. "Yüksek lisansımı tamamladığım için ailem eve dönüp Pemberton'da çalışmamı istiyor ama ben masa başı bir iş istemiyorum. Eğer kabul edersem, beni olmak istemediğim birine dönüştüreceklerinden korkuyorum. Bir gün uyanacağım ve hayatımdan nefret ettiğimi fark edeceğim ama bu konuda bir şey yapmak için çok geç olacak. Sıkıcı bir işim, bana katlanamayan eski bir karım ve hayatlarını mahvettiğim için beni suçlayan iki çocuğum olacak. Köpek bile benden nefret edecek."

Kıkırdadım. "O zaman o işi kabul etme. Rotanı değiştir. Başka bir şey yap."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Neyi seviyorsun?"

Bir an için düşündü. "Seks, yelkenli ve viski."

"İlk ikisiyle nasıl geçinebileceğimi bilmiyorum ama viskiyle ilgili aklıma gelen bir fikri duymak ister misin?"

"Evet." Üzerinde sadece bir kot pantolon olduğu halde yatakta yan yatarak uzandı ve başını ellerinin üzerine koydu.

"Bu sonbaharda Cloverleigh'e geri dönerek pazarlama ve halkla ilişkilerin yanı sıra şaraphanedeki tadım odalarını da yöneteceğim. Ayrıca küçük çaplı bir içki fabrikası kurmayı düşünüyorum."

"Bu çok çılgınca. Ben de bunu düşünmüştüm," dedi heyecanla. "İskoçya'ya gittiğimden beri aklımdan çıkmıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başını salladı. "Sanki beyin dalgalarımızı falan paylaşıyoruz." Sırıttım. "Yapabiliriz."

"Peki ne zaman yapacaksınız?"

"Emin değilim. Hemen değil, daha yapacak çok araştırmam var ve finansal kaynaklara sahip olduğumdan emin olmam gerekiyor ama bu konuda heyecanlıyım."

"Finansal kaynaklarım var. Bunu birlikte yapalım." "Ne?" Ona bakakaldım.

"Yirmi beş yaşına yeni girdim ve bana bir miktar miras kaldı. Bunu birlikte yapalım." Bir an düşündü. "Ama belki de çiftlikten başka bir yere yerleştirmeliyiz. Cloverleigh'e çok sayıda şarapçı ve aile geliyor ama biz farklı bir demografi istiyoruz - daha genç ve daha modern."

"Burayı mı düşünüyorsun? Chicago'yu mu?"

"Şart değil. Detroit'e ne dersiniz? Orada zaten iyi iş yapan bazı içki fabrikaları var. Öne çıkmak için bir yol bulmamız gerekecek ama eminim bunu başarabiliriz."

Ayağa kalktım. "Oliver, sen ciddi misin? Benimle iş mi yapacaksın?" "Tabii ki yaparım." Bana sırtı. "Hadi yapalım o zaman."

Gecenin yarısını notlar alarak, internette araştırma yaparak ve otel kağıtlarına fikirler çizerek geçirdik. Votka veya cin gibi yapımı daha basit bir şeyle başlayıp, daha zor olan ve daha fazla zaman alan viskiye doğru ilerleyeceğimizi düşündük. Saatler geçtikçe daha da heyecanlandık, bunun dünyanın en iyi fikri olduğuna ikna olduk, biz dahiydik ve herkes bizi ne zaman tanıdığını söyleyecekti. Yarı sarhoş ya da yarı deli olabilirdik - muhtemelen ikisi de - ama o anda tüm dünya bize aitti.

"Detroit'e taşınır mısınız?" diye sordu, yastıklara yaslanıp bacaklarını önünde uzatarak. Üzerinde sadece bir çift

Avcı yeşili boxer külotu ve çıplak göğsünde belli belirsiz kırmızı çizik izleri vardı. "Evet, yapardım." Tişörtlerinden biriyle yanına bağdaş kurup oturdum, aramızda bir yığın not vardı. "Orada halkla ilişkiler işleri aramaya başlayacağım.

hemen, çünkü işimiz bir süre daha kâr getirmeyecek."

"O konuda endişelenme. Başka bir işte çalışmana gerek kalmayacak kadar paran olmasını sağlayacağım. Pazarlama bizim için çok önemli olacak. Çok fazla rekabet var."

Oliver'a baktım. "Bana maaş mı ödeyeceksin? Güveninden mi?"

"Bu bir yatırım. Ve sen buna değersin." Bana doğru uzandı, beni kucağına çekti, böylece ona sarıldım. "Bence Pazartesi günü işinden ayrılmalı ve Detroit'e taşınmalısın."

Güldüm. "Sen delisin!"

"Muhtemelen."

"Detroit'te yaşayacak bir yerim bile yok."

"O yüzden bir yer bulana kadar benimle kal." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Ya da ne kadar istersen."

"Oliver," diye fısıldadım, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Bu da ne böyle?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, yarın buradan çıkıp gittiğinde her şeyin bitmesini istemediğim."

"Ben de bilmiyorum."

Bir an birbirimize baktık, sonra başımı tuttu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Şirketimizin adını ne koymamız gerektiğini biliyorum."

"Ne?" Nefes nefese sordum.

"Kahverengi Gözlü Kız."

"Şarkıyı beğendin

mi?" "Senin gibi."

Oda dönüyordu ve hangi yönün yukarı olduğundan emin değildim.

Birkaç dakika içinde iç çamaşırı ve tişörtüm yerdeydi ve tekrar içime kayıyordu. Bu sefer farklı hissettirdi. Daha az eğlenceli. Daha yoğun. Sadece eğlenmek için ya da sıkıldığımız için ya da iyi hissettirdiği için sevişmiyorduk - bunu *birbirimize* karşı bir şeyler hissettiğimiz için yapıyorduk.

Pazar gecesi geç saatlerde vedalaşırken derin ve uzun öpüştük ve yakında görüşeceğimizi söyledik.

Ertesi sabah, iş yerime haber verdim.

İki gün sonra oda arkadaşıma ay sonuna kadar taşınacağımı söyledim.

Üç gün sonra aileme Cloverleigh'de çalışmak için eve taşınmayacağımı söyledim.

Oliver'dan haber alamamış olmamın biraz garip olduğunu düşünmüştüm ama nedenini asla tahmin edemezdim.
Çoktan gitmişti.

OLIVER

T_{HEN}

ALISON cidden sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Ayakkabılarım mahvolacak."

"Kar yağıyor, Alison. Ne yapmamı istiyorsun? Seni kapıya valeden daha fazla yaklaştıramam."

Ofladı ama ben öne doğru çekerken sessiz kaldı. Ailemin isteği üzerine Cloverleigh Noel partisine katılıyorduk. Hughie ve Lisa da buradaydı ve yepyeni bebeklerini gösteriyorlardı. Gerçekten gelmek istememiştim ama annem beni suçluluk duygusuna sürüklemişti. Ruh halim hiç de şenlikli değildi.

"Giyinirken havanın nasıl olduğunu biliyordun," dedim sinirli bir şekilde, cipimi park ederken. "Burası Kuzey Michigan. Aralık ayında kar yağar."

"Biliyorum Oliver. Ben Kenilworth'luyum, Kenya'lı değil."

Anahtarları kontakta bırakarak valeyeye ters bir şekilde başımı salladım ve yolcu tarafına geçtim. İkinci bir görevli Alison'ın kapısını açtı ve ben de çıkmasına yardım ettim. "Tuz dökmüşler, o yüzden çok buzlu olmamalı."

"Harika," dedi alaycı bir tavırla, hanın ön kapısına giden yürüyüş yoluna bakarak. "Bu ayakkabılarım için daha da kötü."

Tanrım, diye düşündüm, onu dikkatlice kapıya doğru götürürken.

On adımlık bir yürüyüş. Seni taşıyamamı ister misin?

"Neden burada olduğumuzu bile bilmiyorum. Bu insanlar da kim?" diye yüzüncü kez sordu.

Çenemi sıktım. "John ve Daphne Sawyer. Cloverleigh Çiftlikleri'nin sahipleri."

"Peki onları nereden tanıyorsun?"

"Daphne ve annem birlikte büyüdüler. Elli yıldır çok iyi arkadaşlar." Kapıyı onun için açık tuttum. "Ailelerimiz her zaman yakın olmuştur."

"Çocukları var mı?"

"Beş kızım var. Sylvia, April, Meg, Frannie ve Chloe."

Chloe ile dört yıl önce Chicago'daki otel odamdan ayrıldığından beri konuşmamıştım ve adını yüksek sesle söylemek bana biraz tuhaf hissettirmişti. Bu gece onu görmek garip olur muydu? Hâlâ kızgın mıydı? Avrupa'dan döndükten sonra ona ulaşmaya çalışmıştım ama "*Merhaba, nasılsın?*" mesajıma verdiği küfür dolu yanıtı bakılırsa hâlâ çok kızgındı. Bir cümlede bu kadar çok F-bombası görmemiştim.

"Kızlarından evli olan var mı?" Ben ağır ön kapıyı açarken Alison parmağındaki nişan yüzüğüne baktı.

"Sadece Sylvia, en yaşlısı." Yüzündeki ifadeden evlilik öncesi durumuyla ilgili bir tür zafer hissettiği anlaşılıyordu, sanki parmağındaki elmas onu daha iyi bir insan yapmıştı.

İçeri girdikten sonra paltalarımızı kontrol ettik ve şöminenin yanında ailemle sohbet eden Sawyer'larla selamlaştık. Onları Alison'la tanıştırdım ve Daphne Teyze ona sarılmaya çalışıp nişanlım kaskatı kesilince kendimi kötü hissettim. Alison pek sarılmayı sevmezdi. Bu beni rahatsız etmedi, çünkü ona karşı sevgi dolu olmaya özellikle meyilli değildim. Alison kağıt üzerinde mükemmeldi, hatta Hughie'nin karısının neredeyse karbon kopyasıydı ama ona aşık değildim. Onunla birlikte olma *fikri* ailemi mutlu ediyordu -onlara sonunda bir yuva kurduğuma dair güven veriyordu- ama çoğunlukla beni deli ediyordu.

April Sawyer merhaba demek için yanıma geldi ve ben de yanağından öptüm. "Seni gördüğüme sevindim April. Bu Alison."

Alison ona solgun, manikürlü bir el uzatarak, "Nişanlısı," diye bilgi verdi.

"Elbette." April ona sıcak bir şekilde gülümsedi ve yüzüğe baktı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum ve nişanınızı kutlarım."

"Teşekkür ederiz. Çok mutluyuz." Alison bana, sorulduğunda numara yapmayan bir köpekmişim gibi baktı.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedim. "İkinize de bir şey ikram edebilir miyim?" "Ben böyle iyiyim," dedi April. "Ama bardan istediğiniz bir şeyi sipariş edin."

"Bir kadeh şarap alacağım." Alison, çoğu aile, yakın arkadaşlar ve Cloverleigh çalışanlarından oluşan konuklara baktı. Kesinlikle

Herkesi ölçüp biçtiğini, giydiklerine göre yargıladığını hayal edin. Etiket gibi şeyler onun için önemliydi.

"Burada harika şaraplarımız var," dedi April. "Oliver, onu bara götür ve yeni tadilatlar bir göz at."

"Ben yaparım, teşekkürler." Alison'ın koluna girdim, çünkü benden bunu bekliyordu ve onu restorana götürdüm. Bar bir taraftaydı ve hemen Chloe'nin arkadaşlarıyla birlikte orada durduğunu gördüm. Elinde bir içki tutuyordu ve birinin söylediği bir şeye gülüyordu, yüzü ıslıl ıslıldı.

Hatırladığımdan daha da güzeldi ve onu çok hatırlıyordum.

Bilerek bile değildi. Chloe'yi düşünmek beni boktan hissettirdi.

-Yaptığım şeyi yapmamam gerektiğini biliyordum ve iyi bir mazeretim yoktu. Son birkaç yıldır, onu bu şekilde terk etmeme neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışmışım ve ... olgunlaşmamış bir ahmak olduğum ve hiçbir şeyi ciddiye almaya hazır olmadığım dışında iyi bir neden bulamamışım. Ama o benim bu yönümü hep biliyordu, değil mi? Ve gerçekten, birbirimize hiçbir söz vermemiştik. Sadece bazı fikirler ortaya atmıştık. Bunu sonsuza kadar bana karşı kullanamazdı.

Şimdilik ondan uzak durarak Alison'ı barın diğer ucuna doğru yönlendirdim, April'in bahsettiği tadilatı fark etmedim bile.

"Sorun nedir?" Alison sordu. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Yok bir şey." Boğazımı temizledim ve barmene döndüm. "Ne tür bir kırmızı şarabınız var mı?"

Cloverleigh'in bazı çeşitlerini sıraladı.

"Hepsi Michigan'dan mı?" Alison burnunu kaldırarak sordu.

Bu beni kızdırdı ama Michigan şarabının erdemlerini savunmak yerine dilimi ısırđım. Barmen ek seçenekleri gözden geçirirken, Alison'ın omzunun üzerinden Chloe'ye bir bakış attım. Hâlâ gülümsüyordu ve gamzeleri nabzımın hızlanmasına neden oldu. Kahretsin, neden onu güldüren *ben değildim*?

"Oliver?"

Alison'a baktım ve göz kırptım. "Ne?"

"Ne içmek istersiniz?" Siparişimi beklediğı her halinden belli olan barmene burnuyla işaret etti.

"Ah, pardon." Barın arkasındaki rafları tararken -Kahverengi Gözlü Kız içkisi olmadığını görünce şaşırmadım- bir Kentucky burbonu sipariş ettim ve kendime Chloe'ye bir daha bakmamamı söyledim.

Ama Alison etrafına bakınıp burada düğün yapmamasının nedenlerini sıralamaya başladığı anda -çok küçük, çok karanlık, çok

rustik- Gözlerimin tekrar omzunda gezinmesine izin vermemek imkansızdı.

Bu sefer Chloe beni fark etti. O an anlamıştım, çünkü sırtışı yüzünden silinmiş ve tüm tavrı değişmişti. Duruşu sertleşti. Gözleri kısıldı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Aramızdaki havada gerginlik uğuldadı ve takım elbisemin altında tüylerim diken diken oldu.

Konuştğu kişiye baktı ve ben de Alison'a yeniden odaklanmaya çalıştım. Ama içkilerimiz geldikten ve sinirlerimi yatıştırmak için birkaç büyük yudum aldıktan sonra bile gözlerimi olması gereken yerde tutamadım.

Alison sonunda şikayet etti. "Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyorsun. Ve arkamdan kime bakıp duruyorsun?"

"Hiç kimse."

Omzunun üzerinden baktı ve yemin ederim bir tür kara büyü, altıncı his saçmalığı kullanarak Chloe'yi tam olarak saptadı. "Kim o?"

Aptalı oynadım. "Kim?"

Lazer gibi bir yoğunlukla bana odaklandı. "Şu baktığın kısa siyah elbiseli, siyah saçlı kız."

Söz konusu kadını arıyormuş gibi yaptım. "Chloe'yi mi kastediyorsun?" "Bilmiyorum Oliver," diye tersledi. "Chloe'yi *mi kastediyorum*?"

"Sanırım öyle. Sawyer kardeşlerden biri."

Tekrar omzunun üzerinden baktı ve ne yazık ki tam da aynı anda Chloe'nin gözleri bir kez daha bana kaydı.

Gergin bir anın ardından Chloe bana parmağını gösterdi.

Bu kadar gergin olmasaydım gülerdim.

Olay çıkarmayacak kadar soğukkanlı olan Alison tekrar bana döndü. "Bu da ne demek oluyor?"

Biraz burbon yuttum. "Önemli bir şey değil. Çocukluktan kalma bir kin. Eskiden onunla çok rekabetçiydik. Onu her şeyde yenerdim."

"Şimdi de partilerde seni tersliyor." Alison şarabından bir yudum daha aldı. "Klas."

"O sadece-" Chloe'yi nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için durdum. Klas sahibi olmadığından değil, sadece saçmalıklara tahammül edemediğinden. Bunun için ona saygı duymak zorundaydınız. "Sadece belli bir geçmişimiz var, hepsi bu."

"Onunla yattın mı?"

"Ne? Hayır." Bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Tabii ki hayır. Birbirimizi doğduğumuzdan beri tanıyoruz."

"Bana yalan söylemesen iyi edersin, Oliver."

"Değilim," diye yalan söyledim.

"Her iki durumda da düğüne gelmeyecek." Bunu sanki birine verebileceği en kötü cezaymış gibi söyledi.

Tanrı aşkına, keşke düğüne gelmek zorunda *olmasaydım*. Hayatımın geri kalanını Alison'la geçirme düşüncesi boğucuydu ve o yüzük beni bir ton geriye götürmüştü. Hatta hediye ettiğim orijinal yüzük bile değildi - yüzüğü taktırmaya götürdüğümüzde *daha büyük* bir taş istemişti.

Alison boş şarap bardağını barın üzerine koydu. "Bana bir bardak daha söyler misiniz lütfen? Ve şöminenin olduğu diğer odaya getirir misin? Ben Lisa ve Hughie'yi bulmaya gidiyorum."

"Tamam."

Alison burnu havada bardan çıktı, Chloe'ye bir kez daha bakmadı bile. Bir yanım kaçıp saklanmak istiyordu. Ama şimdi onunla yüzleşmezsem, asla gözlerinin içine bakamayacağımı biliyordum. Sikerim böyle işi.

Kravatımı düzelttim, göğsümü şişirdim ve ona doğru yürüdüm. "Chloe."

"Oliver." Beni arkadaşlarıyla tanıştırmadı. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Neden?"

"Arayı kapatmak için. Birbirimizi bir süredir görmedik."

"Kimin suçu bu?"

Kaşlarımı çattım. "Lütfen bu konuşmayı özel olarak yapabilir miyiz?"

"Seninle bir daha asla özel olarak ya da başka bir yerde konuşmak istemiyorum."

Yabancıların önünde bana haddimin bildirilmesine sinirlendim. "Bu konuda biraz çocukça davranıyorsun, değil mi?"

Öksürdü ve bir elini göğsüne koydu. "Çocukça mı davranıyorum?"

Bu tartışma ikimizi de utandıracaktı, bu yüzden onu kolundan tuttum ve restoranın kullanılmayan karanlık bir köşesine sürükledim.

"Bırak beni." Beni silkeledi. "Pislik."

"Tamam. Ben bir pisliğim. Ama en azından beni dinleyebilirsin." Kollarını kavuşturdu. "On saniyen var."

"Anladığım kadarıyla Kahverengi Gözlü Kız'a kızgınsın."

"Evet, Kahverengi Gözlü Kız'a kızgıyım." Gözleri kısıldı ve karanlıkta parladı. "O benim fikrimdi ve sen onu çaldın."

"Chloe, adil ol. Fikri ben çalmadım, ikimiz de bir içki fabrikası kurmak istiyorduk ve bunu birlikte yapmaktan söz ediyorduk. Ama Avrupa'dan eve döndüğümde benimle konuşmuyordun bile."

"İyi bir sebeple."

"Sana mesaj atmayı denedim. Bana siktirip gitmemi söyledin."

"Çünkü mesajında merhaba, *nasılsın* diyordun! *Özür dilerim* ya da *lütfen beni affet* ya da bana söylemen gereken şeylerden herhangi birini söyle."

"Ben de bunu yapacaktım. Bana hiç şans vermedin!"

Başını iki yana salladı. "Beni nasıl böyle bırakıp gidebilirsin?"

"Bilmiyorum," dedim beceriksizce. "Pislikçe bir hareketti. Kabul ediyorum." "Vay be, ne kadar da büyüksün."

"Bakın, o hafta sonu çılgıncaydı. İkimiz de doğru düzgün düşünemiyorduk." "En azından *bir konuda* hemfikiriz. Ciddi olduğuna nasıl inandım bilmiyorum." Bir elini göğsüne koydu. "İşimden ayrıldım, Oliver. Detroit'e taşınmaya hazırdım. Takip ettim ve sen beni ektin."

"Tamam ama dört yıl oldu Chloe. Bunu ne zaman atlatacaksın?"

"Yüzüne bakıp sana vurmak istemediğim zaman." "Bana vurmak mı istiyorsun? Vur o zaman. Sana meydan okuyorum."

Karşı karşıya geldik ve gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Yine de, avucunun yanağıma *sertçe* vurduğunu hissettiğimde hiç olmadığım kadar şok olmuşum.

Sonra nefesi kesildi, sanki bu onu da sersemletmiş gibi elini göğsüne götürdü.

Çenemi sağa sola oynattım, her ne kadar çok acıtmış olsa da gerçek bir hasar vermediğinden emindim. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Birazcık." Durakladı. "Acıttı mı?"

"Hayır. Bir kız gibi vurdun."

"Tekrar deneyebilir miyim?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hayır." Aklına bir şey gelir diye geri çekildim. "Şimdi aramız iyi mi?" "Sen ve ben asla iyi olmayacağız Oliver. Ama iyi bir hayatın olsun."

Elsa ile çok mutlu olacağınıza eminim."

"Alison'ı mı kastediyorsun?"

Omuz silkti. "Adını bilmiyorum. Sadece sonsuz bir kışı başlatacak bir tipe benziyor."

Yüzümü buruşturdum. "Bak, düşman olmak istemiyorum Chloe. Uzun bir geçmişimiz var."

Nefes verdi. "Tamam. Biz düşman değiliz. Ama arkadaş da değiliz. Ve on saniyen doldu." Beni geçip arkadaşlarının yanına döndü.

Bara gidip Alison ve benim için birer içki daha aldım, sonra da lobide kardeşim ve eşiyle konuşurken ona katıldım.

Chloe ve ben bir daha konuşmadık.

Yine de son sözü o söyledi.

Alison'ın her zamankinden daha da soğuk davrandığı eve dönüş yolculuğunda, "Bana doğruyu söyle. Chloe denen kızla hiç seks yaptın mı, yapmadın mı?"

"Neden?"

"Çünkü bana tuhaf bir şey söyledi. Ya seni çıplak gördü ya da senden nefret ediyor."

"Ne dedi?"

"Az önce, ayrılmadan önce lobideki tuvalette ellerimi yıkamak için kabinden çıktım ve aynada ruj sürüyordu. Nişanımız için beni tebrik etti."

"Bu kulağa-"

"*Sonra* dedi ki, 'Şanslısın. Hayatının geri kalanında o koca alet yatağında olacak' dedi."

Bir kahkaha patlattım.

"Yani sana bir isim mi söyledi yoksa anatominin bir kısmından mı bahsetti?" Alison talep etti. "Şimdi söyle bana."

"İkisi de," dedim, ona yalan söylediğim için bana cehennemi yaşatacağını bilsem de.

Ama elimde değildi. Sadece Chloe böyle bir şey söyleyebilirdi. O zaman onu hayatımda ne kadar özlediğimi fark ettim.

Beni hiç affedecek mi?

OLIVER

N^{OW}

Masaya geri dönerken Chloe'nin yüzündeki gülümsemeyi daha önce sadece bir kez görmüştüm, Chicago'da bir otel odasında ona yanıma taşınmasını teklif ettikten sonra. Çok tatlıydı. Gerçektir. Şefkatliydi.

Ve bu beni bok gibi hissettirdi.

Bana güvenmek için kendini açmıştı ve ben hâlâ gerçeği ondan saklıyordum. Ona söylemek istemediğim şeyi söylemek zorundaydım ama bunu yapmaya henüz cesaret edemiyordum. Havai fişeklerin patlayacağı kesindi. Suçlamalar. Öfke. O taparcasına gülümseme yüzünden kayar giderdi ve bir daha asla göremeyebilirdim.

Chloe'yle daha önce de işleri berbat etmiştim ve bu ikinci şans elde etmem yıllarımı almıştı. Aptal değildim, üçüncüsü olmayacaktı, o yüzden bunu doğru yapmalıyım.

Ona şimdi söylemeli miyim?

Bir yanımda bunun en iyi strateji olacağını biliyordu, özellikle de annem yakında işin içine gireceği için. Onu severim ama gelmiş geçmiş en kötü sır tutucudur. Çok heyecanlanıyor ve kendine engel olamıyor. Annemin Chloe'ye ne yaptığımı anlamasını sağlayacak şeyler söylediğini hayal edebiliyordum. Söylediğim yalanı. Yaptığım planı.

Her şey bir amaç içindi ve buna değeceğini düşünmüştüm ama Chloe'nin bunu kabul edeceğinden giderek daha az emin oluyordum. Aramızdaki bu şey beni allak bullak etmişti. Bunu nasıl tahmin edememiştim? Ne kadar aptalmışım.

"Hey," dedi karşımdaki kabine kayarak. "Gitmeye hazır mısınız? Duş almak için ölüyorum."

Onu duşta düşünmek hoş bir dikkat dağıtıcıydı. "Ne tesadüf," dedim tabağından yenmemiş bir kızartma alıp ağzıma atarken. "Ben de öyle."

Otele gittik, giriş yaptık ve çantalarımızı odaya getirdik. Bir otel odasının kapısını açıp Chloe'nin benden önce içeri girmesini izlemek iyi hissettirdi. Onun için bavulunu taşımak. Çantasını masanın üzerine koymasını ve bu gece birlikte uyuyacağımızı bilerek büyük boy yatağa bakmasını izlemek.

Diğer şeylerin yanı sıra.

"Bu çok garip, değil mi?" diye sordu kapı arkasından çarparak kapanırken.

Be

n. "Neymiş o?"

"Birlikte bir otel odasına yerleşmemiz."

Güldüm. "Sadece ne kadar havalı olduğunu düşünüyordum."

Acı acı sırıttı. "Eğer biri bana dün söyleseydi..." "Biliyorum."

Cebimden cüzdanımı ve telefonumu çıkarıp

şifonyerin üzerinde. "Pazar günü arabayla gelirken benimle konuşmanı sağlayabileceğimden bile emin değildim."

"Yapacağımдан emin değildim." Arkasını döndü ve yürüyüş botlarını çözmek için yatağın ayak ucuna oturdu. "Oldukça ikna ediciydin."

"Olmak zorundaydım." Yanına çökerek ben de aynısını yaptım. "Üstesinden gelmem gereken yılların kırgınlığı vardı. Yıkmam gereken oldukça büyük duvarlar vardı."

"Onları paramparça ettin diyebilirim." Az önce çözdüğü bağcıklara baktı. "Tebrikler."

"Hey." Ayaklarının dibinde yere diz çöktüm. "Neyin var?"

Bir nefes aldı. "Sadece seninle ilgili savunmamı oluşturmak için yıllarımı nasıl harcadığımı düşünüyordum ve sen onları bir gecede yok ettin. Dürüst olmak gerekirse bu biraz korkutucu."

"Korkacak bir şey yok Chloe. Dürüst olacağım. Buraya benimle ortak olmanı istemeye geldiğimde amacım tamamen işti. Yeniden arkadaş ve ileride ortak olabileceğimizi umuyordum ama *bunun olacağını* hiç düşünmemiştim."

"Peki *bu* nedir?" diye sordu. "Ne yapıyoruz biz?"

"Önce bir duş alacağız." Botlarını çıkardım. "Sonra belki biraz kestiririz, çünkü dün gece pek uyuyamadık." Çoraplarını çıkardım. "Sonra belki kum tepelerini biraz keşfederiz, yemek yeriz, yürüyüş yaparız diye düşündüm. Ya da bütün gece odamızda kalır, tavşanlar gibi sevişir ve dünyayı ele geçirme planları yaparız." Ayakta

Ellerinden tutup ayağa kaldırdım. "Seninle olduğum sürece her şeye hazırım."

Gülümsedi. "Tamam. Sanırım endişelenmeyi bırakmam gerekiyor. Duşa beş dakika önceden girebilir miyim?"

"Sen..." Onu alnından öptüm. "İstediğin her şeyi alabilirsin."

Soyunup banyoya girdiğinde yüzündeki gülümseme geri gelmişti.

Tek yapmam gereken onu orada nasıl tutacağımı bulmaktı.



"BU HANGİ KİTAPTAN?" Buhar etrafımızda sıcak bulutlar halinde yükselirken sırtındaki dövmenin izini sürdürdüm.

"Bu bir kitaptan değil, bir oyundan ve bunu sana milyonlarca kez söyledim." Tek omzunun üzerinden bana pis bir bakış attı.

Sırıttım. "Özür dilerim. Ne oyunu?"

"Bir Yaz Gecesi Rüyası." Daha uzun süre ayağa kalktı ve bir yumruğunu kaldırdı. "O, kızdığı zaman, keskin ve kurnazdır. Okula gittiğinde bir cadalozdu ve küçük olmasına rağmen çok vahşi."

Performansını alkışladım ve o da dönüp reverans yaptı. "Teşekkür ederim. Lisedeki İngilizce dersinden hatırladığım tek şey bu."

Kollarımı ona doladım. "Sana yakışıyor. Bu cadaloz kısmı hoşuma gitti."

"O rolü ben de severdim. Bir Shakespeare oyununda kendimi yakın hissettiğim tek karakterdi." Ellerini göğsüme koydu. "Lisedeyken en sevdiğin kitap neydi?"

"Liseden hiçbir şey hatırlamıyorum."

Gözlerini devirdi. "Hadi ama. Tek bir akademik anın yok mu? Genç zihninde iz bırakan bir şey yok mu?"

Başımı eğdim ve geçmişi düşünmeye çalıştım. "Oh, bekle. Hatırladığım bir şey var. Amerikan Edebiyatı dersinde Mackenzie Williams önümde otururdu ve bazen çok kısa bir etek giyerdi. Ben de arada bir kalemimi düşürürdüm ve-"

"Tamam, yeter." Gözlerini kapattı. "Demek istediğim bu değildi ve bu hikayenin sonunu duymak istediğimi sanmıyorum. Konuşmayı kesebilirsin."

"Bana uyar." Başının tepesini öptüm, şampuanının kokusunu içime çektim. Saçını yıkamama izin vermiş, sonra da benimkini yıkamıştı. Hayır.

Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı ve ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyordum.

Onu da sabunlamama izin vermişti ve ellerimi vücudunun her yerinde gezdirirken ve köpüğü cildinden durulamasını izlerken aptalca sertleştim. O da aynısını benim için yapmıştı ve ereksiyonumu görünce gözlerinin açılmasına bayılmıştı.

Hâlâ sertleşmişim. Ve yine aşağıya bakıyordu.

"Özür dilerim. Sadece gündüz hiç görmedim," dedi ve iki elinin arasından kaymasına izin verdi.

"Özür dileme. Bu etkilendiğin anlamına mı geliyor?"

Başını salladı. "Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Çok uzun."

"Teşekkür ederim. Ama bunu ellerinle yapmaya devam edersen, uzun sürmeyecek."

"Öyle mi?" Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Mesela ne kadar hızlı yapabilirim?"

"Oldukça hızlı." Çenemi sıktım, bir ergen gibi patlamamaya kararlıydım.

"Beş dakika dayanabilir misin sence?" Beni daha sıkı kavradı, biraz daha hızlı okşadı.

"Uh..." Lanet olsun, mümkün değil.

"Bahse girerim yapamazsın." Küçük şeytani bir cadaloz gibi gülerek dizlerinin üzerine çöktü. "Bahse girerim üçte kontrolünü kaybedersin."

"Üç mü?" Dudaklarını sikimin her tarafına sürterken bir elimi duvarına dayayarak mırıldandım.

"Uh huh." Tacı ağzına aldı ve emdi. "Mm. Belki iki tane bile. Tadını şimdiden alabiliyorum."

"Oh, Tanrım." Diğer elimi duş perdesinin çubuğuna doladım. "Neye bahse giriyoruz?"

Durakladı. "Şimdi bir bakalım. Şuna ne dersin - eğer seni beş dakikadan kısa sürede boşaltabilirsem, beni Kahverengi Gözlü Kız'ın CEO'su yaparsın. Başkan, yüzde elli bir hisseyle." Diliyle sikimin ucunu okşadı. "Aslında benim için çalışıyorsun."

Kontrol için savaştım. "Peki ya dayanabilirsem?" "O zaman yüzde elli bir alırsın."

İnledim. "Ya bahsi kabul etmek istemezsem?"

Güldü ve bana baktı, gözlerinde saf bir zevk vardı. "Oh, bahsi kabul edeceksin. Seni tanıyorum, Oliver Ford Pemberton. Karşı koyamazsın."

Lanet olsun ona. Beni çok iyi tanıyordu. "Saat ne zaman başlıyor?"

"Bir beyefendinin saatinde anlaştık mı? Yoksa senin yaptığın gibi alarmı telefonuma mı kurmalıyım?"

"Siktir!" Bu bir intikamdı. Bunu hissedebiliyordum. Ama hayır diyemedim. "Tamam. Beyefendinin saati. Centilmen saati. Sadece... durma."

İki elini de sikimin üzerine koymuş, sikimin ucunu dondurma külâhı gibi yalıyordu. Çok saçma sesler çıkarıyordu, gerçek olamayacak kadar abartılı sesler ama yine de çok *hoşuma gidiyordu*. Benim için bir gösteri yaptığını, bahsi kazanmak için bir noktayı kanıtladığını biliyordum, ama umurumda değildi.

Şüphesiz hiçbir Shakespeare oyuncusu bu kadar muhteşem bir performans sergilememişti. İnledi. Nefes nefese kaldı. Yaladı ve emdi. Masum, geniş kahverengi gözleriyle bana baktı. Beni boğazının arkasına götürdü. Bir elini bacaklarının arasına kaydırды ve dudakları sikimde tekrar tekrar aşağı yukarı kayarken kendine dokundu.

Bana gelince, lanet ettim. Öfkelen dim. Perdenin çubuğunu o kadar sert çektim ki aşağı düşeceğinden emin oldum. Kontrol için savaştım ve çok sert savaştım - eğer bu bahsi kaybedersem, Kahverengi Gözlü Kız'ın kontrolünü de kaybedecektim. Chloe'ye güvenmediğimden değil, ama tüm gerçeği öğrendiğinde bunu istemeyebilirdi.

Kahretsin, şimdi bunu düşünemezdim. Ağzının sikimde olduğunu da düşünemiyordum. Ya da ne kadar çok boşalmak istediğimi. Ya da vücudumun iznim olmadan nasıl hareket ettiğini, kalçalarımın öne doğru çıktığını, sikimi derin ve hızlı bir şekilde soktuğumu, birçok kez hayalini kurduğum gibi ağzını becerdiğimi.

Ama hayır! Dayanabilirdim. Güçlüydüm. Güçlüydüm. Ben bir ve savaşmadan yenilmeyecektim.

Çaresizce başka şeylere odaklanmaya çalıştım. Seksi olmayan şeylere. Korkunç, sıkıcı şeylere.

Pemberton yönetim kurulu toplantıları. Hughie'nin çocuklarının piyano resitalleri. Charlotte'un Fındıkkıran gösterileri. Annemle babamın kardeşimi övmekten başka bir şey yapmadığı aile yemekleri.

Buna sahipmişim gibi hissettim. Dayanabilirdim. Bu beni öldürmez. Hem de çok. Ve sonra.

Ve sonra.

Ellerinden birinin iç bacaklarımda gezindiğini hissettim. Taşaklarımla oynuyordu. Arkalarından kayıyordu.

Oh, lanet olsun.

Yapmazdı. Ama yaptı.

Sikimi acımasızca, muhteşem bir şekilde emmeye devam etti ve bir parmağının ucunu kıcıma soktu.

Yalan söylemeyeceğim. Birazcık geldim.

Ve o vahşi küçük cadaloz bana daha sert saldırdı. Parmağını sonuna kadar soktu. Boğazını gevşetti ve beni daha da derine aldı.

Hepsi bu kadar.

Artık bahisleri, şirketimi ya da yarın bu saatlerde benimle konuşmuyor olabileceği gerçeğini umursayacak kapasitem yoktu. On yıl önce ailemin yazlık evindeki bir odada ona yaptığım şeyin acısını benden çıkarıyor olması ya da muhtemelen bundan görüldüğü kadar keyif almıyor olması umurumda değildi.

Aradan beş dakika bile geçmemişti ama aynı zamanda on beş yıl geçmişti.

Vizyonum gitti. Kontrolüm gitti. Davranışlarım-gitti.

Başını ellerimin arasına aldım ve tek bir pişmanlık duymadan kendimi boğazına boşalttım.

O aldı. O istedi. Bunu o istemişti. Ve bittiğinde, arkasına yaslandı, gülümsedi ve nefes nefese kaldı, bir bileğini ağzında gezdirdi.

"Çok eğlenceliydi," dedi.

Ben kazanmadım. Kaybetmedin. Şirketinizin çoğunluk hissesini (ki onun vardı) elimden almadım. Ama bu eğlenceliydi.

Kalbim gitti.



Akşam yemeğini otelin restoranında, açık verandada oturarak yedik. Chloe bronz tenini ve uzun siyah saçlarını ortaya çıkaran beyaz bir güneş elbisesi giymişti ve gözlerimi ondan alamıyordum.

Akşam yemeğinden sonra gün batımını izlemek için kum tepelerine gitmeye karar verdik. El ele tutuşarak ahşap tahta kaldırım boyunca ilerledik ve diğer tüm turistlerle birlikte birkaç dakika durup anı selfie'lerle yakalayıp sosyal medyada paylaştık. Ama ikimiz de telefonlarımıza bakmadık bile. Bu gece sadece bizim gecemizdi ve ben bunu kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Kum tepelerine doğru yürüdük ve yukarı tırmanmak için ayakkabılarımızı çıkardık. Kayalığın tepesinde kumların üzerine çöktük ve güneşin göle batışını izledik.

"Çok güzel," diye mırıldandı iç çekerek.

Ona hafifçe dirsek attım. "Geldiğine memnun musun?"

"Evet, uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım - sadece oturup gün batımını izlememiştim. Sanki işte ya da evde her zaman yapılacak bir şeyler varmış gibi geliyor. Kıpırdamadan oturacak zaman yok."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ne zaman hareketsiz otursam kendimi suçlu hissediyorum, sanki yapmam gereken bir şey varmış gibi."

"Aynen öyle." Başını iki yana salladı. "Çıktığım son tatili bile hatırlamıyorum. Ya da çıktığım son randevuyu bile."

"Güzel. Çok unutulmaz olmamıştır herhalde." Gülerek omzumu dürttü.

"Kıskandın mı?"

"Her zaman." Ona uzandım, onu kucağıma çektim ve yüzünü bana dönmesini sağladım. "İlk günden beri erkekler hakkında konuşmandan nefret ediyordum."

"Biliyorum. Hatırlıyorum. Ama sürekli kızlardan bahsediyordun." "Senden *hoşlandığımı falan* düşünmeni istemedim."

"Allah korusun." Rüzgâr saçlarını omuzlarına savurdu ve iki eliyle bir tarafta topladı. "Onca yıl boyunca düşmanlık biriktirmiştik, sırf birbirimizden etkilendik diye tüm bunları bir kenara atamazdık."

"Tabii ki hayır. Bunun ne eğlencesi olurdu ki?"

Sırıttı. "Biliyor musun, eğer çekip gitmeseydim balo gecesi ne olurdu diye merak ederdim."

"Ben olsam seni dört ay önce patlatırdım." "Belki..."

"Kesinlikle. O gece seni çok istedim."

Güldü. "O zaman yapmadığımıza memnunum. Bence bu her şeyi değiştirebilirdi."

"Muhtemelen," diye kabul ettim, olayların yıllar içinde nasıl geliştiğini düşünerek. Kesinlikle alışılacelmış bir başlangıcımız yoktu. "Hikâyemiz biraz zig-zaglı, değil mi?"

"Evet ama bu bizim," dedi ve saçlarını tutmaktan vazgeçip kollarını bana doladı. "Ve bizi buraya getirdi, bu yüzden hoşuma gitti."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ben de."

CHLOE

N^{OW}

Odamıza döndüğümüzde sandaletlerimi çıkardım. "Bugün büyüleyiciydi." Oliver kapımızı kilitledi ve cüzdanıyla telefonunu şifonyerin üzerine koydu.

"Öyleydi."

"Buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Daha sık gelmeliyim." Pencereye gittim ve göle doğru baktım ama bir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

"Bu yaz daha sonra tekrar geleceğiz." Oliver arkamdan geldi ve beni kollarıyla sardı. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Güzel. Belki Güney Manitou'ya tekrar gidebiliriz. Belki çavdar ektikleri zaman bile!"

Oliver güldü. "Ne zaman istersen. Heyecanlanmana sevindim."

"Öyleyim. Gerçekten öyleyim." Yüzümü ona dönerek parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna doladım. "Uzun zamandır bir şey için bu kadar mutlu ve heyecanlı olmamıştım. Teşekkür ederim. Bunu seninle yapmamı istediğin için. Tek istediğim seni cezalandırmakken, seni dinlememde ısrar ettiğin için."

Alnını benimkine doğru eğdi. "Bunu hak ettim."

"Yaptın. Ama seni affetmeye ve hayatıma devam etmeye hazırım." Gülümsedim. "Belki zamanlama daha önce doğru değildi. Belki hâlâ büyümemiz gerekiyordu. Belki o zaman yaptığımız planlara devam etseydik, bugün burada olmazdık. Ve bence bugün oldukça harika bir gün." Dudaklarımı onunkilere bastırdım, sonra üzerine atladım ve bacaklarımı beline doladım.

"Öyle," diye kabul etti, yatağa doğru yürürken. "Ve daha da iyi olmak üzere."

Yavaş gittik. Lezzetli, işkence edercesine yavaş.

Kıyafetlerin her biri çıkarıldığında, ortaya çıkan deriye zaman ve dikkat harcadık. Bileklerinin içi. Sırtımın küçük kısmı. Karın kaslarındaki çizgiler. Kalçamın kıvrımı. Baldır kasları. Köprücük kemikleri. Göğüsleri.

Sanki daha önce hiç bu kadar yumuşak ve seksi bir şeye dokunmamış gibi ellerini tenimin her santiminde gezdirdi. Kulağıma beni kızartan tatlı, müstehcen şeyler fısıldadı. Başını kalçalarımın arasına gömdü ve dudaklarını, dilini ve parmaklarını üzerimde kullandı, ta ki ben doğrulup nefes nefese kalana, ellerim saçlarına dolanırken altında kıvrana kadar.

"Yani beş dakikadan az mı sürdü?" Vücudumda gezinirken hâlâ nefes nefeseydim.

"Hiçbir fikrim yok. Bu sefer acelem yok," dedi ve ellerini omuzlarıma üzerine koyarak kendini destekledi.

"Ben de." Aşağı uzandım ve onun sıcak, sert aletini ellerimin arasına aldım. "Ama beni bekletme."

Endişelenmeme gerek yoktu, o da en az benim kadar içimde olmak için sabırsızlanıyordu. Kalçaları benimkilerin üzerinde yuvarlanırken, ellerim sırtına ve kıkına dolandı, onu bana daha yakın, daha derin, daha sıkı çekti.

Artık kendini tutamayana kadar, beni daha sert sikmesi için ona yalvarana kadar, bedenlerimiz ihtiyaçtan öylesine bunalana kadar yavaş gitti ki, gerginlik o kadar sıkı ve yüksek bir hal alana kadar birbirimize karşı çılgınca çırpındılar, bizi uçurumun kenarından döndürdü, tepetaklak uçurdu, yıldızlar gibi patlattı.

Daha sonra kollarımızı birbirimize dolayarak ve başımı göğsüne koyarak birbirimize sokulduk. Sesini duyduğumda çoktan uykuya dalmıştım.

"Chloe."

"Ne?"

"Bir şey söylemem gerekiyor."

"Tamam." Başımı kaldırdım ve ona baktım.

"Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Ve bir şeyin doğru olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım. Bana güvenmenin senin için bir risk olduğunu biliyorum ama seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Çarpık sırıtışı ortaya çıktı. "Şu andan itibaren, sadece sen ve ben varız."

İçime saf bir neşe yayıldı. "Beni kendine aşık etmeye mi çalışıyorsun, Oliver Pemberton?"

Sırıttı. "Biz düşmeyiz. Zıplarız."

Yüzümde bir gülümsemeyeyle uykuya daldım, riske değdiğinden, kalbimin sonunda beni doğru yöne götürdüğünden, insanların gerçekten değişebileceğinden emindim.

Bu gerçektir. Bunu çok derinden hissettim.



Sabahın büyük bir kısmını yatakta, pencereden süzülen güneş ışığında birbirimize bakarak, ellerimizi birbirimizin çıplak uzuvlarında gezdirerek, gizli yerlerdeki çilleri, gamzeleri ve yara izlerini keşfederek geçirdik.

"Nedir bu?" Göğüs kafesindeki bir yara izini takip ederek sordum.

"Bir yaz göldeki büyük kayaların üzerinde oymuştum."

"Ahh."

"Evet, canım yandı. Ama tekmeden düşen, yüzme bilmeyen ve can yeleği giymeyen bir çocuğu kurtarmak için atlamıştım."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım! Ciddi misin sen?"

"Hayır." Çarpık sırtışı ortaya çıktı. "Ama bu, 'Bir kaya yığınınan atlarken eşeklik ettim ve kaydım'dan daha iyi bir hikaye."

Göğsüne bir tokat attım. "Pislik. Sana inanmıştım." "Biliyorum. Çok safsın."

"Çocuklara yelken öğretiyor musun yoksa bu da mı saçmalıktı?" Bir an için saf olduğuma dair küçük bir panik atak geçirdim ve Oliver hâlâ bir dolandırıcıydı, tiki koyun kılığına girmiş bir kurttu.

"Evet. Bu konuda yalan söylemezdim, Chloe. Yüzündeki o şüpheli ifadeyi söylebilirsin."

"Nereden bilebilirdim ki? Kabul etmelisin ki, işine geldiğinde gerçeği çarpıtmak gibi bir geçmişin var."

"Bunu ne zaman aldın?" diye sordu, başparmaklarını kalçalarına asılı olan bacağımdaki uzun, belli belirsiz mor çizginin üzerinde gezdirerek.

"Şey," dedim başımı elime dayayarak, "küçükken, çatıdan atlamak gibi aptalca şeyler yapmam için bana sürekli meydan okuyan bir çocukla takılırdım."

Oliver yara izini öptü. "Ne göt herif ama. Bana adını ver, kışına tekme basayım."

Gözlerimi kısarak ona gülümsedim. "Hadi ama, ben isim vermem. Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Sırtarak arkasını döndü, böylece baştan kalçaya kadar aynı şekilde uzandık. "Seviyorum."

Köprücük kemiğindeki izi takip ettim. "İkimizde de o günden kalma bir yara izi olması ne tuhaf. Sence bu kader miydi?"

Biraz güldü. "Muhtemelen. Ya da aptallık. İkisinden biri."

"Seni etkilemeyi çok istiyordum," diye itiraf ettim.

"İşe yaradı. Atlamayacağından o kadar emindim ki."

"Sahip olmadığın bir şey üzerine bahse girdiğinden o kadar eminsin ki," diye göğsünü dürterek hatırlattım.

Tekrar güldü ve kalbim bu sesle daha hızlı çarpmaya başladı. "Özür dilerim. Bir gün bunu telafi edeceğim. Kırdığın bacak seni hiç rahatsız ediyor mu?"

"Pek sayılmaz. Yara izini kapatmak için dövme yaptırmayı düşündüm ama vazgeçtim."

"Nasıl olur?"

"Birincisi, yara izi biraz fena, sence de öyle değil mi?" Bacağımı havaya kaldırdım ve ikimiz de ona baktık.

"Kesinlikle," diye alay etti. "Bana doğru geliyor olsaydın ve o yara izini görseydim, çok korkunç olduğunu düşünürdüm."

Göğsüne bir tokat atarak bacağımı indirdim ve o da bacağımı yakalayarak kendi bacağının arasına sıkıştırdı. "Ve bir diğeri için," diye devam ettim, "atlamadan önce bakmam gerektiğini ve tüm bunları iyi bir hatırlatma gibi hissettim. Bu öğrenmem gereken bir ders. Her zaman çok asabi ve düşüncesiz olmuşumdur."

"Ama ben senin bu yönünü seviyorum." Bir kolunu kalçama attı ve beni kendine doğru çekti. "Sakın değişme."

"Merak etme," dedim ona. "Ben hâlâ çatıdaki o kızım. Atlamama cesaret edersen atlarım ama benimle gelsen iyi edersin."

Gülümsedi. "Sen atlarsan, ben de atlarım."

Kalbim göğsümden fırlamak üzereyken kolumu boynuna doladım ve onu kendime çektim. Eski Oliver'ın en iyi yanlarına sahip olan ama asla tahmin edemeyeceğim şekilde olgunlaşmış ve değişmiş olan bu yeni Oliver'a asla doyamayacağımı hissediyordum. Ona karşı hislerim hızla kabarıyordu; bu aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

"Oliver," dedim nefes nefese, tekrar içime girdiğinde ve kalbimi göğsüme bağlayan son ipin de kopmaya başladığını hissettiğimde. "Bana bu sefer farklı olduğunu söyle. Korkacak bir şeyim olmadığını söyle."

Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Korkacak bir şey yok. Söz veriyorum. Her şey mükemmel olacak."

Ona inandım.



Saat on bir civarında nihayet kendimizi yataktan dışarı attık. Sıcak Temmuz güneşi altında kahvaltıya doğru yürürken Oliver elimi tuttu ve uzun zamandır -belki de sonsuza dek- hissetmediğim bir iç dinginliği hissettim.

Ama bunun aksine Oliver bir şeylerden dolayı biraz gergin görünüyordu. Sürekli saatini kontrol ediyor, boğazını temizliyor, ensesini ovuşturuyordu. Yumurta ve krep yerken onu yüzünde endişeli bir ifadeyle boşluğa bakarken yakaladım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Ne? Oh, evet. İyi." Bana her zamanki ukala sırıtışını yaptı ve omletinden bir ısırık daha aldı.

Ama hesabı beklerken yine oldu. "Hey." Parmaklarımı gözlerinin önünde şıklattım. "Orada neler oluyor? Aklında bir şey var."

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Sanırım sadece aile meselesi. Seninle takılmayı tercih ederdim ama çok yakında Harbor Springs'e gitmemiz gerekiyor."

"Sorun değil Oliver. Birkaç gün orada takılırız, sonra da gideriz. Gerçekten sorun değil."

"Evet."

"Muhtemelen Detroit'e gitmeliyiz, böylece bana içki fabrikasını gezdirebilirsin, değil mi? Yani, artık çoğunluk sahibi benim." Masanın altından ayağına küçük bir tekme attım.

Bu onu gülümsetti. "Tamam. Yola çıkmadan önce kum tepelerinde biraz daha dolaşmak ister misin?"

"Elbette. Annenin üzüleceğini düşünmüyorsan daha sonra geliyoruz."

"Akşam yemeğine yetişiriz, bu da yeterince iyi."

Kum tepelerinin etrafındaki bir yürüyüş, çuvalda bir başka boğuşmaya dönüştü ve yönetim saat üçte kapıya vurana kadar yataktan çıkmadık.

Gülüşerek hızla giyindik ve yola koyulduk.

Traverse City'ye yaklaşırken bana "Evden bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Kolayca durabiliriz."

"Hayır. İhtiyacım olan her şeye sahibim ve zaten geç kaldık."

"Emin misin?" Elimini tuttu ve öptü. "Durmak benim için sorun değil. Belki de kulübeyi tamamen atlayıp geceyi yalnız geçirmeliyiz."

"Bunu yapamayız," diye azarladım. "Ailen bizi bekliyor Oliver. Hadi oraya gidelim."

İç çekti. "Peki."

Bir süre müzik dinledik ve  avdar hakkında ve k  ıt üzerindeki i le ilgili atmamız gereken adımlar hakkında konuştuk. Oliver'ın keyfi yerinde, rahat ve mutlu görünüyordu. Ama yavaş yavaş sessizle ti ve boynunu tekrar gergin bir şekilde ovu turdu unu fark ettim.  atık kaşlarını. Elleri direksiyonu sıkıca kavramı tı.

Ona bunu sormak istedim ama can sıkıcı olmak istemedim. Aile dinamikleri karma ıktı ve herkesle aynı çatı altında vakit geçirmek stresli olabilirdi. Belki de hepsi buydu.

Saat be  civarında, ailesinin evinin uzun, dolambaçlı araba yoluna çıktık. Evin önünde park etmiş birkaç araba daha vardı ve Oliver sıradaki son arabanın yanına yana ıp motoru kapattı.

Emniyet kemerimi çözdüm ama kapıyı a amadan Oliver elini baca ıma koydu ve boğazını temizledi. "Chloe, sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

Bana döndü ve elimi tuttu. " ncelikle son iki günün inanılmaz geçtiğini söylemek istiyorum. Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamı tım."

"Ben de  yle."

"Dedi im gibi, buraya gelirken seninle aramızdaki bu şey planımın bir parçası değildi ama bu şimdiye kadarki en güzel sürpriz oldu. Bana hak etmedi im ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyorum ama yine de bunu kabul ediyorum."

Gülümsedim. " yi edersin."

"Ve söylediğim her kelimedede ciddiyydim. Bunu bilmeni istiyorum."

Midem altüst oldu.  yi anlamda değil. "Tamamyy."

"Oraya girmeden önce-"

"Bunlar annemle babam mı?" Sürücü tarafında yanımıza başka bir araba yana mı tı ve direksiyonda babamın,  n koltukta da annemin oturdu una yemin edebilirdim. Onların Cadillac'ına da benziyordu.

"Oh, kahretsin." Oliver pencereden dışarı baktı. "Sanırım

Öyle." "Burada ne yapıyorlar?"

"Ailem onları ak am yemeğine gelmeye ikna etmiş olmalı."

Elbette, annem yolcu koltu undan atladı ve mutlu bir şekilde el salladı. "Merhaba!"

"Merhaba anne!" El sallayarak karşılık verdim. Sonra Oliver'ın elini sıktım. "Kusura bakma. Belki bu konuşmayı daha sonra bitirebiliriz?"

"Uh. Evet." Yüzü biraz solgun görünüyordu.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim." Bana, olmasını istediğimden biraz daha az güven verici bir gülümseme verdi.

Ama kapıyı açıp dışarı çıktım ve ailemi selamlamak için arabanın etrafından dolaşmaya başladım. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" İkisini de kucaklayarak sordum.

Babam bagajdan çantalarını çıkarırken annem, "Nell bu sabah aradı ve bu gece buraya gelmemiz *gerektiğini söyledi*," dedi.

"Oh, gerçekten mi?" Güldüm. "Neden acaba?"

"Kaçırmak istemeyeceğim bir şeyler olacağını söyledi."

"Öyle mi?" Omzumun üzerinden, cipinin arkasından çantalarımızı almakta olan Oliver'a baktım. "Ne olduğunu merak ediyorum."

Babam bagajı kapatırken, "Muhtemelen bizi buraya getirmek için bir oyun," dedi.

"April masaya bakıyor mu?" diye sordum.

"Evet. Mack ve Frannie de fazla mesai yapıyorlar," dedi annem ön verandaya doğru ilerlerken. "Sanırım Mack'in kızlarını bile işe aldılar."

Merdivenleri çıkarken güldüm. "Güzel. Fazladan yardıma ihtiyacımız olacak. Oliver ve benim Cloverleigh için büyük planlarımız var."

"Öyle mi?" Annem aramızda bir ileri bir geri baktı, belli ki heyecanlanmıştı. "Onları dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Kulübenin ön kapısı açıldı ve Oliver'ın annesi görüldü. İnce yapılıydı ve fiziğini bol bol tenis ve golf oynayarak korumuştı. Omuzlarına kadar uzanan saçları onu tanıdığımdan beri aynı kumral tonundaydı ve her zaman kıyafetine uygun bir saç bandı takardı - bugün beyaz bir şort, sıcak pembe bir hırka kazak takımı, Jack Rogers sandaletler ve inciler vardı. Her zaman inciler.

"Merhaba, canlarım!" diye seslendi. "Hepiniz burada olduğunuz için çok mutluyum!"

"Geç kaldığımız için üzgünüm," dedim beni kucaklarken. Parfümü vadideki zambaklar gibi kokuyordu. "Bu sabah yavaş başladık."

Beni serbest bıraktı ve göz kırptı. "Seni çok iyi anlıyorum. Hiçbir şey için endişelenme, burada olduğun için çok mutluyum. Kesinlikle her şey için çok mutluyum!"

Ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ama gülümsedim.

"Ben de."

Bir kucaklaşma, öpüşme ve selamlaşma kasırgası vardı. Soapy Amca sert sarılmalar ve içten tokatlar atmak için içeri girdi. Oliver bavullarımızı yukarı çıkardı, sonra aşağı indi ve annemle babamın bavullarını da yukarı çıkardı. Hughie babamın elini sıkmak ve annemin yanağından öpmek için içeri girdi. Nell Teyze hepimizi evin içinden geçirdi ve arka verandaya çıkardı.

Tüm bunlar olurken Oliver'la bakışacak vaktim bile olmamıştı ama ona her baktığımda biraz daha mutsuz görünüyordu.

Arka verandada, Soapy "barda" içkiler hazırlıyordu; aslında bardağın, buzun ve cin, votka, viski ve karıştırıcı şişelerinin bulunduğu bir masadan ibaretti. Geniş Pemberton ailesinin geri kalanı verandada toplanmıştı - Lisa, hamile Charlotte ve kocası Guy, Lisa ve Hughie'nin çocukları Joel ve Toddy ve tabii ki büyükanne.

Ufak tefek ve çelimsizdi ama pantolonu, bluzu, omuzlarına attığı kazağı ve boynundaki inci dizisiyle hâlâ şıktı. Saç modeli Oliver'ın annesinininkinin aynısıydı ama rengi tamamen gümüştü. Bir elinde G&T, diğerinde ise bir bastonun sapını tutuyordu.

"Merhaba büyükanne. Doğum günün kutlu olsun." Oliver usulca onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım, sevgilim. Teşekkür ederim." Bana döndü. "Seni görmek çok güzel, Chloe. Her şey için daha mutlu olamazdım."

Yine herkesin neden bu kadar mutlu olduğunu merak ettim - işi zaten biliyorlar mıydı? "Bunu duyduğuma çok sevindim. Doğum günün kutlu olsun." Yanağından öptüm. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu. İyi görünüyorsun."

Nezaketle güldü. "Teşekkür ederim canım. Denerim. Artık iki yeni kalçam var, Oliver sana söyledi mi?"

"O yapmadı." Ona göz kırptım. "Ama erkekleri bilirsin. Tüm önemli şeyleri unuturlar."

O da göz kırptı. "Kesinlikle öyle. Bunu kabul ederseniz, evlilik hayatında pek çok kavgadan kaçınabilirsiniz."

"Büyükanne, sana bir sandalye getireyim mi?" Oliver sordu. "Neden gelip oturmuyorsun?"

"Teşekkür ederim canım, ama sanırım akşam yemeğinden önce biraz dinlenmek için odama çıkacağım. Heyecandan önce uykuya dalmak istemiyorum."

"Kulağa hoş geliyor, merdivenlerden çıkmaya yardım edeyim," dedi Oliver hızla, onun koluna girerek. "Hemen dönerim, Chloe."

"Acelem yok." Gülümsedim ve annemin beni bara doğru çekmesine izin verdim, Soapy Amca bana bir içki doldurdu. Yudumladım, gülümsedim ve herkesle sohbet ettim, bir gözüm avlu kapısında Oliver'ı izliyordum.

Yaklaşık on beş dakika sonra dışarı çıktığında bardan bir içki aldı ve ailemle birlikte oturduğum yere geldi. Yanımdaki sandalyeye oturmadan önce kocaman bir yudum aldı.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum.

"Her şey harika," dedi. Ama benimle göz göze gelmedi.

Herkes iş girişimimiz hakkında bilgi edinmek istiyordu, biz de onlara Güney Manitou'ya yaptığımız geziyi anlattık, Jacob Feldmann'ın hikayesiyle onları eğlendirdik, satın almak istediğimiz çiftlikten, ekmek istediğimiz çavdardan ve Brown Eyed Girl ile ortaklaşa Coverleigh'de yeni tesisler kurma planlarımızdan bahsettik. Oliver'ın pazarlama becerilerine, Cloverleigh'de başardıklarına ve birlikte çalışmayı kabul ettiğim için ne kadar heyecanlandığına dair övgü dolu sözlerini dinlerken yüzüm kızardı.

Jacob ve Rebecca'nın hikayesini anlatırken her zamanki şovmen moduna girdi ve kalabalığın önünde her zamanki karizmasının ve kıvılcımının bir kısmını geri kazanmış gibi görünüyordu. Kişisel ilişkimiz konusunda sessiz kaldık, ancak bir noktada elimi tuttu ve annemin bunu fark ettiğini biliyorum. O ve Nell Teyze, sanki yeniden beş yaşındaymışız gibi, sadece "Ne kadar da sevimliler" diye tanımlanabilecek bir bakış attılar.

Ama bacağı masanın altında seğiriyordu ve onunla ilgili bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordum.

OLIVER

N^{OW}

PANIKLEMEYE BAŞLAMIŞTİM.

Bir şekilde Chloe'yi yalnız yakalamalı ve ona tüm hikâyeyi ve bunun neden gerekli olduğunu anlatmalıydım ama yemekten önce bunun nasıl mümkün olacağını göremiyordum. Tahmin ettiğim gibi poker suratından eser kalmamış olan annem bizi verandadan eve sokmaya başlamıştı bile.

"Akşam yemeği neredeyse hazır, millet," dedi. "Üzerinizi değiştirip tazelandikten sonra, on dakika içinde pasta ve şampanya için kütüphanede buluşacağız. Annem çabuk yorulduğu için bunu yemekten önce yapmalıyız. Sanırım doksan yaşına geldiğinde, sebzelerinden önce tatlı yiyebiliyorsun!"

Herkes güldü, ben ise *on dakikanın bir şeyleri açıklamak için yeterli olmayacağını* düşündüm.

Ama elimdeki tek şey buydu.

Onu elinden tuttum ve herkesten önce merdivenlere doğru çektim. Ama tam sahanlığa ulaştığımızda annem bize yetişti.

"Canlarım, sizi Oliver'ın eski odasında bir araya getirdim," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. "Umarım sorun olmaz. John ve Daphne de burada olduğu için, her birinizin kendi odası olması için yeterli sayıda yatak odası yoktu."

"Sorun değil," dedi Chloe.

"Normalde iki bekâr insanı büyükannemin olduğu bir odada bir araya getirmezdim. Bu onun için biraz fazla modern," diye fısıldadı annem.

"Ama ben de modern bir kadını ve eminim siz ikiniz

Bu gece birlikte kalmak istiyorum." Birden kollarını Chloe'ye doladı. "Çok mutluyum. Umarım aileni davet ettiğim için kızmazsın. Bu vesileyle onların da burada olması gerektiğini düşündüm."

Tanrım, anne.

Chloe annemin omzunun üzerinden bana baktı, kaşları kalkmıştı. Bunun ne *vesileyle* olabileceği konusunda kafasının karıştığına şüphe yoktu. "Benim için sorun değil," dedi. "Herkesin yeniden bir arada olması çok eğlenceli. Uzun zaman oldu."

"Öyle." Annem Chloe'yi serbest bıraktı ve gözleri buğulanarak aramızda bir ileri bir geri baktı. "Ama aileleri bir araya getirmek için geçireceğimiz onca yılı bir düşünsene."

"Şimdi gidip üstümüzü değiştirmeliyiz, anne." Chloe'nin elinden tuttum ve onu merdivenlerden yukarı çekmeye başladım. "On dakika sonra kütüphanede görüşürüz."

"Geç kalma sevgilim," diye seslendi.

Chloe'yi koridorda sürükleyerek kulübedeki eski yatak odama götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım. Ben lisedeyken iki ikiz yatağın bir kraliçe yatakla değiştirilmiş olması dışında, çocukluğumdaki haliyle hemen hemen aynıydı. Aynı lacivert ve kelly yeşili renk düzeni. Aynı yelkenli temalı perdeler ve duvar kağıdı. Duvarlarda aynı sanat eserleri - çoğunlukla gün batımında liman resimleri.

"Annen biraz tuhaf davranıyor," dedi Chloe, yatağın ayakucundaki bankta duran çantasının yanına giderek. "Sence de öyle değil mi?"

"Ah, evet." Bank ile şifonyer arasında bir ileri bir geri volta atmaya başladım. "Ama muhtemelen bunu açıklayabilirim."

"*Sen* de biraz tuhaf davranıyorsun." Chloe ayakkabılarını çıkarıp çantasının fermuarını açarken bana tuhaf tuhaf baktı. "Bir sorun mu var?"

İçim çalkalanıyordu ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. Bunun için bir konuşma hazırlamıştım ama tek kelimesini bile hatırlayamıyordum. Kahretsin, neden o viskiyi verandada içtim ki?

"Hey." Chloe yanıma geldi ve kollarını belime doladı. "Konuş benimle."

Yüzündeki endişeli ifadeye, gülümsemesi halinde gamzelerinin belireceğini bildiğim yere baktım. Ve onları bir daha asla göremeyeceğimi düşünmeye dayanamıyordum. Ona aşık olmadan önce bu plan bana çok zekice gelmişti.

"Önemli değil," dedim kendimden nefret ederek. "Sadece uzun yolculuktan sonra yorgunum ve ailem biraz fazla gelebilir."

"Herkesin olamaz mı?" Çeneme hızlı bir öpücük kondurdu ve çantasını karıştırmaya devam etti. "Akşam yemeğinde ne giyeceksin?"

Elbisemi giyeyim mi?"

"Günlük kıyafet iyidir."

"Muhtemelen elbiseyi giymeliyim," dedi iç çekerek. "Annen ve büyükannenin gündelik anlayışı benimkiyle pek aynı değil. Beni tekrar onunla görmenin sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Şortunu, tişörtünü ve sütyenini çıkarmasını, beyaz elbisesini başının üzerinden geçirmesini izledim. Göğüslerini görünce kanım biraz ısındı ama yanına gidip ona dokunmak için kendimi zor tuttum. Bunu hak etmemiştim.

"Umarım bu çok kırıışık değildir. Üstünü değiştirmen gerekmiyor mu?" diye sordu belindeki büzgüyü bağlarken. "Sadece birkaç dakikamız daha var."

Siktir!

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye ağzımdan kaçırdım.

"Tamam." Çantasından sandaletlerini çıkardı, yere bıraktı ve çantasını biraz daha karıştırdı. "Saç fırçam nerede? Buraya mı koymuştum? Umarım otelde bırakmamışımdır."

"Mirasımla ilgili," diye devam ettim, sırtımın terlediğini hissederek. Odanın içinde bir yerde bir saatin tık taklarını duyduğuma yemin edebilirdim.

"Oh, işte burada." Çantasından bir fırça çıkardı ve şifonyerin üzerindeki aynayı kullanmak için yanıma geldi, yanımda durdu. "Mirasınız ne olacak?"

Sertçe yutkundum. Boğazım lanet olası bir çöl kadar kuruydu. "Bildiğin gibi, yüksek lisansımı bitirdikten sonra, yirmi beş yaşındayken vakıf fonuma kısmi erişim izni aldım. Chicago'da seninle karşılaşmadan hemen önce."

"Doğru. Hatırlıyorum." Fırçayı uzun, siyah saçlarının arasından ritmik darbelerle geçirdi.

"Ve mesele şu ki... ben bir şekilde... um, batırdım."

Fırça havadayken durakladı. Aynada gözlerimle karşılaştı ve gözlerini kırıştırdı. "Patlattın mı? Hepsini mi?"

"Hemen

hemen." "Ne

üzerine?"

Midemdeki düğümler sıkılaştı. "Uh, parti. Oynamak. Sorumsuz olmak."

"Tanrım, Oliver. Çok para olmalı." "Öyleydi."

"Seni ne ele geçirdi?"

"Kaçıyordum. Ailemden, sorumluluktan." Tekrar yutkundum. "Senden."

Hiçbir şey söylemedi.

"Büyük bir hata yaptığımı biliyordum ama bununla yüzleşmek istemiyordum. Düşündüm ki, siktir et, eğer hayatımı mahvedeceksem, bunu yaparken iyi vakit geçire **b i l i r i m** . Hissettiğim suçluluk duygusunu uyuşturmaya çalışıyordum. Aptalca ve çocukçaydı ve bundan her zaman pişmanlık duyacağım."

"Peki Kahverengi Gözlü Kız'a nasıl başladın?" diye sordu, arkasını dönüp şifonyere yaslanarak.

"Sonunda aklım başıma geldiğinde, eve döndüm ve devam etmek için yeterli parayı topladım. İçki fabrikası iyi iş yapıyor ve bence genişleme ile daha da iyi olacak, ancak tartıştığımız planları uygulamak için ciddi bir nakit gerekiyor."

"Arazi." Chloe şifonyerden indi, paniğe kapılınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım Oliver, eğer paran yoksa Güney Manitou'daki araziyi nasıl satın alacağız? Cloverleigh'de nasıl bir tesis kuracağız?"

"Merak etme. Bir planım var."

Plan kelimesini söylerken sesim çatallaşmasaydı daha inandırıcı gelebilirdi.

"Bir plan mı? Oliver, her şey senin sermayene bağlı. Yatırım yapacak bir şeyim yok ve Cloverleigh'in de likit varlığı yok."

Daha uzun durmaya ve kendimden daha emin konuşmaya çalıştım. "Her şey yoluna girecek, Chloe."

"Ama Feldmann'lara peşin para sözü vermiştik! Onlara tam olarak bunları söyledik. Eğer bir bankaya gidip kredi almak zorunda kalırsak, diğer adamın teklifini kabul edecekler ve arazimiz elimizden gidecek. Hikayemiz de gider. Umudumuz gider." Dudağını ısırdı. "Keşke bunu bana daha önce söyleseydin."

Onu omuzlarından tutup yüzüme bakmaya zorladım. "Bunu hâlâ benimle yapmak istiyor musun?"

Kararsız görünüyordu. "Şey-evet. Yani, bana paradan bahsetmediğin için mutlu değilim ama..."

İçime bir rahatlama geldi. Belki hâlâ umut vardı. Belki bu fikri bulduğum için benim bir dahi olduğumu bile düşünebilirdi. "Ama eğer onu almak için bir yol bulabilirsem, hâlâ var mısın?"

Bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Evet, hâlâ varım. Sen bir aptaldın ve bana söylemeliydin ama hepimiz hata yaparız."

"Tanrı'ya şükür." Ona sıkıca sarıldım. "Her şeyi bana bırak. Her şey yoluna girecek."

"Ama nasıl?" diye sordu. "Hala ne yapacağımızı anlamıyorum.

."

Kapı çalındı ve birbirimizden ayrıldık. "Evet?" Ben seslendim.

Kapı açıldı ve annem çiçekli bir elbiseyle göründü. omuzlarında kazak ve elinde bir içki. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama Oliver, acaba büyükanneme merdivenlerden kütüphaneye kadar eşlik edebilir misin?"

Lanet olsun!

"Ah. Tabii." Bağırsaklarım çalkalanarak çantama gittim ve düzgün düşünmeye çalışarak karıştırmaya başladım ama yapamıyordum. Henüz hikâyenin en kritik kısmına gelmemiştim ve gelemeyecekmişim gibi görünüyordu. "Sadece üstümü değiştirmem gerek."

"Pekâlâ. Sen hazır olduğunda o da hazır olacak. Kendinden geçmiş durumda," diye köpürdü annem. "Onu yaşayan en mutlu kadın yaptın. Bana ona istediği tek doğum günü hediyesini verdiğini söyledi."

"Öyle mi?" Chloe ayakkabılarını çekerken bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Ne oldu?"

"Bir şey yok," dedim hızlıca, bakmadan çantamdan bir gömlek aldım. "Anne, gidip ona bir dakikaya geleceğimi söyler misin?"

"Elbette."

"Parti burada mı?" Kapı daha da açıldı ve Chloe'nin annesi göründü.

Tanrım, Chloe'yi *asla* yalnız *yakalayamayacaktım*.

"Oliver'ın üstünü değiştirmesi gerekiyor, neden şimdi hep birlikte kütüphaneye gitmiyoruz?" Chloe bana baktı. "Acele etme. Aşağıda görüşürüz."

"Tamam," dedim.

Başka ne yapabilirdim ki?

Chloe annelerimizle birlikte odadan çıktı ve ben de hemen gömleğimi değiştirdim, şortumu pantolonla, spor ayakkabılarımı da daha güzel ayakkabılarla değiştirdim. Tıraş olabiliyordum, diye düşündüm aynadaki yansımamı kontrol ederken, ama bunun için fazladan zamanım yoktu. Belki aşağıya indiğimde Chloe'yi kenara çekebilirdim.

Bu benim son umudumdu.

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatarak koridordan büyükannemin her zaman kaldığı misafir odasına doğru aceleyle ilerledim. Yolda, eskiden Hughie ve bana ait olan kamyonlarla yerde oynayan yeğenlerime neredeyse takılıp düşüyordum. Önce her birinin kafasını karıştırdım.

Büyükanneimin kapısını çalarken, *Hughie asla kendini böyle bir belaya bulaştırmazdı diye düşündüm. Charlotte da öyle.*

Büyükanneim kapıyı açtı ve bana gülümsedi. "Merhaba canım. Doğru gel.
içeri."

Omzumun üzerinden merdivenlere doğru baktım. Hughie ve Lisa Odalarından çıkıp Joel ve Toddy'yi topluyor ve akşam yemeği için onları aşağıya çağırıyorlardı. Zamanım tükenmek üzereydi. "Aşağıya inmek istemiyor musun?" Büyükanneime sordum.

"Bir dakika içinde," dedi ve şifonyerin yanına gidip bir mücevher kutusunu açtı. Sonra bir omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Önce sana bir şey vermem gerekiyor, değil mi?"

Sertçe yutkundum. "Şu anda mı?"

"Tabii ki hemen şimdi. Yüzük olmadan nasıl evlenme teklif edeceksin?"

Görüşüm bulanıklaştı ve destek almak için kapının çerçevesine yaslandım. "Bilmiyorum."

"Tam burada. Senin için saklıyordum." Kutudan bir yüzük çıkardı ve havaya kaldırdı. "Kutu bende değil elbette ama biliyorsun, büyükbaban da yetmiş yıl önce onu bana verdiğinde bende değildi."

Kendimi ona doğru yürümeye ve yüzüğü parmaklarından almaya zorladım. "Ceketinin cebinden çıkardı ve yüzüğünü taktı. parmağım." Biraz dehşete düşmüş görünüyordu. "Akşam yemeği için ceketin yok mu?"

"Korkarım ki hayır."

"Sanırım bir tane olmadan da idare edeceksin." Gülümsemesi aydınlandı. "Chloe çok sevimli."

"Öyle." *Umarım bunun için benden nefret etmez.* Yüzüğü dikkatlice pantolonumun cebine soktum.

"Ve büyükbabanın bu yüzüğü senin için sakladığıma çok sevineceğini biliyorum. Sen onun için çok özeldin."

"O benim için de özeldi." Nedense büyükbabamı düşünmek beni daha da kötü hissettiriyordu. Yaptığım şey hakkında ne düşünürdü, o araziyi satın alabilmek için güven fonumu dolandırmam hakkında? Ya da büyükanneime bu hafta sonu doğum günü hediyesi olarak evlenme teklif edeceğime söz verdiğimi? Ya da Chloe ile bir süredir gizlice birliktymişiz gibi davranmamı? Bu ilişkinin gerçek olması önemli miydi? Bunu es geçebilir miydim?

"O her zaman senin kaderinde büyük şeyler olduğunu hissetti," diye devam etti büyükanne. "Ve senin kendini topraklaman biraz daha uzun sürmüş olsa da sorun değil."

anne babanı aldı. Ya da kardeşlerini. Ya da kuzenlerini."

"Teşekkürler." Koluna girdim ve odadan çıkmasına rehberlik ettim. "Harika şeyler yapmak istiyorum."

"Öylesin! Kendi ailenizi kurmaktan daha büyük bir şey olabilir mi? Ve her şey bir eş seçmekle başlar."

Merdivenlerden inmeye başladığımızda boğazımı temizledim. "Tamam."

"Biliyorsun, o yüzük onlarca yıldır Pemberton ailesindeydi ve annesine onu benim için alıp alamayacağını sorduğunda annesi evet dedi. Oldukça iyi bir av olarak görülüyordum, biliyorsunuz."

"Biliyorum."

"Tıpkı senin Chloe'n gibi," diye fısıldadı. "Ona tutun. Ve iyi ol. Hiçbir saçmalığı kabul etmeyecektir."

"Hayır, değil." Neredeyse merdivenlerin dibine gelmiştik ve kütüphaneden gelen sesleri duyabiliyordum. "Ama dinle büyükanne. Bu gecenin, bilirsin, soruyu sormak için doğru gece olduğundan emin değilim."

"Nedenmiş o?"

"Etrafta bu kadar çok insan mı var?"

"Kutlama için her şey daha iyi!"

"Çok uzun süredir birlikte değiliz, sadece birkaç aydır. Ve bunu gizli tutmak zorundaydık, yani ..."

"Saçmalama," dedi kolumdaki tutuşunu sıkılaştırarak. "Siz ikiniz her zaman birbirinize uygun oldunuz ve daha da gençleşmiyorsunuz. Yuva kurmanın tam zamanı Oliver Pemberton ve eğer ayak sürümeye devam edersen, o da daha az huysuz birini bulacak ve onunla yetinecek. İstedğin bu mu?"

"Hayır, ama-"

"O zaman bu gece o yüzüğü parmağına tak. Sözlerimi bir kenara yaz, eğer yapmazsan gitmiş olacak."

Merdivenlerin dibine vardık ve kütüphaneye doğru döndük. "Ya hazır değilse?"

"Jiminy Cricket, o otuz iki yaşında Oliver. Tabii ki hazır."

"Belki de bir koca istemiyordur," diye denedim.

"Her kız bir koca ister."

Durumun böyle olmadığını biliyordum ama büyükanнем doksan yaşındaydı. Onunla nasıl tartışabilirdim ki?

"Nişanlandıktan ve düğün tarihi belirlendikten sonra," diye fısıldadı, "emanetinizin geri kalanını sizin için ayarlayacağız, böylece ikiniz bir ev satın alabilir ve istediğiniz yere yerleşebilirsiniz, ancak aileniz ve ben yakınlarda kalacağımızı umuyoruz. Torunlarımın üzerine titremeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Biliyorum."

"Peki bu gece, o zaman?" diye sordu.

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Bu gece."

"Aferin oğlum." Kütüphaneye girerken kolumu okşadı. "Bir iyilik yap ve bunu akşam yemeğinden önce yap, olur mu? Yoruluyorum ve her zaman son yemeğe yetişemiyorum."

"Yemekten önce mi?" Neredeyse boğuluyordum. "Şu *an* gibi mi?"

"Bu harika bir fikir! Kütüphane çok güzel bir ortam." Neşeyle güldü ve pencerenin yanında Charlotte'la sohbet eden Chloe'yi işaret etti. "İşte orada. Git getir onu."

Ona doğru aceleyle koşarken midem daha da çok çalkalandı. "Affedersiniz. Chloe, seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

"Neyin var senin?" Charlotte sordu. "Hayalet görmüş gibisin. Biri yatağına lastik bir yılan mı koydu?"

Chloe güldü ve şampanya kadehini kaldırdı. "Tanrım, tam bir pislikti, değil mi? Bunun için onu hâlâ affetmiş değilim."

"Sen de asla yapmamalısın," dedi Charlotte.

"Sadece bir dakika sürecek." Chloe'nin kolundan tuttum ve onu odadan çıkarmaya çalıştım ama babam yolumuzu kesti.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye gürledi. "Bir bardak şampanya kap. Büyükannenin doğum günü için kadeh kaldırmak üzereyim."

"Hemen döneceğiz," dedim, onu atlatmaya çalışarak.

"Oliver, kes şunu," diye tısladı Chloe, beni silkeleyerek. "Bunu kaçıramayız." "Chloe, seninle konuşmam gerek."

"Sonra," dedi bana. "Şimdi git bir bardak getir de büyükannenin şerefine kadeh kaldıralım.

Bizi izliyor."

İsteksizce, bir tepsi dolusu şampanya kadehinin durduğu masaya gidip bir tane aldım. Sonra Chloe'ye doğru yürüdüm ve yanında durup toplanan grubu gözden geçirdim. Benim ailem, onun ailesi, Hughie'nin ailesi, Charlotte ve Guy, büyükannesi - hayır derse hepsi benim aşağılanmama tanık olacaktı.

"Hepimiz burada mıyız?" diye sordu babam yüksek sesle, etrafına bakınarak. "Herkesin bardağı var mı? Güzel. Bugün kutlayacak çok şeyimiz var."

"Duyduk duymadık demeyin!" Hughie bağırdı, bu da beni sebepsiz yere sinirlendirdi. Her zaman bir şeyler söylemek zorunda mıydı?

"Sadece yüce ulusumuzun bağımsızlığını kutlamakla kalmıyoruz, aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri'nden biraz daha genç ama daha az zorlu olmayan sevgili annemi onurlandırmak için buradayız."

Herkes bu şakaya güldü ve Büyükanne gülümsedi. "Bazıları daha zorlu olduğunu iddia edebilir."

"Bunu doğrulayabilirim," dedi annem ve kahkahalar daha da arttı.

"Ayrıca ailemize yeni bir üye katılacak," dedi kız kardeşimi başıyla işaret ederek, "ve vaftiz edilecek yeni bir yelkenli," diye devam etti Hughie ve Lisa'yı göstererek.

"Buna ne isim vereceksin?" Charlotte sordu.

Hughie karısına gülümseyerek, "Lisa Yvonne II, tabii ki," dedi.

Ne kadar sıkıcı, diye düşündüm. Chloe sanki bir işaretmiş gibi bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Eğer bir tekneye Chloe Lorraine adını verirsen, aramızdaki her şey biter. Ew."

Ona yarım bir sırıtış attım. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Daha iyi bir şey bula c a ğ ı z . " Kıkırdamasını bastırıldığını görmek beni daha iyi hissettirdi. Pek çok açıdan benzer düşünüyorduk - beni *anlıyordu*. Bu nişanı neden taklit etmek zorunda olduğumuzu da anlardı, değil mi?

"Ben de hayat boyu dostlarımız olan John ve Daphne Sawyer'ın şerefine kadeh kaldırmak istiyorum," dedi babam kadehini Chloe'nin ailesine doğru kaldırarak. "John, emekliliğine, başarılarının ve sağlığının devamına ve sonunda bir tatil yapıp benimle golf oynamana içelim. Başlama saati sabah dokuz."

"Sıra sende!" John bardağını kaldırarak bağırdı.

"Ve son olarak," dedi babam, "hepimizin hem profesyonel hem de kişisel yeni bir ortaklığa kadeh kaldırmamızı istiyorum. Oliver, annen ve ben Chloe ve senin için daha mutlu olamazdık. Onu her zaman kızımız gibi sevdik ve bunu resmileştirmeniz için sabırsızlanıyoruz."

Yanımda Chloe bir tür gıcırdama sesi çıkardı ve odada bir mırıltı dolaştı. Büyükanneyle göz göze geldik ve bana kurnazca gülümseyerek başını salladı.

Oh, lanet olsun.

Oda dönüyordu. Kalbim hızla çarpıyordu. Avuçlarım terledi. Chloe'ye dönüp şampanya kadehimi bir kenara bıraktığımda bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Zaman dolmuştu. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapmalıyım.

Başarısız olamazdım.

Gözlerinin içine bakarak tek dizimin üstüne çöktüm.

CHLOE

N^{OW}

NO.

Böyle bir şey olamaz.

Çok gülünçtü. Çok saçmaydı. Çok saçmaydı. Oliver'ın şu anda bana evlenme teklif etmesine imkan yoktu.

Ve yine de oradaydı, dizlerinin üzerine çökmüştü.

Odadan birinin nefesi kesildi. Neredeyse şampanyamı düşürüyordum. Oliver yüzünde çaresizlik, suçluluk ve endişenin garip bir karışımıyla bana baktı - hayatınızın geri kalanını onunla geçirmenizi isterken bir erkeğin sahip olmasını isteyeceğiniz bir ifade *değil*.

"Chloe," dedi, sesi doğal olmayan bir şekilde yüksekti, sanki sahnede idi. "Bunun sana ani geldiğini biliyorum."

Aniden mi? Benimle dalga mı geçiyordu? Sadece iki gündür birlikteydik! "Ama birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ve ne kadar uzakta olursak olalım

Birbirimizden ayrı olsak da, yollarımız her zaman bizi birbirimize geri götürüyor gibiydi."

Tamam, bu doğrudu ve biraz da tatlıydı ama yine de diz çökmüş ne yaptığını açıklamıyordu. Ona soracaktım ama konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

Elini cebine attı ve sol elimi tuttu. "Sen benim için her zaman tek oldun ve umarım karım olma onurunu bana bahşedersin. Chloe Sawyer, benimle evlenir misin?"

"Aman Tanrım," dediğini duydum annemin.

Dizlerim birbirine vuruyordu. Nabzım hızla atıyordu. Nefesim çok hızlı geliyordu. Tüm repliklerini unutmuş bir oyuncu gibi hissediyordum.

Oyunun en can alıcı sahnesine gelmiştik. "Uh," dedim.

"Ne?" diye fısıldadı odadaki biri. "Bu evet miydi? Evet mi dedi?"

Panik içinde odanın etrafına bakındım, çaresizce bir kaçış kapısı arıyordum.

Oliver elimi sıktı ve gözleriyle tekrar buluştum. Derin, mavi ve tanıdıktilar. Gözlerinde bir aciliyet vardı ve ben *bunu* hemen "*lütfe* *buna devam et*" olarak algıladım. *Sana ihtiyacım var.*

Kelimeler olmadan zahmetsizce iletişim kurabildiğimiz gerçeği kalbimi sızlattı. Bunun için onu öldürecektim ama bunu ailesinin önünde yapmayacaktım.

Gülümsedim. "Evet." Oliver şaşırılmış görünüyordu. "Evet mi?"

"Evet!" Eğildim ve onu öptüm, sonra kulağına fısıldadım. "Yüzüğü parmağıma tak, pislik."

Elinde beceriksizce oynadı ama sonunda parmak ucuma kaydırmayı başardı ve ben de geri kalan yolu ittim. Bir saniye boyunca ona baktım.

-Güzel bir vintage tarzıydı, Art Deco olabilir, oymalı platin bir bant ve arkamdaki kütüphane penceresinden süzülen güneşin son ışınlarında parıltıyan büyük bir yuvarlak kesim pırlantası vardı. Herkesin görmesi için havaya kaldırdım. "Evet dedim!"

Salon alkışlar ve tezahüratlarla inledi ve Soapy Amca'nın sesi yeniden çınladı. "Hepimiz sağlığa, mutluluğa, geçmiş harika yıllara ve gelecek tüm harika yıllara içelim. Şerefe!"

"Şerefe!" diye yankılandı herkes, kadehlerini kaldırıp bir yudum aldılar.

Hemen ardından etrafımız ailemiz tarafından sarıldı. Orada bulunan herkes bizi kucakladı, öptü ve tebrik etti. Nell Teyze ve Charlotte ağladılar. Büyükanmem kendini beğenmiş görünüyordu. Annem ve babam daha geçen gece Oliver'a nasıl davrandığımı gördükleri için şaşkınlık içindeydiler elbette ama ikimize de sarıldılar ve ne kadar heyecanlandıklarını söylediler.

"Yani tüm bunlar rol müydü?" dedi annem, inanamayarak başını sallayarak. "Birbirinizi gizlice mi görüyordunuz? Hepimizden mi saklıyordunuz?"

Sinirli bir şekilde güldüm. "Bir dakika içinde her şeyi açıklayacağız, söz veriyorum." Oliver'ın elini tuttum. "Nişanlımla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"İyi fikir, tatlım." Oliver önden giderek beni kütüphaneden çıkardı, koridordan geçirdi ve sallanan bir kapıdan uşağın külotuna soktu.

Kapı kapandığı anda elini bıraktım. "Ne oluyor Oliver? Aklımı mı kaçıyorum yoksa az önce *nişanlandık mı?*" Söyleyebildiğim en öfkeli fısıltıyla konuştum ama aslında yapmak istediğim şey çılgılık atmaktı.

Avuçlarını bana doğru kaldırdı. "Açıklayabilirim."

"Açıklasan iyi edersin."

"Bu benim güven fonumla ilgili."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve başımı eğdim. "Ne?"

"Güven fonum. Bu önemli, olgun dönüm noktasına ulaştığım için alacağım para. Bir kez biz-"

"Aman *Tanrım*." Göğsünü ittim, sonra ellerimi saçlarımda birleştirdim. "Arazi için para. Planın *bu muydu?* Büyükanneni nişanlandığımızı inandırmak ve böylece paranın ilk kısmını fahişelere ve esrara harcadığın için emanetinin geri kalanına erişmene izin vermesi mi?"

Oliver gücenmiş görünüyordu. "Hiçbir zaman bir fahişe tutmadım, çok teşekkür ederim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" Göğsünü dürttüm. "Sen bir dolandırıcısın ve şimdi de benden bir dolandırıcı yaratıyorsun."

"Kimseyi *kandırmanıza* gerek yok, Chloe. Biz gerçekten nişanlıyız. Sana sordum ve sen de evet dedin." Elimi tuttu ve havaya kaldırdı. "Gördün mü? Parmağında bir yüzük var."

Onu geri çektim. "İnanılmazsın ve sana o kadar kızgınım ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu doğru değil. Ve seninle evlenmeyeceğim. Bir milyon dolar için bile."

"Neden olmasın?"

"Çünkü *yalan söylüyorsun* Oliver. Bunca zamandır bana yalan söylüyorsun." "Hayır, söylemedim. Ben sadece... gerçeği yavaş yavaş ortaya çıkardım. Ve ben

Sana nişan kısmını anlatacaktım ama fırsatım olmadı. Yemin ederim, Gran'in bunu bu kadar hızlı yapmamı beklediğini bilmiyordum."

Az önceki kafa karışıklığım düzeliyordu. "Annenin bahsettiği şey buydu, tüm bu *özel günler*. Bu yüzden ailemi davet etti. Onlara bugün evlenme teklif edeceğini mi söyledin?"

"Büyükannem istedi. Bilirsin, doğum günü hediyesi olarak."

Başımı salladım. "Bu tamamen saçmalık. Buna nasıl kanarlar? Yıllardır konuşmadık bile."

Oliver yüzünü buruşturdu. "Bir süredir gizlice görüştüğümüzü düşünüyorlar."

"Ne?" İki elimi de havaya kaldırdım. "Annemle babamı buna nasıl inandıracamız? Geçen gece bizi birlikte *gördüler*. Yanında oturmaya bile zor dayanıyordum."

"Biliyorum. Biz aşk/nefret ilişkisinin tam tanımımız. Ve bunun gerçekten aşk olduğundan emin olana kadar kimsenin bilmesini istemedik."

"Şu anda hiç sevgi hissetmiyorum Oliver. Yalan söyledin. Ne kadar süslemeye çalışırsan çalış, çıplak gerçek tam karşımda duruyor." Boğazım düğümlendi. "Bana ileride açık ve dürüst olacağına dair söz vermiştin ve bunu itiraf etmek için milyonlarca şansın vardı. *Günlerin* vardı." Aldatmacasının boyutunu fark ettiğimde kalbim kırılmaya başladı. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve taşı.

Oliver inledi ve beni omuzlarımdan tuttu. "Chloe, beni dinle. Aramızda ne olacağını bilmiyordum ve bu beni şaşırttı. Tek istediğim o çiftliğin ne kadar harika bir fırsat olduğunu görmen için seni ikna etmektir. Ve bunu zamanında yapmanın tek yolu buydu."

"Neden ailenizden borç istemediniz?"

Yüzü kızardı. "Çünkü. Parayı tek başıma kazanamayacağımı bilmelerini istemiyorum. Onlara Avrupa'da o kadar para harcadığımı hiç söylemedim. Bunu kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Yani bu görünüşle mi ilgili? Bu çok saçma Oliver!"

Daha uzun durdu. "Benim de gururum var, tamam mı?"

"Hayır. Bu iyi değil. Bankaya gidebilirdik."

"Bankanın krediyi onaylamasını beklemek zorunda kalsaydık, araziyi kaybedecektik. Paraya acilen ihtiyacımız var. Tek istediğim o çiftliği almaktır."

Başımı salladım. "Saçmalık. Tek istediğin beni kandırmaktır. Beni kendine aşık etmek, böylece aptal planına evet dememi sağlamak ve sonra da tıpkı daha önce olduğu gibi beni terk etmektir."

"Yanılıyorsun," dedi sertçe.

Bir an için konuşamadım bile. Yapbozun küçük parçaları yerine oturuyordu ve büyük resim hiç de hoş değildi. Onun için yine aptallık mı yapmıştım? Onun oyununda sadece bir piyon muydum? Beni hiç önemsiyor muydu, yoksa ben sadece onun için büyük mirasına giden en kısa yol muydum? "Tanrım," dedim hıçkırıklara karşı koyarak. "Ben çok kolay bir hedefim. Bunca zamandır biliyordun. Geçen ay babama yaklaştığında biliyordun. Buraya gelirken de biliyordun. Sana tekrar aşık olacağımı biliyordun ve bunu bana karşı kullandın. Daha önce de söylemiştin.

öngörülebilir."

"Bu doğru değil! Seninle kaldığımız yerden devam edeceğimizi hiç düşünmemiştim."

Gözlerimi kaydırdım. "Karşına çıkıp seni ısırsa bile gerçeği bilemezsin. Ve biz *ayrılmadık* Oliver, *sen beni terk ettin*. Chicago'da başka biri olduğuna inanmam için beni kandırdın.

Beni önemsedin ve sonra ortadan kayboldun. Bunu o zaman da yaptın, şimdi de yapıyorsun."

"Yapmayacağım! Chloe, lütfen. Son birkaç gündür yaptığımız tüm planları düşün. Bu hayali uzun zamandır kuruyoruz ve bu hayale ulaşabiliriz. Oraya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ya sen?"

Aile yemek odasına doğru ilerlerken koridordan gelen sesleri duyduk. Kısa süre içinde ortaya çıkmamız gerektiğini biliyordum ama önce kusmam gerekecekti gibi hissediyordum.

"Kendimi hasta hissediyorum Oliver. Ne yapmamız gerekiyor? Dışarı çıkıp aşıkımız gibi mi davranacağız?"

"Şey... evet." Kollarını indirdi.

Başımı salladım. "Yapabilir miyim bilmiyorum." "Deneyebilir misin? Lütfen?"

"Sonra ne olacak? Bu saçma nişan oyununa devam etmeyeceğim Oliver. Beni sevmiyorsun. Benimle evlenmek istemiyorsun. Sadece paranı istedin."

"Öyle değil Chloe, söz veriyorum. Seni seviyorum." Beni kollarına almak istedi ama ben ellerimi uzatarak onu durdurdum.

"Verdiğin sözlerin artık benim için hiçbir anlamı yok. Ve sen kendinden başka kimseyi sevmiyorsun. Hiç sevmedin." Bir adım geri çekilerek kendime birkaç derin nefes verdim ve yüzündeki yıkılmış ifadeyi kabul etmeyi reddettim. Zaten muhtemelen sahteydi.

"Oraya gidip akşam yemeğini yiyeceğim, ama hepsi bu kadar. Yarın ailemle birlikte gideceğim ve sen de ailene her şeyi anlatacaksın." "Ama para ne olacak? Arazi ve çavdar ne olacak? Ne olacak? rüyamız hakkında?"

Hıçkırıklar tekrar tehdit etti ama onları yuttum ve daha dik durdum. "Benim kendime olan saygım daha önemli. Paranı almak için başka bir yol bulman gerekecek. Ben yokum."

Döndüm ve sallanan kapıyı iterek açtım, önümüzdeki bir buçuk saati atlatabilmek için dua ettim.

Yemek masasına gitmeden önce yüzümü biraz düzeltmek için merdivenlerden odama çıktım. Ağladığım gerçeğini saklamanın bir yolu yoktu ama nişanlandıktan sonra birkaç damla gözyaşının normal olduğunu düşündüm. Elimden geleni yaptım ve yemek odasına yöneldim.

"İşte orada," diye mırıldandı büyükannem içeri girdiğimde.

Oliver on üç kişilik olan ama rahatlıkla yirmi kişinin oturabileceği masaya çoktan oturmuştu. Tek boş yer Oliver ile Charlotte'un arasındaydı ve oraya doğru ilerlerken yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için elimden geleni yaptım. "Beklettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil." Oliver ayağa fırladı ve sandalyemi çekti.

Tam bir centilmen. Hepsi rolünün bir parçası.

Ama oturdum ve beni masaya yaklaştırmasına izin verdim, yanımda yerini alırken nefesimi tuttum. Gözyaşlarına boğulmaktan korktuğum için kokusunu almak istemedim. Zaten o güzel yüzüğün parmağımı çevrelediği ve bana ne kadar aptal olduğumu hatırlattığı sol elime bakmaktan kaçınmam gerekiyordu.

Ailem hemen gizli ilişkimizi nasıl yürüttüğümüzü öğrenmek istedi. Waldorf salatası eşliğinde, ailem enerjimi boşaltabileceğim güvenli bir yere ihtiyaç duyduğunda çocukken katıldığım yaz tiyatro kampları için minnettar olduğumu açıklamaya çalıştım.

"Zor oldu," dedim. "Birbirimizi çok sık görmüyorduk ve babamla içki fabrikası planlarım hakkında konuştuğundan haberim yoktu."

Oliver, "Onu diken üstünde tutmayı seviyorum," dedi.

"Ben de onun söylediklerine uyacağımı sanmamasını sağlamak istiyorum," diye karşılık verdim.

Soapy Amca içtenlikle güldü. "Şimdiden yaşlı bir evli çift gibi konuşuyorlar, değil mi? Eşini bulduğunu söyleyebilirim, Oliver."

"Ben de öyle derdim baba." Oliver bana baktı ve ben de bakışlarımdaki cinayeti b i r a z olsun uzaklaştırmaya çalıştım.

Kolay olmadı.

Istakoz, mısır, yeşil fasulye ve taze ekmek eşliğinde herkesin sorularını ikna edici bir rahatlıkla yanıtlamayı, Oliver'ın esprilerine gülmeyi, onun hakkında birkaç güzel şey söylemeyi ve hatta birkaç kez ona hayranlıkla bakmayı başardım. Onun kadar iyi bir oyuncu olmayabilirdim ama pasta ve dondurma yediğimizde kimsenin nişanın bir oyun olduğundan şüphelenmediğinden emindim. Büyükanнем bile tüm yemek boyunca bize doğru yardımsever bir şekilde gülümsemeyi başardı.

Yemekler çok lezzetliydi ama neredeyse hiç dokunmadım. Tek düşünebildiğim, *para* için sevdiğimiz herkese nasıl yalan söylediğimizdi.

Tatlı tabakları toplandıktan sonra Lisa çocukları yatağa götürdü, Büyükanne odasına çekildi ve diğer yetişkinler kâğıt oynamak için aile odasına geçtiler. Ben de onları takip ettim ama kalmak istemedim.

"Ne dersin Chloe? Briç ya da euchre oynamak ister misin?" Oliver sordu.

"Hayır, teşekkürler. Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım yatmaya gideceğim.

Yemek için teşekkürler, Nell Teyze. Çok lezzetliydi."

"Bir şey değil canım. Biraz dinlen." Yanıma geldi ve yanağımdan öptü. "Belki yarın çocuklar golf oynarken, annen ve

sen ve ben oturup düğün planlamasını konuşabiliriz."

"Oh, evet, hadi!" dedi annem kart masasındaki yerinden. "Artık düğünlerini planlamam gereken iki kızım olduğuna inanamıyorum."

"Belki de bu yıl emekli olmamalısın, John," diye takıldı Soapy Amca. "Ödemen gereken iki düğün var."

Babam inledi. "Çiftliği satmak zorunda kalabilirim."

"Merak etme baba," diye onu temin ettim. "Her şey yoluna girecek. Herkese iyi geceler."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Oliver ve beni odadan dışarı kadar takip etti.

Tartışmak istedim ama merdivenlerden yukarı çıkana kadar dilimi tuttum. "Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin. Sırrını ifşa etmeyeceğim. Bunu ben gittikten sonra sana bırakacağım."

"Chloe, lütfen. Bunu biraz daha konuşamaz mıyız?" diye fısıldadı koridorda ilerlerken.

"Hayır."

"Tüm bu olanlar şok etkisi yarattı, biliyorum. Ama terapistin aceleci davranmadan önce düşünmeni istemiyor mu?"

Onunla yüzleşmek için durdum ve ona saf bir inançsızlık bakışı attım. "Ciddi olamazsın. Terapistim beni korkunç hatalar yapmaktan alıkoymaya çalışıyor, seninle yatağa girmek gibi. Sana güvenmek gibi. Rolüne kanmak ve değiştiğini düşünmek gibi."

"Ben değiştim, Chloe."

Başımı sallayarak koridorda ilerlemeye devam ettim. "Söylediğin tek bir kelimeye daha asla inanmayacağım."

Beni yatak odasına kadar takip etti ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. "En azından bu geceyi düşünmek için ayırabilir misin?"

"Geceye ihtiyacım yok." Yüzüğü çıkardım ve ayakkabılarımı çıkarmadan önce şifonyerin üzerine koydum. "Ve bu yatakta benimle uyumayacaksın."

"Nerede uyuyacağım ben? Bütün yatak odaları dolu."

Çantama doğru yürürken omuz silktim ve pijamalarımı aramaya başladım. "Bir şeyler bul. Seni burada istemiyorum."

"Chloe." Yavaşça bana doğru yürüdü. "Bana bak, lütfen."

Ben istemedim. Ona karşı hassas bir nokta vardı ve o da bunu biliyordu. "Beni yalnız bırak, Oliver."

"Bana bir şans daha verin."

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. Pişmanlık ve vicdan azabını yansıtıyor gibi görünüyorlardı ama artık duygularını değerlendirmeme güvenmiyordum. Bu oyunda çok iyiydi. "Başka bir şans hak etmiyorsun."

Derin bir iç çekti. Bir kez başını salladı.

Birazdan yıkılacaktım ama şimdilik kendimi çelikleştirdim. "Üstümü değiştirmek için banyoya gidiyorum. Döndüğümde gitmiş olmanı istiyorum. O yüzüğü de yanına al, güvenli bir yere koy ki ben gittikten sonra büyükannene geri verebilesin."

Ben banyoya girip kapıyı kapatırken hiçbir şey söylemedi.

Yalnız kaldığımda lavaboyu kavradım ve gözyaşlarımın olabildiğince sessizce akmasına izin verdim. Ağladığımı duymasını istemiyordum. Beni ne kadar incittiğini bilmesini istemiyordum. Hayatımın geri kalanında bana sarılmasını ne kadar özleyeceğimi ya da yaptığımız tüm planların gün ışığını asla göremeyeceği için ne kadar yıkıldığımı bilmesini istemiyordum.

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?

Sinirle tuvaletin arkasındaki kutudan bir mendil aldım ve burnumu sildim. Bütün bunlar başlamadan önce ona güvenilemeyeceğini bilmiyor muydum? Hayatı boyunca ne zaman kendinden başka birini önemsediyiğini göstermişti? Hiç kimseye, en azından bana karşı gerçek duygular besleyecek kadar uzun süre yanında kalmamıştı. O, yalanları ve cazibesiyle hayatını sürdüren bir çapkın, bir oyuncu ve bir dolandırıcıydı ve asla değişmeyecekti. Bunu başından beri biliyordum.

Aynada kırmızı burnu ve kan çanağına dönmüş gözleriyle maskara bulaşmış yüzüme bakarken, bu benim suçum, diye düşündüm. Bir kez daha ne kadar boktan bir muhakeme yeteneğim olduğunu göstermiştim. Büyük resmi düşünmeden bir şeye atlamıştım. Kendimi güzel sözlerle ve hayallere kaptırmıştım çünkü iyi hissettiriyordu. Sanki yeniden ergenliğe girmiştim. Hiçbir şey öğrenmemiş miydim?

Cloverleigh'in ya da kendi işimin CEO'su olmaya uygun değildim. Kötü bir karakter yargıcıydım ve dürtülerimi nasıl kontrol edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar terapi görürsem göreyim, ne kadar büyürsem büyüyeyim ya da içimden ne kadar güçlü şeyler geçirirsem geçireyim, *doğru şeyi yapacağıma güvenemezdim*.

Bunun farkına varmak beni çok etkiledi ve göğsümden hıçkırıklara boğulan taze gözyaşları dökmeme neden oldu. Küvetin kenarına oturdum ve kendim için, yıkılan hayallerim için, kırılan kalbim için hüngür hüngür ağladım.



UYUYAMADIM.

Oliver'ın eski yatağında, karanlıkta saatlerce tek başıma yattım.

Uyanıktım.

Boş. Ağrıyor.

Onu özledim. Bu sabah uyandığımda hissettiğim heyecanı özledim. Paylaştığımız rüyaların yasını tuttum.

Ya onu hiç unutamadıysam? Ya beni onun gibi zorlayan başka biriyle tanışmasaydım? Ya hiç kimse *beni* onun etkilediği gibi etkilemeseydi? Hayatımın geri kalanında ona ve aptallığına lanet ederek yalnız yaşamaya mahkum muydum? Öyle miydi?

İlişkiler çok zordu ve ben hiçbir zaman biriyle ilişkiyi yürütememiş, o memnuniyet ve güven duygusunu tadamamıştım. Son birkaç gündür olduğum kadar savunmasız olmama hiç izin vermemiştim ve bir daha asla vermeyecektim. Bunun bir hata olduğunu bilmek çok acı veriyordu.

Tanrım, Oliver. Çok yaklaştık.

Eski ev rüzgârda gıcırdıyordu ve birden fazla kez gözlerimin fal taşı gibi açılmasına ve kalbimin daha hızlı atmasına neden olan garip sesler duydum. Karanlıkta yalnız kalmaktan hiç hoşlanmamıştım.

Yağmurun pencere camına vurmaya başladığını duyduğumda kalktım ve banyonun ışığını açtım, sadece biraz ışık alabilmek için kapıyı yarıya kadar açık bıraktım. Yatağıma dönerken şifonyerin üzerinde parlak bir şey gördüm.

Yüzük.

Daha önce, yorgun argın yatağa düşüp ağladığımda fark etmemiştim. İstedikim gibi giderken neden yanında götürmemişti?

Şifonyere doğru yürüdüm, eski ahşap zemin çıplak ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Yüzüğü elime aldım, parmağıma tekrar geçirmeden önce bir süre ona baktım. Sonra parmaklarımı uzatarak elimde inceledim.

Oliver, diye düşündüm, kırık kalbim daha da derine batıyordu.

Seni piç kurusu. Evet diyecektim.

Beni öldüren de buydu. Kendimi tanıyordum. Ve onun hakkında ne hissettiğimi de biliyordum. Eğer dürüst olsaydım, itiraf etmeliydim ki, ortada hiçbir oyun, parayı almak için hiçbir entrika, güvenime ihanet olmasaydı ve Oliver dün gece bana, belki de beni kollarına alırken, içimde hareket ederken ya da bana iyi geceler öpücüğü verirken, *seni hep sevdim, hayatının geri kalanını benimle geçir, deseydi...* Evet derdim. Çılgınca, hızlı ve düşüncesizce olurdu ama gerçek buydu.

Yatağıma geri döndüm ve yastığıma sarılıp ağladım.

Evet derdim.

OLIVER

N^{OW}

Banyoda ağladığını duydum ve bu beni neredeyse kırıyordu.

Kapıyı kapattığı anda, içimi burkan soluk seslerini duydum ve hemen ona doğru koştum.

Ama elim topuzun üzerindeyken durdum.

Seni istemiyor. İşleri daha da kötüleştireceksin.

Elim düştü ve geri çekildim.

Ona daha önce söylemediğim ne söyleyecektim? Bunu nasıl daha iyi hale getirecektim? Hangi kelimeler ona yalan söylemediğimi, onunla birlikte olmak istediğimi, bir hata yaptığımı, evet ama insan olduğumu ve hâlâ bir şeyleri çözmeye çalıştığımı anlamasını sağlayacaktı?

Onu sevmiştim. Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmemiştim. Bunun bir anlamı olması gerekmez mi?

Öyle olması gerektiğini hissettim, ama aynı zamanda onun haklı olduğunu da hissettim - başka bir şansı hak etmiyordum.

Kapıdan uzaklaşırken şifonyerin üzerindeki yüzüğe baktım. Giderken yanımda götürmemi söylemişti.

Yüzüğe doğru yürüdüm ve onu elime aldım, utanç verici evlenme teklifini ve yüzüğü parmağına takmak için gösterdiğim beceriksizliği hatırladım.

Lanet olsun. Ne düşünüyordum ki? Çok daha iyisini hak ediyordu. Daha iyi bir teklif. Daha iyi bir aşk hikayesi. Daha iyi bir adam.

Yüzüğü şifonyerin üzerine yerleştirdim ve odadan çıktım. Sonunda, onu almaya cesaret edemedim. Belki de onu takmazdı.

ama ona verdiğim için pişman değildim. Belki burada bırakırsam, söylediklerimde ciddi olduğumu anlayacaktı.

O benim için her zaman tekti.



Alt kata indiğimde, kart oyunlarının oynandığı aile odasından kaçındım ve onun yerine kütüphaneye girdim. Kapıyı arkamdan kapattım, ışığı söndürdüm ve şöminenin önündeki deri koltuğa uzandım. Uyuyamayacağımı biliyordum ama en azından burası düşünmek için sessiz bir yerdi.

Bir elimi başımın arkasına koyarak sırtüstü uzandım ve onunla olan arkadaşlığımın anılarının akıp gitmesine izin verdim. Bizi o çatıdan atlayan çocuklar olarak gördüm. Bizi balodaki gençler olarak gördüm. Yurt odamdaki yatağında oturup onunla seks yapmamı istediğini, bekâretini almamı ama sonrasında onu aramamamı istediğini söylediğini gördüm - o zaman bile bana kalbiyle güvenmiyordu.

O haklıydı.

Bir sonraki Noel'de ona yalan söylediğimde, bunu sadece ona acıdığım için yaptığımı söylediğimde yüzündeki yıkılmış ifadeyi gördüm. Onu incitmek istemiştim çünkü o beni benim onu istediğim gibi istemiyordu ve oyun oynamak yerine ona karşı dürüst olmam gerektiğini göremeyecek kadar genç ve aptaldım.

Hughie'nin mezuniyet partisinde iki ikiz yatak arasında viskiyle sarhoş olurken onu gülerken ve pembe yanaklı gördüm. Dilimi içine gömdüğümde bir bacağına omzuma atmış, üzerimde durduğunu gördüm. Orgazmını zamanladığımı fark ettikten sonra koridorda öfkeyle tepinerek benden uzaklaşırken sırtını gördüm.

Bu anı aslında bir gülümseme getirdi.

Onu bir hastanenin bağış gecesinde muhteşem bir elbiseyle barda dururken gördüm, benimle o asansöre binmeden önce tereddüt ettiğini gördüm, onu çıplak, terli ve utanmaz bir şekilde bir otel odasının kapısına dayanırken gördüm.

Chicago'da vedalaştıktan sonra havaalanına taksiyle gidişimizi hatırladım, çok çocukça davrandığım ve ona layık olmadığım için kendimden nefret ediyordum.

Cloverleigh Noel partisinde bana parmak salladığını gördüm. Avucunun yanağıma batışını hissettim. Beni Kahverengi Gözlü Kız'la ona ihanet etmekle suçlarken sesindeki incinmişliği ve öfkeyi duydum.

Onu benimle ortak olmaya ikna etmem için bana bir hafta süre vermeye ikna ettiğimde gözlerindeki ihtiyatlı şüpheyi gördüm. "*Bazıları*" dediğini duydum.

Bazı şeyler değişmez. Bazı insanlar değişmez.

Belki de haklıydı. Belki de onca yıldır olduğum gibi bencil bir pisliktim. Birçok kez sıçıp batırmıştım. Bir insan kaç şansı hak ederdi ki?

Bana bir tane daha vermesi için ne söyleyebilirdim?

Karanlıkta ne kadar kaldığımdan emin değildim ama sonunda herkesin yatağa gittiğini duydum ve bir süre sonra yağmurun başladığını duydum. Yağmur kütüphanenin pencere camlarına vuruyor, rüzgâr cama baskı yapıyordu. Uzaktan şimşekler çakıp gök gürlemeye başladığında Chloe'nin yukarıda yalnız olduğunu düşündüm ve gergin olup olmadığını merak ettim. Fırtınalardan ya da karanlıktan hoşlanmadığını biliyordum. Onu yukarıda tek başına ve korkmuş bir halde hayal etmek göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Onu rahat bırak. O seni istemiyor.

Ama sonunda daha fazla dayanamadım.

Kanepeden kalktım ve sessizce kütüphaneden çıktım, merdivenlerden yukarı çıktım ve koridordan aşağı indim. Eski yatak odamın kapısına ulaştığımda bir an tereddüt ettim ama sonra açtım.

Banyo ışığını açık ve kapıyı aralık bıraktığını hemen gördüm ve bu kalbimi burktu. Şimşek bir an için odayı aydınlattı ve onun uyduğunu gördüm, yan yatmış, sol eli yüzünün yanındaki yastığın üzerindeydi.

Parmağında parlak bir şey vardı.

Bu bir ışık oyunu muydu, yoksa yüzüğü takıyor muydu? Uyanmayacağını ve beni bir sapık gibi yatağında gizlenirken yakalamayacağını umarak yaklaştım, mide kaslarım gergindi.

Elbette, büyükannemin nişan yüzüğü tekrar parmağındaydı. Ben odadan çıktıktan sonra takmış olmalıydı. Kalp atışlarım hızlandı. Bu benden nefret etmediği anlamına mı geliyordu? Hâlâ önemseydiği anlamına mı geliyordu? Beni dinlemeye istekli olabileceği anlamına mı geliyordu?

Ama ne diyebilirim ki?

Doğru kelimeleri bulma konusunda kendime güvenseydim, onunla birlikte yatağa girebilirdim. Kollarımı ona dolayabilirdim. İtirazlarını bir öpücükle durdururdum.

Ama ben yapmadım.

Sonunda odadan geri çekildim ve kapıyı arkamdan kapattım, kanepedeki araf gecemle yüzleşmek için tekrar aşağıya indim.



Bir ara uykuya dalmış olmalıyım çünkü babam beni uyandırdığında hava aydınlıktı, pencerelerden güneş ışığı sızıyordu. "Yatağında bir sorun mu var?" diye sordu.

Gözlerimi açtığımda onu golf kıyafetleri içinde, elinde bir bardak portakal suyu ile başımda dikilirken gördüm. Doğrulduğumda inledim, sırtım tutulmuş ve boynum ağrıyordu. "Chloe'ye verdim. Aynı odada kalmak ona tuhaf geldi."

Başını salladı, görünüşe göre açıklamadan tatmin olmuştu. "Yarım saat içinde golf oynamak için dışarı çıkacağız. Bize katılacak mısın?"

"Belki." Başımı sağa ve sola çevirerek gerginliği biraz olsun azaltmaya çalıştım. "John Amca hâlâ gidiyor mu?"

"Evet. Neden olmasın ki?"

"Nedeni yok." Aslında nedeni, Chloe'nin ailesini bu sabah ilk iş Cloverleigh'e dönmeye ikna edip etmediğini merak etmemdi. "Chloe'ye bir sorayım, bakalım bugün ne yapmak istiyor."

Yukarı çıktığımda yatak odamı boş, yatağı yapılmış ve çantasını toplanmış buldum.

Kalbim sıkıştı.

Ama şifonyere baktığımda yüzük orada değildi. Her nasılsa bu bana umut vermişti, her ne kadar muhtemelen gidene kadar sadece görünüşünü korumak için taktığını bilsem de.

Hızlı bir duş aldım, golf için uygun kıyafetlerimi giydim ve bana ne söyleyeceğini merak ederek mutfaka indim.

Mutfak boştu ama verandadan gelen sesler duydum. Bir fincan kahve doldurdum ve sesi takip ettim.

"Günaydın uykucu," diye seslendi annem. O, Nell Teyze ve Chloe şemsiyenin altındaki masada oturuyorlardı, önlerinde kahve fincanları, meyve ve kek tabakları vardı. Chloe'nin kahvaltısına dokunmadığını fark ettim. Dün akşam yemeğinde de neredeyse hiçbir şey yememişti. Suçluluk duygusu omuzlarıma ağır bir şekilde oturdu.

"Herkes günaydın." Yanındaki koltuğa oturarak durumu test ettim ama itiraz etmedi.

"Bugün çocuklarla golf oynayacak mısın?" diye sordu annem. "Olabilir diye düşündüm. Senin için de uygunsa," dedim Chloe'ye.

"Sorun değil," dedi sert bir şekilde, bana zar zor bakarak. Güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyordum.

"Tamam, o zaman sanırım yapacağım." Kahvemden bir yudum aldım. "Bugün ne yapacaksınız hanımlar?"

"Bizim için endişelenme." Annem elini küçümser bir hareketle salladı. "Bu konu hakkında konuşacak çok şeyimiz var.

Düğün, kasabaya gidip alışveriş yapabiliriz. Daha sonra havuzda biraz vakit geçirebiliriz. Çok güzel bir gün olacak."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Gülümsemeye çalıştım ama sağ tarafımdaki buz gibi sessizlik cesaretimi kırdı. Belki de dün gece yüzüğü tekrar takm ı ş o l m a s ı n ı n hiçbir anlamı yoktu.

Ben oturduktan sadece birkaç dakika sonra masadan kalkıp gittiğinde, kahvemi masanın üzerinde bırakarak kalktım ve onu takip ettim.

Boş olan mutfığa varana kadar hiçbir şey söylemedi. "Ne istiyorsun Oliver?"

"Seninle konuşmak için."

Yenmemiş kahvaltısını çöpe attı ve tabağını lavaboya koydu. "Ne hakkında?"

"Her şey hakkında." Ama şimdi yalnız olduğumuz için ne diyeceğimi bilemiyordum. "Nasıl uyudun?"

"Peki." Arkasını dönüp tezgâha yaslandı ve güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itti. "Sen mi?"

"Boktan."

"Nereye düştün?"

"Kütüphanedeki kanepede."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını salladı. Bronz, kaslı bacaklarını gösteren bir şort giymişti ve onun sıcak, çıplak tenine bir daha asla yaklaşamayacağımı düşünerek tüm vücudum ağrıyordu. "Bu gece yatağı alabilirsin. Ailemi akşam yemeğinden önce gitmeye ikna etmeyi umuyorum."

"Chloe, gitme." Ona doğru ilerledim ve kaçacağını düşündüm ama kaçmadı. Ellerimi omuzlarına koydum. "Özür dilerim. Bunu çözmek istiyorum. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum ama önemli olan parayı almaktı."

Başını iki yana salladı. "Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu senin? İlk seferinde paranı böyle çarçur ettin Oliver. Hayatını sadece kısa vadeli tatminleri düşünerek geçiremezsin. Kararlarının sonuçları var. İnsanları incitiyorlar ve sevdiğin herkesi kandırmak için yaptığın bu plan çok acımasızca."

"Bu kimseyi incitmezdi. İnsanlar her zaman ayrılır. Bu gerçek bir ilişki değil ki." Ne söylediğimi fark ettim ve kaşlarımı çattım. "Yani, öyle olmaması gerekiyordu."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Hiçbir şey değişmedi. Sen hâlâ aynı eski Oliver'sın."

"Hayır! Bak, sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim. Tüm gerçeği sakladığım için özür dilerim. Her şeyi ilk seferinde doğru yapmadığım için özür dilerim." Durakladım. "Ya da ikinci seferde. Ama ben mükemmel değilim Chloe."

kendime ait bir şey inşa etmek istedim. Bir şeyler yetiştirmek, bir şeyler yaratmak istedim. Ve bunu seninle yapmak istedim. Hâlâ da istiyorum."

"Artık çok geç," dedi gözlerini silerek. "Artık çok geç." Sonra beni itti ve hızla odadan çıktı.

Nefes vererek ellerimi tezgâhın kenarına dayadım ve başımı öne eğdim.

Umutsuzdu.

Her şeyi

kaybetmişim.



Diğer çocuklarla golf oynamamaya karar verdim. Bundan zevk almamın imkânı yoktu ve rol yapmak için ne enerjim ne de isteğim vardı. Chloe benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, o kadar iyi bir oyuncu değildim. Bunun yerine babama tekneyle açılmak istediğimi söyledim ve kimseye tek kelime etmeden marinaya doğru yola çıktım.

Dün gece saatlerce geçmiş gözden geçirdim, tüm hatalarımı tekrar gözden geçirdim. Bugün suyun üzerinde geleceğimi düşündüm. Gerçekten ne istediğimi. Sonunda nereye varacağımı. Oraya nasıl ulaşacağımı.

Çocukken, kendimi tanıdığım diğer tüm yetişkin erkekler gibi bir hayatla hayal etmişim; bir koca, bir baba, köşe ofisi ve Brooks Brothers takımlarıyla dolu bir dolabı olan kariyer sahibi bir Pemberton erkeği olarak. Ama bunları seçme zamanı geldiğinde, onları seçmemişim. Bir şekilde derinlerde bir yerde, o yola girmeyi hiç istememişim.

Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Ailem mutluydu. Erkek ve kız kardeşlerim mutluydu. Kendimi hâlâ bir gün baba olarak görüyordum. Ama her zaman *daha fazlası olduğuna* ikna olmuşum.

Chloe ile Chicago'daki otel odamda geçirdiğimiz hafta sonu, onu bulduğumdan emindim ve belki de bulmuşum. O zamanlar haklı olduğumu ama peşinden gitmeye korktuğumu düşünmek beni biraz boğdu.

Çünkü ya başarısız olsaydım? Ya onun düşündüğü gibi biri değilsem? Ya kaderimde büyük şeyler yoksa ya Chloe gibi bir kıza layık değilsem ya da sıradan olmayan bir hayatı hak etmiyorsam?

Daha önce hiç bu kadar kendimden şüphe duymamışım, bu yüzden ondan ve ondan kaçmışım. Sonra kendimden çok utandım, uzak durdum. Alison'la nişanlanmamı bir tür ceza olarak görüyordum - gerçekten istediğim kızla şansımı mahvetmişim, bu yüzden dayanamadığım biriyle bir ömür boyu katlanmak zorunda kalmalıyım, değil mi?

Şimdi bile, güvenimin geri kalanını elde etmek için yaptığım büyük plana dönüp baktığımda, utanç ve kendimden şüphe etmenin davranışımı nasıl körüklediğini görebiliyorum. Babama gidip hatalarımı kabul edemeyecek ve borç isteyemeyecek kadar gururluydum. Kardeşime kıyasla aptal görünmekten çok endişeliydim. Herkesin benim gibi bir adam hakkında ne düşüneceği konusunda çok endişeliydim - hayatta her türlü avantaja sahip olan ve yine de her şeyi berbat etmeyi başaran bir adam.

İleriye baktığımda ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Chloe gittikten sonra kendimi korumam, aileme ayrılığı açıklamanın bir yolunu bulmam ve araziyi satın almak, Brown Eyed Girl'ü genişletmek ve miras bir çavdar üretmek için para toplamanın başka bir yolunu aramam gerekecekti.

Ama onsuz her şey anlamsız görünüyordu. Artık pek umursamıyordum. Bu durum, beni başından beri bu hayalin peşinden koşmaya iten şeyin para, övgü ya da gururdan ziyade onunla birlikte olma arzusu olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Belki de rüya her zaman oydu.

CHLOE

N^{OW}

Günü annem ve Nell Teyzemle geçirdim ama bundan pek hoşlandığımı söyleyemem. Tek konuşmak istedikleri Oliver ve ben, sonunda aşık olmamızın ne kadar hoş olduğu, ne kadar iyi bir çift olacağımız konusunda başından beri ne kadar haklı oldukları, ilişkimizi bu kadar iyi sakladığımız için ne kadar iyi sır tutucular olduğumuzdu. Gelinliklerden, gelin duşlarından ve konuk listelerinden bahsettiler. Müzik, yemek ve çiçeklerden. Davetiyeler, fotoğraflar ve baş nedime olarak birbirlerini destekledikleri kendi düğünlerinin anıları.

Acı vericiydi.

Tek düşünebildiğim, bunların hiçbirine asla sahip olamayacağımdı. En kötüsü de annemin erken ayrılmayı düşünmeyi reddetmesiydi.

"Ama Temmuz'un bu haftası hep çok meşgul oluyoruz," diye itiraz ettim. "April ve Frannie'yi böyle büyük bir yükün altına sokmak gerçekten adil mi?"

"Sorun yok," dedi, vitrinleri gezerken omzumu okşayarak. "Bu sabah April ile konuştum ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

"Nişan hakkında bir şey söylemedin, değil mi?" Ben sordum.

İçini çekti. "Hayır, ama çok zor oldu. Eve gittiğimizde onlara anlatacaksın, değil mi? Böyle ilginç bir sırrı daha ne kadar saklayabilirim bilmiyorum."

Yine midemin bulandığını hissederek başımı salladım. "Elbette."

Eve döndüğümüzde annem ve Nell teyzem Charlotte, Lisa ve çocuklarla havuzun etrafında oturmaya karar verdiler ama ben kendimi yorgun hissettiğimi ve uzanmak istediğimi söyledim.

"Son yirmi dört saattir çok yoruldu," dedi annem havuz çantasına birkaç şey koyarken. "Biraz da solgun görünüyorsun. Ve pek bir şey de yemedin." Başını kaldırdı, yüzünde heyecan ve endişe karışımı bir ifade vardı. "Hamile misin?"

Gözlerimi devirerek odasının kapı çerçevesine yaslandım. "Hamile değilim anne. Sadece yorgunum. Çılgın bir hafta oldu."

Pek ikna olmuş görünmüyordu ve ben sadece onun ve Nell Teyze'nin havuzun etrafında oturup gelecekteki torunlarına isim koyacaklarını hayal edebiliyordum. Ama o beni yalnız bırakıp havuza gitti ve ben de odama tek başıma gittim.

İlk yaptığım şey yüzüğü çıkarıp şifonyerin üzerine koymak oldu. Boğazım düğümlendi ama onu orada bıraktım ve yatağa kıvrıldım. Sadece birkaç dakikadır orada dinleniyordum ki kapının çalındığını duydum.

Oliver.

Çabucak doğruldum. "Evet?"

Kapı yavaşça açıldı ve büyükanne orada durdu. "Merhaba canım."

"Oh. Merhaba." Hissettiğim hayal kırıklığı karşısında şaşırıyordum. Oliver'ın benden vazgeçmesine ve tek başına denize açılmaya gitmesine sevinmeliydim, değil mi?

"İçeri girebilir miyim?"

Büyükanne sordu. "Tabii."

Bastonunu kullanarak odaya girdi ve şifonyerin yanındaki tek sandalyeye doğru ilerledi. Çıplak şifonyerin üstündeki yüzüğü göreceğini hemen anladım.

Elbette, çiçekli döşemeli sandalyeye oturmadan önce bir an durup baktı. "Peki bizim Oliver bugün nerede?" "Emin değilim." Boş yüzük parmağımla kıpırdandım. "Sanırım yelken açmaya gidiyorum."

Garip bir sessizlik oldu. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Büyükannem kurnaz gözlerle beni inceliyordu. "Oliver'ımızla evlenmek istemiyorsun, değil mi?"

Yalan söylemeyi düşündüm. Aslında, bunu yapmak için ağzımı açtım. Ama yapamadım. Bunun yerine başımı salladım, utancın yanaklarımı boyadığını hissettim.

Sanki biliyormuş gibi başını salladı. "Ama onu seviyorsun."

Yine yanlış bir cevap vermeyi düşündüm ama yapmadım. "Evet," dedim s e s i z c e , ellerime bakarak. "Elimde değil."

"Yaptıklarından sonra bile mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne yaptı?"

"Ah canım, doksanına kadar yaşayıp da iyi bir karakter yargıcı olmadan hayatta kalamazsın. Ve Oliver sandığı gibi bir aktör değil."

öyle."

"Beni kandırdı," diye itiraf ettim. "Beni gerçekten önemseydiğini sanmıştım ama aslında tek istediği paraydı."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim," dedi. "Aslında, sana değer verdiğinden oldukça eminim, hatta bildiğinden daha fazla." İç çekmek için durakladı. "İşte bu yüzden dün geceki o aptalca teklifi yapacağını düşünmemiştim. Bu kadar çabuk yapması için baskı yapınca boyun eğeceğini ve bana gerçeği söyleyeceğini düşündüm."

"Oliver'ın gerçeklerle ilişkisi çok çetrefilli," dedim acı acı. "Gerçeği sadece işine geldiğinde kucaklıyor."

"Bu konuda haklısın."

"Ve tüm hayatı boyunca bundan paçayı kurtardı!"

"Bunun için annesini suçlayabiliriz," dedi büyükanne sert bir sesle. "Kızımı seviyorum ama Jiminy Cricket, onu çok şımarttı."

Biraz gülmek zorunda kaldım. "O yaptı."

"Ve bir erkeğin sahip olmasına izin verilenden daha fazla cazibesi var."

"Katılıyorum," dedim başımı sallayarak. "Onun nesi var bilmiyorum ama beni her seferinde etkiliyor. Kurallara göre oynamadığını bilsem bile, ben-"

"Birlikte oynamayı istemekten kendini alamıyor musun?" Büyükanne bana göz kırptı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben de bir büyücüyle evliydim. İhtiyaçları olan şey onları hizada tutacak iyi ve güçlü bir kadın."

Başımı salladım. "Aynen öyle."

"Biliyorsun, herkes benim eski kafalı ve gelenekler konusunda inatçı olduğumu düşünüyor, belki de öyleyim ama ben de kendi tarzımda bir feministim. Ve bence Oliver'a şeytana uymasını söylemekte haklısın. Ne cüretle seni nişanlısı olarak destekleyebileceğini ve bu süreçte beni kandırabileceğini düşünür?" Dilini şaklattı. "Ne eşek herif ama."

Küfür kelimesi beni güldürdü. "Katılıyorum."

"Asıl soru şu," diye devam etti, "onunla ne yapacağız? Sizce Rus çavdarıyla ilgili bu planı saçmalık mı yoksa gerçek mi?"

"Bence bu gerçek bir anlaşma," dedim dürüstçe. "Bir şeylerin peşinde." "Yani ona parayı vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Ona göz kırptım. Bana gerçekten Oliver'a bir milyon dolar verip vermemesi gerektiğini mi soruyordu? "Bu cevabı verebilecek nitelikte olduğumdan emin değilim."

"Elbette öylesin. Kendine güven. İçgüdülerine güven. Para sizin olsaydı, o araziyi satın alır mıydınız?"

"Evet. Yapardım. Oliver araştırma yaptı. Yeteneği ve deneyimi var ve piyasayı biliyor. Geçmişte hatalar yaptı." Çok fazla şey söylemek istemediğim için kendimi tuttum.

Bir el salladı. "Oh, Avrupa'da parasını nasıl tükettiğini biliyorum, lanet olası aptal."

"Öyle mi?"

Kafasına vurdu. "Doksan. Hatırladın mı?"

Güldüm. "Doğru. Dediğim gibi, hatalar yaptı ve bu sahte nişan olayı aklına gelen en kötü fikirdi ama ne yaptığını biliyor. Eğer o araziye alabilirse, istediği her şeyi elde edeceğinden hiç şüphem yok."

"Seninle *mi* sensiz mi?"

Bir an düşündüm. "Bilmiyorum. Bana ortaklık teklif ettiğinde, bana ihtiyacı olduğunu hissettirdi ama... söylediklerinde ciddi olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Sanırım öyle yaptı. Dün gece senden nasıl bahsettiğini duydum. Ve sana nasıl baktığını gördüm. Rol yapmıyordu. Ama sana şunu sormama izin ver." Büyükanne düşünceli bir şekilde bana baktı. "Araziyi satın alacak parası olsaydı, yine de onunla ortak olur muydun?"

Gözlerim doldu ve başımı salladım. "Sanmıyorum," dedim boğazım düğümlenerek.

"Ona güvenemediğin için mi?"

"Bu ve... çünkü onu seviyorum," diye fısıldadım, konuşamıyordum.

Bir kez başını salladı. "Bana düşünecek çok şey verdin. Şimdi senden ayrılacağım ve ben de siestamı yapacağım." O kadar kolaylıkla ayağa kalktı ki, bastonun göstermelik olup olmadığını merak ettim.

Büyükannem çok zeki biriydi.

Kapıda arkasını döndü. "Bu akşam yemekte olacak mısınız?"

"Evet. Bugün ayrılmak istedim ama annem reddetti. O bilmiyor ..." Sustum.

"Bunun için planın nedir?" diye sordu.

"Oliver'a burada olduğumuz sürece rol yapmaya devam edeceğimi ama ben gittikten sonra hepinize itiraf etmesi gerektiğini söyledim."

"Çok cömertsiniz. Hak ettiğinden daha cömert." Omuzlarımı kaldırdım, boğazımın tekrar gerildiğini hissettim.

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Eşğin teki ama senin sevdiğin eşğin teki. Bu akşam görüşürüz."

Kapıyı arkasından kapattı ve ben yine yalnız kaldım.

Arkama yaslandım ama huzursuz ve kıpır kıpırdım, düşüncelerim karmakarışık ve duygularım daha da karışmıştı. Sonunda pes ettim ve

Çantamdan telefonu çıkardım ve April'ı aradım.

"Selam Chloe," dedi cevap verdiğinde.

"Selam. Meşgul müsün?"

"Çok kötü değil. Öğleden sonra sükûnetindeyiz. Ne var ne yok?"

İnledim ve sırt üstü uzandım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Güldü. "Başlangıç mı?"

"Bu çok eskiye dayanıyor, doğduğum güne. Oliver'dan bahsediyoruz." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde onu son birkaç gün hakkında bilgilendirdim, hiçbir detayı atlamadan. Sözlerimi bitirdiğimde, onu resepsiyonda yerde yatarken hayal ettim, şoktan ağzı açık kalmıştı.

Büyükannemle konuşmamı bitirdiğimde "Aman Tanrım," dedi. "Onun numara yaptığını bildiğine inanamıyorum. Ve yine de ona yüzüğü verdi!"

"Biliyorum." Doğrudum ve şifonyerin üzerindeki kolyeye baktım, giderken kolyeyi almamış olmasına biraz şaşırmıştım. "Sanırım ben de takmaya devam etmek zorundayım. En azından bir gece daha. Çok yanlış geliyor."

"Çok özür dilerim, tatlım."

"En kötüsü ne biliyor musun?" Gözlerim yaşla dolarken tavan bulanıklaştı. "Bu aptal sahte evlenme teklifinin alabileceğim tek teklif olup olmadığını merak edip duruyorum."

"Değil, Chloe."

"Sanki hiç umursamadım bile," dedim gözlerimi silerek. "Hiçbir zaman evlenmeyi takıntı haline getiren bir kız olmadım. Ama orada durmuş, tek dizinin üzerinde ona bakıyordum, seyircilerin önünde bu tatlı sözleri söylemesini dinliyordum ve gerçekten onları kast edip etmediğini bile bilmemek berbat bir şey."

"Eminim içten içe öyledir. Seyirciler olmadan sana söylediği onca şeyi bir düşün. Onları kastettiğini düşünmüyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Gözlerimi sıkarak kapattım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Ama her neyse. Sanırım hiçbir zaman bir ipucum olmayacak."

"Yani bunu kurtarmanın bir yolu yok mu?" diye sordu. "Ona karşı hala bir şeyler hissediyor olsan bile mi?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum." Derin, ürpertici bir nefes aldım ve gerçekle yüzleşerek bunu yüksek sesle söyledim. "O parayı benden daha çok istiyor April. Aksi takdirde çoktan gerçeği söyledim."

Cevap vermedi.

"Üzgünüm, kardeşim. Bu çok zor." İç çekti. "Ve burada meşgul olmaya başlıyoruz, bu yüzden gitsem iyi olacak."

"Tamam. Yarın görüşürüz. Dinlediğiniz için teşekkürler."

Telefonu kapattık ve ben geceyi nasıl geçireceğimi düşünerek yanıma kıvrıldım.

CHLOE

N^{OW}

Nell Teyze, "Neden bu kadar geciktiğini ANLAMİYORUM," diye yakındı. "Yemeğin saat kaçta olduğunu biliyor. Neden daha erken gelmedi?"

Kütüphanede kokteyl içiyorduk ve Oliver hâlâ gelmemişti. Bir işi çıktığı için geç kalacağını mesajla bildirmeseydi tek başına denize açılmasından endişe edecektim.

Bu durum annesinin hiç hoşuna gitmemişti.

"Dürüst olmak gerekirse, bu çocukta hiçbir konuda aciliyet duygusu yok," diye devam etti, kanepede yanıma oturarak. "Ona daha iyi öğretmeliydim. Muhtemelen kendi düğününe geç kalacak."

Gülümsemeye çalıştım ama çok zordu. Orada oturmuş viskimi yudumluyor ve elimdeki yüzüğe bakıyordum, her geçen dakika daha da umutsuzluğa kapılıyordum. Yarın büyükanneme geri verilecekti ve ben de eve yalnız dönecektim.

İstediğim şey buydu. Peki neden bu kadar acıttı?

Tekrar gözyaşlarına boğulmaktan korktuğum için odadan çıkmak üzereydim ki arkamda Oliver'ın sesini duydum

"Üzgünüm geciktim," dedi yüksek sesle.

Omzumun üzerinden ona baktım; bütün gün giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti, güneşten yanmış, rüzgârdan savrulmuş ve muhteşem görünüyordu.

"Oliver, ne giyiyorsun böyle?" diye sordu annesi. "Akşam yemeği için üstünü değiştir lütfen. Ve Tanrı aşkına, saçlarını tara."

"Hayır." Odanın içinde ilerledi, şömineye kadar gitti ve şöminenin önünde durdu. Bütün gözler onun üzerindeydi. "Geç kaldığım için üzgünüm anne, yemek masasında tişört giymekle ilgili kuralını da biliyorum ama söyleyeceklerim, söylerken nasıl görüldüğümünden daha önemli."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım.

"Aslında hepinize bir özür borçluyum," dedi. "Size yalan söyledim. Ve daha da kötüsü Chloe'yi de yalan söylemeye zorladım." Gözlerime baktı. "Özür dilerim, Chloe."

Tüylerim diken diken oldu. Çenem düştü.

"Anlamıyorum," dedi Nell Teyze.

"Açıklamama izin verin." Oliver bir nefes aldı. "Dün sana bahsettiğim araziye almak için paraya ihtiyacım vardı ve paramın olmadığını itiraf edip borç isteyemeyecek kadar gururluydum."

"Neden krediye ihtiyacın olsun ki?" Hughie arkamdan bir yerden sordu.

Oliver yüzünü buruşturdu. "Bu başka bir hikâye. Şu kadarını söyleyeyim, banka hesabım yirmili yaşlarımda daha iyi kararlar vermiş olsaydım olacağı kadar büyük değil. Bu yüzden planım Chloe'den sahte bir nişanlanmayı kabul etmesini istemektir, böylece büyükannemden kalan mirası alabilecektim."

"Aman Tanrım." Nell Teyze eliyle ağzını kapattı. "Oliver Ford Pemberton, yapmadın."

Oliver başını salladı, ağzı bir çizgi halindeydi. "Yaptım. Ama Chloe'nin bundan haberi yoktu. Ona bir şeyler açıklayamadan durum elimden kaçtı. Yani dün gece ona evlenme teklif ettiğimde hiçbir şeyden haberi yoktu."

Nell Teyze bana baktı. "Bu doğru mu?"

"Evet," dedim, sesim ve dizlerim titriyordu. Geri kalan her yerim sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyordu. Bu gerçekten oluyor muydu?

"Ama sen evet dedin!" Nell Teyze haykırdı. "Neden evet dedin?"

Oliver, "Beni idare etmek için evet dedi," diye cevap verdi. yaptı. Boğazım çok sıkıydı.

"Yani..." Kolumu tuttu. "Yani gerçekten aşık değil misin?"

Deri bir kulüp koltuğunda yanımda oturan annem dik oturdu ve kalbine dokundu.

Oliver'a baktım.

"Öyleyiz," dedi ısrarla, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "En azından ben onu seviyorum ve umarım o da beni affedecek ve bana bir şans daha verecek cesareti kendinde bulabilir. Bunu hak ettiğimden değil."

"Hayır, yok."

Herkes bu sözleri söyleyen büyükanneye baktı. Şöminenin sağında, uzun bir berjer koltukta oturmuş, otoriter ve mutsuz görünüyordu ama şok olmamıştı.

"Özür dilerim büyükanne," diye devam etti Oliver. "Ben daha iyi biliyordum. Ailem bana daha iyisini öğretti. Büyükbabam daha iyisini beklerdi."

Sesi titredi ve kalbim sızladı. Büyükbabasını nasıl sevdiğini biliyordum.

"Evet, öyle yaptı," dedi büyükanne. Sonra sesi yumuşadı. "Ama o da mükemmel değildi."

Oliver başını salladı ve tekrar bana baktı. "Chloe dün gece evet dedi çünkü hayır deseydi ne kadar küçük düşeceğimi görebiliyordu. Onun yalanla hiçbir ilgisi yoktu."

"Ah, Oliver," dedi annesi, ellerini yanaklarına götürerek.

Oliver odaya bakarak, "Size karşı dürüst olmadım," dedi. "Ve pek çok hata yaptım. Ama elimden geldiğince yaptığım yanlışları telafi etmek istiyorum, uzak geçmişten biriyle başlayarak."

Bana doğru gelip ayaklarımın dibinde diz çöktüğünde kalbim deli gibi çarpıyordu. Bu kez elimi tuttu ve büyükannesinin yüzüğünü parmağımdan kaydırıldı. "Bunu almanı istemediğimden değil," dedi. "İstiyorum. Ama önce bu ayrıcalığı hak etmem gerekiyor ve bu biraz daha zaman alacak."

Yüzüğü cebine koydu ve omzunun üzerinden büyükannesine baktı. "Eğer senin için de uygunsa, büyükanne, onu saklayacağım."

Başıyla onayladı.

Oliver tekrar bana odaklandı. Diğer cebine uzanıp bir Tamagotchi çıkardı.

Şaka bile yapmıyorum, lanet bir Tamagotchi çıkardı.

"Chloe, bu sana uzun zamandır borçlu olduğum bir şey. Seni ilk kez hayal kırıklığına uğrattığım anlardan birinin sembolü."

Ağlamaya başladım. Elimde değildi.

"Bunun sana yaşattığım acıyı telafi etmeyeceğini biliyorum ama umarım bunu bizim için yeni bir başlangıç olarak görürsün - geçmişimize ve geleceğimize bir selam."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye ağladım.

"Evet de. Bana bir şans daha vereceğini söyle. Söz veriyorum, tüm bu insanların önünde" -odanın etrafını işaret etti- "bana hesap soracak, artık oyun yok. Gerçek bir şey istiyorum."

"Ben de Oliver. Ama korkuyorum." Yüzümde bir sıcaklık hissettim ve pancar kırmızısı olması gerektiğini anladım. "Tamagotchi falan çok tatlı ama beni tamamen zor durumda bırakıyorsun."

"Özür dilerim. Ama aileme gerçeği söylediğimde burada olmanı istedim. Sana yaşattıklarım için üzgün olduğumu açıkça söylememi duymanı istedim ve benden uzaklaşmak için her hakka sahip olmana rağmen, umarım kalırsın."

Hemen pes etmek ve *evet, elbette kalacağım* demek için çok istekliydim. Ne de olsa onun için deli oluyordum ve onu hayatımda istiyordum. Ama onun da beni hafife almayacağını ya da tekrar aptal yerine koymayacağını bilmesi gerekiyordu. "Birkaç dakika yalnız kalabilir miyiz?" Sessizce sordum.

"Kesinlikle," dedi Nell Teyze, hızla ayağa kalkarak. "Herkes yemeğe hazır. Neden yemek odasına geçip oturmuyoruz? Chloe ve Oliver, siz de hazır olduğunuzda bize katılabilirsiniz."

Oliver ayağa kalkarak, "Teşekkürler anne," dedi.

"Ve eğer bunu mahvederseniz, cezalısınız," diye fısıldadı herkesi toplayıp kütüphaneden dışarı çıkarmadan önce vahşice.

Sonra yalnız kaldık.

Oliver kanepede yanıma oturdu ve Tamagotchi'yi bana uzattı. "Al bakalım. Bu senin için. Seni yine herkesin önünde pusuya düşürdüğüm için özür dilerim."

Sıkıca gülümsedim. "Gösteriyi seviyorsun. Bunu senin hakkında biliyorum." "Beni herkesten daha iyi tanıyorsun."

Yavaşça başımı sallayarak derin bir nefes aldım ve elimdeki Tamagotchi'ye baktım. "Söylediğin her şeye inanmak istiyorum. Ve birlikte olmamızı istiyorum. Sana güvenmek istiyorum. Ama bu benim için çok zor."

"Biliyorum."

"Ailenize gerçeği anlatmanız çok anlamlı. Bu kolay olmamıştır."

"Biliyor musun?" Oliver bir an düşündü. "Bir bakıma öyleydi. Belki de kolay değildi, ama bir kez karar verdiğimde, tüm bunları içimden atmak iyi hissettirdi. Yeni bir yolculuğa başlamadan önce eski yüklerimi boşaltmak gibi." Ellerimi tuttu. "Benimle gel. Buradan nereye gideceğimizi ya da o arazi için para bulup bulamayacağımızı tam olarak bilmiyorum, ama bulamasak bile umurumda değil. Sen benim için herhangi bir gayrimenkulden, iş anlaşmasından ya da dolar miktarından daha önemlisin."

Sevinç kalbimi sıkıştırdı. "Bunu duymak hoşuma gidiyor."

"Bugün denizdeyken fark ettim ki sen yanımda olmasaydın bunların hiçbirinin önemi olmazdı. O aptal çiftliği bile istemezdim."

Gülmek zorunda kaldım. "Bana yalan söylememen gerekiyordu, unuttun mu?"

"Ben ciddiym." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve çenemi yukarı kaldırdı. "Seni seviyorum Chloe. Bana inanmıyorsan ya da sen de beni sevmiyorsan sorun değil. Ben yine de seni seveceğim."

Yanağımı avucuna yasladım. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Seni her zaman sevdim, yani *çoğunlukla*. Benimle şakalaşmadığın, bana tavuk demediğin ya da çatıdan atlayacak kadar cesur olmadığım konusunda bahse girmedüğün zamanlarda."

"Hepsini geri alıyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sen tanıdığım en cesur insansın. Ve bacağını kırdığın için üzgünüm."

"Köprücük kemiğini kırdığın için üzgünüm. Ama ne kadar kötü düştüğümü gördükten sonra atlamakla aptallık ettin."

"Beni yenmene izin veremezdim," dedi, yine on bir yaşındaki hali ve sesiyle. "Kendimle yaşayamazdım. Ve ayrıca." Beni tuttu ve kucağına çekti, alnını alnıma yasladı. "Sen atlarsan, ben de atlarım. Her zaman."

Gülümsedim. "Her zaman."

OLIVER

N^{OW}

Kütüphaneden çıkıp el ele yemek odasına doğru yürüdük. Herkes çoktan masaya oturmuştu ve bizim hakkımızda konuşuyor olmalıydılar, çünkü biz ortaya çıktığımız anda sohbet durdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annem endişeyle, çatalını bırakarak. Tabağındaki -herkesin tabağındaki- yemeğe dokunulmamıştı.

"Her şey yolunda," dedim.

Onay almak için Chloe'ye baktı. "Her şey yolunda," diye yineledi Chloe.

"Oh, şükürler olsun." Annem koltuğunda arkasına yaslandı, eli göğsündeydi.

Chloe'ye dirsek attım. "Bana asla karşı koyamaz."

Annem gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, Oliver. Kendine gel. Zaten Chloe'yle başın beladan kurtulmuyor."

"Ona alıştım artık," dedi Chloe. "Yemeği geciktirdiğim için özür dilerim." "Merak etme," dedi babam. "Çalıştığınıza sevindim çocuklar.

her şey ortaya çıkar. Ve yarın evlat, iş ahlakı ve karakter gücü hakkında konuşacağız. Yapman gereken bazı açıklamalar var."

"Elbette, baba." Chloe'nin sandalyesini onun için çekip yerime oturdum ve babamın dayanılmaz iş ahlakı dersinden kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Büyürken bunu en az bir milyon kez duymuştum. Belli ki kendi çocuklarım için daha iyisini yapmalıydım. Ya da daha da eziyetli bir yol bulmalıydım.

Bu düşünce beni gerçekten gülümsetti. Bir gün kendimi o baba olarak görebilirdim.

Ve Chloe'yi yanımda gördüm. İlk kez bir koca ve baba olmak, benden beklendiği için yapmak zorunda olduğum bir şey gibi görünmüyordu; yapmak istediğim bir şeydi.

"Peki çavdar için almayı planladığın araziye ne yapacaksın?" diye sordu kardeşim. Tabii ki.

Peçetemi kucağıma yayarken bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. "Kredi için başvuracağım sanırım. Olması gerekiyorsa olur."

"Bir dakika." Herkes

Gran'e baktı.

Masanın bir ucunda ayağa kalktı. "Görünüşe göre burada hala bir iş fırsatı var. Doksan yaşında olduğum için, yetenekli girişimcilere yatırım yapma zamanımın tükenmekte olduğunu hissediyorum."

Başımı salladım. "Teşekkürler büyükanne, ama bunu kendi başı m a yapmaya karar verdim."

"Senin hakkında konuşmuyorum. Chloe'den bahsediyorum." Çenem düştü. Herkesin çenesi düştü.

"Ne demek istiyorsun?" Charlotte sordu.

"Yani, Chloe'ye bir milyon dolar yatırım yapacağım. Bununla ne yapacağı ve kiminle paylaşacağı onun bileceği iş. Ama beni etkiliyor. Kalbi, zekası ve azmi var ve bundan daha iyisi olamaz."

Hepimiz Chloe'ye baktık. Yüzü çarşaf gibi bembeyazdı. Büyükanne baktım ve o da bana göz kırptı.

Ben de gülümsedim, benim için yaptıklarını takdir ediyordum.

"Ne diyorsun Chloe?" Büyükanne sordu. "Geleceğine yatırım yapma teklifimi kabul edecek misin?"

Chloe gözlerime baktı ve ben omuz silktim. "Karar senin. Burada baskı yok."

"Bu delilik!" diye bağırdı gülerek ve gözlerindeki yaşları silerek. "Bir milyon dolar mı?"

"Bir milyon dolar." Büyükannenin gözleri parladı. "Ve belki de yapacağın o güzel viskiden bir şişe."

"Anlaştık," dedi Chloe elini göğsüne koyarak. "Aman Tanrım, kalbim çok hızlı atıyor. Buna inanamıyorum! Teşekkür ederim!"

"Rica ederim. Sana son derece güveniyorum." Bana baktı ve gülümsedi. "İkinize de."

"Teşekkür ederim büyükanne," dedim boğazım düğümlenerek.

"Bunun bizim için anlamı çok büyük." "Chloe meşgul bir kadın olacak," dedi babası.

Hepimiz John Amca'ya baktık. "Ben mi?" diye sordu Chloe.

"Evet." Kolunu karısına doladı ve kızına baktı. "Annen sonunda beni bu sonbaharda emekli olmaya ikna etti ve Cloverleigh'i yönetmesi için güvendiğim tek kişi sensin. Herkesten daha uzun süredir oradasın ve buranın içini dışını biliyorsun. Çok çalışıyorsun, akıllıca çalışıyorsun. Eğitimin, deneyimin, iş ahlakın, içgüdülerin ve tutkun var."

"Peki ya April?" Chloe sordu.

Annesi gülümsedi. "April yaptığı işi yapmaktan mutlu. Senin COO olman konusunda yüzde yüz hemfikir. Herkes öyle - Sylvia, April, Meg, Frannie, Mack, Henry... eğer işi istiyorsan, senindir."

Kendimi tıkanırken buldum ve Chloe'nin elini tuttum.

"Tüm bunlar çok gerçeküstü," dedi gözyaşlarını geri kırarak. "Her şey bir anda oluyormuş gibi hissediyorum."

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var mı?" diye sordu annesi.

"Hayır!" Chloe patladı. "Ne zaman bir şeyleri düşünmek için zaman ayırdım ki?"

ne oldu? İş istiyorum, bana verin!"

Herkes güldü ve ben de yanağından öptüm. "Tebrikler. Bu işi başaracağız, söz veriyorum. Meşgul olacaksın ama başarabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi nefes nefese, elimi sıkarak.

"Duyduk duymadık demeyin!" dedi babam kadehini kaldırarak.

"Yeni başlangıçlara kadeh kaldıralım!"

Annem Chloe ve benim için hemen şarap doldurdu. "Harika bir geçmişe kadeh kaldıralım."

"Sevgiye ve aileye," dedi Daphne Teyze parlayan gözlerle.

"Aile *olan* arkadaşlara," dedi John Amca.

Chloe bardağını kaldırdı. "İkinci şanslara."

Ona doğru eğildim. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olabilir." "Onlara verebilirim," diye alay etti.

Geçmişimize, bugünümüze ve geleceğimize içerken gözlerimizi kilitledik.



o GECE soyunduk ve yatağa girdik. Yorganın altında kollarımı ona doladım. "Seni neredeyse tekrar kaybettiğime inanamıyorum."

"Ben de öyle." Başını göğsüme yaslayarak sıkıca sarıldı. "Ucuz atlattık."

"Hak ettiğin erkek olmak için gerçekten çok çalışacağım Chloe. Ciddiyim."

"Tek istediğim sensin." Çıplak göğsümü öptü. "Ve mükemmel olmak zorunda değilsin. Sadece dürüst ol."

"Olacağım. Örneğin, dürüst olmak gerekirse şu anda seninle gerçekten seks yapmak istediğimi düşünüyorum."

Kıkırdarak başını salladı. "Olmaz öyle şey. Senin ailen, *benim* ailem, büyükannen, yeğenlerin, hepsi koridorun sonunda. Ve bu eski yatak gıcırıyor."

"O zaman yerde yapalım."

"Bu evin döşemeleri yataklardan daha çok gıcırıyor!"

İçimi çektim. "Gerçekten tekrar içine girmek için eve gidene kadar beni bekletecek misin?"

"Özür dilerim. Evet." Bir an sessiz kaldı. "Peki ev nerede ol a c a k ?"

"Nerede olmasını istiyorsun?"

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Dürüstçe mi?" Kulak memesini okşadım. "Duh."

"Tam Cloverleigh'de."

"O zaman benim de evim olacak."

Gülümsemesi karanlığı aydınlattı. "Ciddi misin?"

"Elbette. Traverse'de bir apartman dairesi ya da Hadley Harbor'da küçük bir ev alırım. Hiç küçük kasaba hayatı yaşamadım. Belki bana uyar."

"Umarım öyledir." Parmak uçlarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Ya da istersen benimle Cloverleigh'de kalabilirsin. Geçici bir süre için bile olsa."

"Chloe, eğer senin yanına taşınırsam, asla ayrılmak istemeyeceğim." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Yani, her zaman orada olacaksın, bana yemek yapacaksın, çamaşırlarımı yıkayacaksın, gömleklerimi ütüleyeceksin-"

Göğsüme bir şaplak attı. "Çok komik."

"Şaka yapıyorum." Kollarından tutarak onu sırt üstü çevirdim. Dudaklarını öptüm. "Asla ayrılmak istemeyeceğim çünkü seni seviyorum. Ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Paylaşmak istemediğim hiçbir şey yok ve bu kadar zamanı boşa harcadığıma inanamıyorum." Onu tekrar öptüm. "Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

Kollarını kurtararak boynuma doladı ve bacaklarını etrafıma sardı. "Beni riske atmak istememe neden oluyorsun

"Gıcırtılı yatak," diye fısıldadı.

"Yapabiliriz." Ağzımı yanağından kulağına doğru kaydırdım. "Ya da dolabıma gidebiliriz, seni ilk öptüğüm yere."

Tamamen hareketsiz kaldı. "Hatırlıyorsun."

"Tabii ki hatırlıyorum. Kim ilk öpücüğünü unuttur ki?" "Gerçek bir öpücük değildi."

Geri çekildim ve ona baktım. "Dudaklarımız birbirine değdi. Dillerimiz de."

"Ve bunun çok iğrenç olduğuna karar verdik, bir daha asla kimseyi öpmeyecektik."

"Çok gençtik." Onu o yaşta hayal ettim; kuyruklu ve aralık dişli. Gamzeli yanaklar.

"Kaç yaşında olmalıydık, altı mı?" diye merak etti. "Eğer öyleyse."

Güldü. "Kimseye bundan bahsetmedim."

"Ben de öyle. Sanırım bunu tamamen hafızamdan silmeye çalıştım. Çok iğrenmiştim."

"Yine de bu senin fikrindi," dedi.

"Hayır, değildi. Senin fikrindi."

"Hayatta olmaz." Başını iki yana salladı. "Konuyu sen açtın.

Eminim." "Ben gündeme getirmiş olabilirim ama bunu yapmamızı sen önerdin."

"Ben yapmadım!"

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeye ne dersiniz? Ne de olsa kesin olarak bilmenin bir yolu yok ve sen ve ben sonsuza dek tartışacağız." Ağzımı tekrar onunkinin üzerine eğdim ve dilimi onunkiyle okşadım. "Ama bence o dolap için kesinlikle yeni bir anıya ihtiyacımız var."

"Oraya lastik bir yılan koymadın, değil mi?" "Hayır.

Ama tek gözlü bir pantolonum var-"

"Yılan şakası yapmayın lütfen. Özellikle de beni tahrik etmeye çalışıyorsan." "Bu dolaba evet demek mi oluyor?"

"Beni bilirsin," diye fısıldadı, ereksiyonumu okşamak için aramıza uzandı. "Belayı her zaman sevmişimdir."

Sonunda dolaba ulaşamadık ve yatak korkunç bir gürültü çıkardı. Chloe'yi ailelerimizin bizi bu kadar çok bir araya getirdikleri için bunu hak ettiklerine ikna ettim, zaten büyükanmem doksan yaşında ve ağır işitiyordu.

Daha sonra, battaniyelerin altında tekrar birbirimize sokulduğumuzda, gülmek zorunda kaldım.

"Komik olan ne?" diye sordu bir esnemeyi bastırarak.

"Her şey. Bu. Bizi. Yirmi küsur yıl önce şuradaki dolapta otururken, bırakın birbirimizi, bir daha kimseyi öpmeyeceğimize yemin ettiğimiz gerçeği."

"Bu oldukça şaşırtıcı. Uzun bir yol kat ettik. Bunu düşünmek beni mutlu ediyor."

Başının üstünü öptüm. "Ben de. Sence zamanda geriye gidip dolaptaki o iki çocuğa gelecekte neler olacağını anlatsak bize inanırlar mı?"

Güldü ve daha sıkı sarıldı. "Hiç şansın yok."

CHLOE

T_{HEN}

"Hiç biriyle dilin birbirine değdi mi?" Oliver sordu.

Altı yaşındaydık ve akşam yemeği için aşağıya inmek zorunda kalmamak için onun dolabının zemininde bağdaş kurup oturmuş saklanıyorduk. Kocaman bir paket Better Made patates cipsi, birkaç kutu Vernor's zencefilli gazoz, bir kutu çikolata kaplı çilek ve kalın bir dilim akçaağaçlı şekerleme vardı. Tüm yiyecek gruplarının bu kadar olduğunu düşündük. Dolabın kapısı kapalıydı ama neyse ki tavana bir ışık konisi fırlatan bir el fenerimiz vardı.

"Iyy, hayır," dedim bir cipsi çıtırdatarak. "Sen yedin mi?"

"Hayır." Vernor's kutusundan höpürdeterek içti ve sonra geçirdi. Erkekler çok iğrençti.

"Ama ben gördüm," diye devam etti. "Bir televizyon programında." "Yetişkinler miydi?" diye sordum.

"Gençler gibiydiler," dedi.

"Huh." Bir cips daha yedim. "Gençler böyle mi yapar?"

"Sanırım öyle." Şekerlemeden bir ısırık alarak ağzını şapırdattı. "Biraz ister misin?"

"Elbette."

Oliver bir parça kopardı ve bana uzattı. Ağzımda erirken, başka birinin dilinin tadının nasıl olabileceğini düşünmeye başladım. "Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Biriyle dillere dokunmak."

"Ben de."

"Muhtemelen gerçekten iğrençtir, ama belki de denemeliyiz. O zaman emin oluruz."

"Tamam. Dilini çıkar."

"Dur bakalım. Yutkunmam lazım." Zencefilli gazozdan bir yudum aldım. "Şimdi hazırım."

Gözlerimi sıkarak dilimi dışarı çıkardım ve Oliver'ın bana doğru eğilmesini bekledim, muhtemelen onun da dili dışarıdaydı. Ama ağzımı ıskaladı ve sonunda yanağımı yaladı.

"İğrenç," dedim kolumla yanağımı silerek.

"Üzgünüm, gözlerim kapalıydı. Tekrar deneyeceğim."

Tekrar kapattım ve aniden ellerini omuzlarımda ve dudaklarını dudaklarıma dokunduğunu hissettim. Hazırlanmam için bana hiç zaman bırakmamıştı! Çabucak dilimi dudaklarımızın arasına soktum ve o da aynısını yaptı. Onunki sıcak ve sertti ve zencefilli gazoz tadı alabiliyordum. Bütün bu his oldukça yapışkan ve iğrençti.

Yarım saniyeden kısa bir süre sonra

birbirimizden ayrıldık. İkimiz de aynı anda

"Ew," dedik.

Dilini tişörtünün altıyla sildi.

Tükürüğünden kurtulmak için kolumu yaladım. "Bu iğrençti. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Ben de öyle."

Buna karar verdikten sonra atıştırmalıklarımızı yemeye geri döndük.

"Evlensem bile kocam öpüşmek isterse hayır diyeceğim," diye ilan ettim.

Oliver homurdandı. "Merak etme, kimse seninle evlenmek istemeyecek." "Kimse seninle de evlenmek istemeyecek," dedim ona.

"Güzel. Kızlar aptaldır."

"Sen aptalsın."

"En azından ben tavuk

değilim." "Ben tavuk

değilim!"

O anda dolabın kapısı açıldı ve annelerimiz elleri kalçalarında orada durdular. "İşte buradasınız!" Nell Teyze bağırdı. "Her yerde seni arıyorduk."

"Yemeğe geç kaldın," diye ekledi annem. "Peki o yediğin abur cuburlar ne?"

"Kimin fikriydi bu?" Nell Teyze kollarını kavuşturdu ve ayak parmağına vurdu. "Oliver? Chloe? Dinliyorum."

Oliver ve ben birbirimize baktık ve bu sırada birbirimizi gammazlamayacağımız konusunda zımnen anlaştık. İkimiz de

hatalıydık; akşam yemeğini atlamak onun, kileri yağmalamak da benim fikrimdi.

"Hemen o dolaptan çık," diye buyurdu annem. "Ve akşam yemeği için temizliğe git."

Başka bir şey söylemeden ayağa fırladık ve bize söyleneni yapmak için acele ettik.

O gece tatlı almadık, bu çok kötü oldu çünkü Sander'ın sıcak şekerlemeli kremalı pufları en sevdiğim tatlıydı. Nell Teyze, "Belki bir dahaki sefere kurallara uymadan önce iki kez düşünürsünüz," dedi.

Oliver'la birbirimize hiç *şansımız olmadığını* söyleyen bir bakış daha attık.

Öpüşmekten hoşlanmıyor olabilirdik, hatta *birbirimizden* o kadar da hoşlanmıyor olabilirdik ama hoşlandığımız tek şey kurallara uymamaktı.

Oliver ve benim tatlı yemeden geçirdiğimiz pek çok gece olduğunu söylemeye gerek yok. Hiçbir zaman beladan uzak kalamadık. Ama yemek masasında bir bakışıyla onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlardım.

Buna değer.

Bizi birlikte inkar edilemez derecede iyi yapan şey buydu. Her zaman.

EPILOG

C HLOE

AĞUSTOS SONU

"Oliver, bu delilik. Neden gözlerimi kapalı tutmak zorundayım?" İki elim de onunkilerin içinde, danstaki beceriksiz ortaokul öğrencileri gibi duraklayan adımlarla ilerledim. Cloverleigh'deki ofisimin dışındaki koridordaydık - yani ofisimizin. Benim Traverse City'deki dairemi ve onun Detroit'teki dairesini paylaşmanın yanı sıra artık orayı da paylaşıyorduk, çünkü oraya sık sık gideceğimiz için şimdilik orayı tutmaya karar vermiştik. Brown Eyed Girl'de damıtma süreciyle ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğreniyordum ve Cloverleigh'deyken babamı sık sık takip ediyor, bu sonbaharda temelli emekli olduğunda bilmem gereken her şeyi öğreniyordum. O ve annem Ekim ayında dünya turuna çıkacaklardı.

-Frannie ve Mack'in düğününden hemen sonra.

Bu Oliver'la neredeyse yirmi dört saat birlikte olduğumuz anlamına geliyordu ama ikimiz de şikâyet etmiyorduk. Aslında ben hiç olmadığım kadar mutluydum. İkimiz de mutluyduk.

"Gözlerini kapalı tutmalısın çünkü seni şaşırtmak istiyorum," dedi.

"Sürprizleri sevmem."

"Sus. Sende hiç romantizm duygusu yok mu? Bekle, kapıyı açıyorum."

"Romantizm hakkında düşünemem!" Beni sıcak yaz gününün sıcağında dışarı çıkarmasına izin verirken haykırdım. "Ayrılmamız gerekiyordu

Güney Manitou'ya bire kadar. Daha fazla beklersek öğleden sonraki feribota yetişemeyiz."

"Yani sabah gideceğiz. Feldmann'larla konuştum ve gün doğumundan gün batımına kadar çalışacaklarını söylediler." Elleri benimkileri tutarken geriye doğru yürümeye devam etti.

"Ama sana ilk ekim için orada olmak istediğimi söylemiştim," diye yakındım. "Sosyal medyada kullanabileceğimiz fotoğraflar için paha biçilmez bir fırsatı kaçıırıyoruz."

"İhtiyacınız olan tüm sosyal medya fotoğraflarını çekeceğimize söz veriyorum. Erkenden kalkıp ilk feribotu yakalayacağız ve bütün günümüzü milyon dolarlık tarlalarınızda çavdar tohumlarımıza tatlı sözler fısıldayarak geçireceğiz."

Güldüm. "Onlar *benim* milyon dolarlık tarlalarım değil. Onlar bizim." "Öyle diyorsun. Bu taraftan gelin."

İşaret ettiği gibi yarım bir dönüş yaptım. Gözlerimi kapalı tutarak dikkatle dinledim. Bereketli havayı kokladım. "Ahıra giden yolda mıyız?"

"İyi tahmin. Ama asıl soru şu: *Neden* ahıra giden yoldayız?"

"Hiçbir fikrim yok Oliver. Sen söyle." "Tarihle bir ilgisi var."

"Randevu mu?" Bir an düşündüm. Otuz Ağustos'tu... bunun bir anlamı olmalı mıydı? "Anlamıyorum. Kimsenin doğum günü değil, tatil değil, yıldönümü değil."

"Ama öyle." Beni nazikçe ahıra ve samanlarla kaplı, tahta döşemeli zemine götürdü.

Zihnim dönüyordu. Yıldönümü mü? O ve ben yıldönümü kutlayacak kadar uzun süredir birlikte değildik. Tam iki ay bile olmamıştı. Kabul ediyorum, aramızdaki şeyler daha iyi olamazdı ve hikayemiz ondan çok önce başlamıştı-

Bana çarptı ve nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Bu mu?" "Ne mi?" Sesinde bir gülümseme vardı.

"Atlayışın yıldönümü mü?"

"İyi düşünmüşsün. Merdiveni tırmanmak için gözlerini açabilirsin."

Kapıları açtığımda onu çatı katına çıkan merdivenin yanında dururken buldum. Mavi gözleri muziplikle dans ediyordu ve sırtışı çok sinsiydi. Kalbim birkaç kez sertçe çarptı; sanki bir uyarı gibiydi. "Oliver, nedir bu? Oraya çıkmadan önce söyle bana."

Güldü ve kışımı tokatladı. "Tavuk. Tırman."

Bıkkın bir iç çekişle merdivenden çıkmaya başladım. Oliver da beni takip etti ve çatı katından çatıya tırmandık.

Oliver hemen elimi tuttu. "Dikkatli ol," dedi. "Bu taraftan gel."

Yavaşça, meydan okuduğu çatının kenarına doğru yürüdük. Sonra yüzünü bana döndü ve diğer elimi tuttu.

"Yani," dedi. "İşte yine buradayız."

"Atlamam için bana meydan mı okuyacaksın?"

"Hayır, ama senden benimle bir sıçrama yapmanı isteyeceğim." Kalbim durdu. "Ne?"

Oliver tek dizinin üzerine çöktü. "Zamanlamayı tam olarak doğru yapmaya çalışıyordum. Annemin -ve senin annenin- anılarına göre, o meşum bahse girdiğimizde saat öğleden sonra iki civarındaydı."

Güldüm ve başımı salladım ama boğazım o kadar sıkılmıştı ki konuşamadım.

"Yazlıkta sana evlenme teklif ederek her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Birdenbire oldu, çok aceleye geldi, çok aleniydi. Yanlış nedenlerle bu işe kalkıştım. Ama yüzüğü geri aldığımında, seni yeterince sevmediğimden ya da hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istemediğimden değildi. Çünkü istiyorum."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve burnumu çektim.

"O zamanlar kendime bir daha asla böyle bir hata yapmayacağıma dair söz vermişim. İşleri aceleye getirmeyecek ya da bencil olmayacaktım. Sabırlı olacağıma ve bana tekrar güvenmen, bana inanman için ihtiyacın olan tüm zamanı sana vereceğime yemin ettim. Hayatımdaki iyi olan her şeyin sen olduğunu şüphesiz bilmen için." Elini cebine attı ve büyükannesinin yüzüğünü çıkardı. "Ama yine yalan söyledim."

Burnumu çektim ve gülümsedim. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet. Çünkü konu sen olunca sabırlı olamıyorum. Ne istediğimi biliyorum ve onu hemen istiyorum. Ve eğer bu beni şımarık bir velet gibi gösteriyorsa, bana bu ismi ilk kez söylemiyorsun demektir. Muhtemelen son da olmayacak."

Gözyaşlarım şimdi daha hızlı akıyordu ama ben de gülüyordum. "Muhtemelen değil."

Elimi çevirdi ve yüzüğü parmağıma geçirdi, sonra bana baktı. Öğleden sonra güneşi mavi gözlerini açık ve berrak, tenini altın sarısı gösteriyordu. "Evlen benimle, Chloe. Karım olmanı istiyorum. Ben de senin kocan olmak istiyorum. Her şeyde ortak olmak istiyorum; işimizde, evliliğimizde, ailemizde. Sadece bize ait bir ev istiyorum. Nerede, ne büyüklükte olduğu umurumda değil, tek umurumda olan içinde seninle ve inanılmaz derecede güzel, akıllı ama tıpkı ebeveynleri gibi her kuralı çiğneyerek paçayı sıyırmaya çalışacak tamamen itaatsiz çocuklarımızla yaşamak."

"Tanrım, korkunç olacaklar, değil mi?" Gözyaşlarımın arasından

gölerek sordum. Ama parmağımdaki yüzüğe bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Muhtemelen. Ama hayatta kalacağız. Ve mutlu olacağız." Elimi sıktı. "Haydi, Gamzeli. Evet de. Sana meydan okuyorum."

Ben de dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Sevinç gözyaşları içinde "Evet," dedim. "Evet!"

Hızlıca öpüştük, sonra Oliver hafifçe çatının kenarına doğru eğildi. "Evet dedi!" diye bağırdı.

Hemen aşağıdan tezahüratlar ve alkışlar duydum. Ağzım açık bir şekilde kenara doğru yürüdüm ve neredeyse tüm ailemin -ve onunkilerin- aşağıda toplandığını gördüm. Annem, babam, April, Mack ve Frannie ile üç kızları, Nell Teyze, Soapy Amca, Büyükanne, Hughie ve Lisa ile oğulları. Charlotte bile Guy ve yepyeni bebekleriyle oradaydı. Gülümsedim ve el salladım. "Evet dedim! Bu sefer gerçek!"

"Şampanya için aşağı gelin!" April aradı.

"Ama merdiveni al!" diye bağırdı annem çılgınca. "Atlamak yok!"

Oliver'la gülüştük ve dikkatlice çatı katına doğru yürürken el ele tutuştuk. Çatıdan güvenli bir şekilde inip ahıra girdiğimizde kollarımı tekrar ona dolamadan edemedim. Beni kucakladı ve topuklarımı havaya kaldırarak etrafımda döndürdü.

Gülerek yüzümü boynuna gömdüm. "Ayaklarımın asla yere değmesini istemiyorum Oliver."

"Güzel," dedi. "Çünkü bu sıçrama sonsuza dek sürecek."

Son

SIRADA NE VAR!

Bu ortamda başka bir tam uzunlukta bağımsız kitap için, Mack ve Frannie'nin hikayesi [IRRESISTIBLE](#)'ı okuyun! Şimdi e-kitap, sesli ve ciltlessiz olarak mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

Bir başka bağımsız arkadaştan aşığı romantizm için [SADECE SEN'i](#) alın! Şimdi e-kitap, sesli ve ciltlessiz olarak mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

Başka bir bağımsız küçük kasaba, ikinci şans romantizmi için [AFTER WE FALL](#)'u deneyin! Şimdi e-kitap, sesli ve ciltlessiz olarak mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

Birbiriyle bağlantılı tüm serilerim hakkında daha fazla bilgi için bir sonraki sayfaya kaydırın!

AYRICA MELANIE HARLOW TARAFINDAN

Frenched Serisi

Frenched

Yanked

Forked

Floored

Mutlu Çılgın Aşk Serisi Bir

Türlü Mutlu Bir Türlü

Çılgın Bir Türlü

Aşk

Düştükten Sonra Serisi

Erkek Şeker

Düştükten

Sonra Eğer Benim

Olsaydın

Bu andan itibaren

İlk ve Tek Seri Sadece Sen

Sadece O,

Sadece Aşk

Cloverleigh Çiftlikleri Serisi

Karşı Konulmaz

İnkâr Edilemez

Hold You Close (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

Imperfect Match (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

Strong Enough (David Romanov ile birlikte yazdığı M/M romantizm)

Kolay Konuşma Düeti

Tango Dersi (Tek Başına Bir Novella)

Okuma sırası mı istiyorsunuz? [Buraya tıklayın!](#)



MELANIE HARLOW'UN HIÇBİR ŞEYİNİ KAÇIRMA!



Yeni yayın uyarıları, bonus materyallere ve özel hediyelere erişim ve tüm duyurularımı ilk önce mi istiyorsunuz? Ayda bir veya iki kez yayınlanan bültenime abone olun!

harlow.pub/mh-news

Harlow'la ilgili her şeyi günü gününe takip etmek, ARC'lere ve hediyelere özel erişim elde etmek ve eğlenceli, pozitif, seksi ve drama içermeyen bir bölgenin parçası olmak ister misiniz? Bir Harlot olun!

harlow.pub/harlots

En İyi Hayran olma ve özel ödüller kazanma şansı ister misiniz? Facebook sayfama göz atın!

harlow.pub/ap

Freebies ve indirimlerden haberdar olmak ister misiniz? Bookbub'ı deneyin! harlow.pub/bb

Satın almadan veya ödünç almadan önce daha fazlasını okuyabilmeniz için romanlarımdan alıntılar ve küçük ısırlıklarla ilgileniyor musunuz? Book + Main'i deneyin!

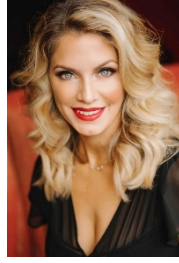
<https://bookandmainbites.com/melanieharlow>

TEŞEKKÜRLER

Aşağıdaki kişilere çok sevgi ve minnettarlık!

Melissa Gaston, Brandi Zelenka, Jenn Watson, Hang Le, Kayti McGee, Laurelin Paige, Sierra Simone, Corinne Michaels, Lauren Blakely, Sarah Ferguson, Friedman Literary'den Rebecca Friedman, Bookcase Literary'den Flavia Viotti, Evident Ink'ten Nancy Smay, düzeltmen Michele Ficht, erken okuyucular Alison Evans-Maxwell, Louise McKie ve Shannon Mummey, Champagne Book Design'dan Stacey Blake, Lyric Audio'dan Andi Arndt, anlatıcılar Stephen Dexter ve Savannah Peachwood, Shop Talkers, Harlots ve Harlot ARC Ekibi, blog yazarları ve etkinlik organizatörleri, Kraliçelerim ve CH, dünyanın her yerindeki okurlarım... ve her zaman, her zaman, her zaman ailem. Seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA



Melanie Harlow topuklu ayakkabılarını yüksek, martinisini sek ve geçmişindeki yaramazlıkları da içinde bırakarak seviyor. Cloverleigh Çiftlikleri Serisi'ne ek olarak, Tek ve Tek Serisi, Düştükten Sonra Serisi, Mutlu Çılgın Aşk Serisi, Frenched Serisi, Hold You Close ve Imperfect Match (Corinne Michaels ile birlikte yazmıştır), Strong Enough (David Romanov ile birlikte yazdığı bir M/M romantizm) ve The Speak Easy Duet'in (1920'ler de geçen tarihi bir romantizm) yazarıdır. Kocasını ve iki kızıyla birlikte yaşadığı Detroit'in dışındaki evinde yazıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen elinde bir kokteyl vardır. Bazen de yazarken.

Onu burada bulun... Web

sitesi→harlow.pub/web

Bülten→harlow.pub/mh-news

Amazon→harlow.pub/amazon

Instagram→harlow.pub/insta

Bookbub→harlow.pub/bb

Okuyucu

Grubu→harlow.pub/harlots

Facebook→harlow.pub/ap

